

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 37 / Ocak 1985 / 2.-DM

1985 HALKIMIZIN DİRENİŞ MÜCADELESİNİN DAHA DA GELİŞİP GÜÇLENDİĞİ YIL OLACAKTIR!

Devrimci Direniş Eylemlerimiz Yükseliyor Sömürgeci-Faşist Ordunun Paniği Artıyor

15 Ağustos eylemleri ardından, her alanda bir çalkalanma yaşanıyor. Kürdistan'da halk kitleleri eylemlerin yeni bir dönemin ilanı olduğunu giderek daha derinden kavrayarak, gelişmeleri coşkunlukla karşılarken, Türkiye'de halk kitlelerinin ilgi ve destekleri de gözle görülen bir artış gösteriyor. Türkiye'de de artık emekçi halk kitlelerinin gözleri ve kulakları kendileri açısından umut olarak gördükleri Kürdistan'da.

Emekçi halklarımız üzerinde böylesine bir etkiye yol açan son gelişmeler, düşman cephesindeki çalkalanmaları da her düzeyde artırmış durumda. Bu hükümet ve "parlamento" içindeki didişmelerden, ordu içinde her türlü gizleme çabalarına rağmen açığa çıkan çatışmalara kadar kendini yansıtmıştır. Türk burjuva iktidarının sözde "sarsılmaz birliği ve gücünün" sembolü olarak gösterilen ordu, açığa çıkmıştır ki, sömürgeci Türk burjuvazisinin hakimiyetinin güvencesi olmaktan çok uzaktır. Tersine şimdi o, sömürgeci Türk burjuvazisini en çok düşündüren, her alandaki sorunlarının adeta yığılmış bir toplamını yansıtan çelişki ve çatışmaların ana merkezini oluşturmakta ve bu nedenle de bu sınıfın güvenle baktığı değil, her an kendi aleyhine dönecek bir silah olarak karşısında rahatsızlık duyduğu bir parçası olmaktadır. Bu kaygı rejimin lideri pozisyonundaki Kenan Evren'den, askeri ve sivil birçok temsilcisinin ağzından defalarca ve çeşitli biçimlerde itiraf edilmiştir. Kenan Evren, "mehmetçik"lerine sık sık seslenerek, "birlik ve bütünlüğün, vatan topraklarının

koruyucu kahramanları" olduklarını her defasında hatırlatma gereğini duyarken, onu güdümlendiren şey içte en büyük güvence kabul ettikleri ordunun gerçekte yaşadığı iç çürümüşlük, yaşanan siyasal gelişmelerin doğrudan bir sonucu olarak ordu içinde de aynı çatışmaların yaşanıyor olmasıdır. Kemalizmin ve günümüzde onun ulaştığı son biçim olarak beliren faşizmin ideolojik etkinliğinin ve

Devamı 2. sayfada

***

Parti Saflarında Her Türlü Liberalizme Karşı Mücadele, Ulusal Direniş Mücadelemizi Daha da Güçlü Kılacaktır!

«Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, sağ belirtilerle malül olanlar, düşmanın yenilebileceğini ve direnişin zafer kazanacağını lafta kabul etmelerine karşın, özde buna inanmamaktadırlar. Bu yüzden de geleceğe karşı karamsar ve kayıtsızdırlar, geleceğin güçlü yaratılabileceğine dair inançları zayıftır. Bu nedenle de pratik adımları çok gevşek ve istikrarsızdır. Planlama ve diğer örgütlenmeden yoksundurlar ve geleceğe hükmetmede oldukça güçsüzdürler.

Halkın engin gücüne, Partinin güç kaynağı olduğuna, siyasal çizginin yaratıcı özelliklerine inanmama, inanılsa bile onu hayata geçirmede yetersiz kalma biçiminde kendini ortaya koyan saflarımızdaki mevcut olumsuzluğu, varlığımızı tehdit eden yakın bir tehlike değil, ama Partiyi içten kemirerek, sağ bir eğilime zemin hazırladığını, düşman güçlere malzeme sunduğu ve Parti olanaklarını heder edip, onu oyaladığı için, daha çok geleceği (türlü gelişmelere olduğu gibi, daha büyük zorluklarla da yüklü olan) tehdit eden en tehlikeli bir sağcılık olarak değerlendirmek gerekir.»

Yazısı 12. Sayfada

Karakoçan'ın Yeniden İşgali Sömürgecilere Pahalıya Maloldu 8 Ölü, 9 Yaralı!

15 Aralık'ta karın düşmesi ile birlikte sömürgeci güçler alanımızda geniş kapsamlı bir operasyona giriştiler. Hozat jandarma alayı ve çevre illerden getirilen özel birliklerin sürdürdüğü operasyonun ağırlıklı bölümü Karakoçan ile Mazgirt, Nazimiye ve Kiği'nin bazı kesimlerini içerisine alan Peri suyunun civarında yoğunlaştı.

Operasyona katılan sömürgeci kolluk kuvvetlerinin kesin sayısı bilinmemekle birlikte, tüm alanı aynı anda arama-taramadan geçirmeye yetecek kadar sayının varlığı dikkate alınırsa, binlerce askerin katıldığı kendiliğinden anlaşılacaktır.

Bir bütün olarak yöre halkının hedeflendiği operasyonda, sömür-

Devamı 15. sayfada

4. YILINDA SERXWEBÛN GERÇEKLİĞİ

Günümüz Kürdistan'ında devrimci direnişin saygın sesi olan **Serxwebûn**, yurt dışında yayınlanışının 4. yılına girdi. Ülke içinde 1978'den 80'e kadar çok zor koşullar altında yayınlanan **Serxwebûn**; 1982'den itibaren aralıksız olarak yurt dışında çıkmaya devam ediyor. Özde ve biçimde giderek güçlenen **Serxwebûn**, 3. yılını başarıyla tamamlayıp 4. yılına girdiği bu aşamada halkımızın devrimci düşünce ve eylem alanında sorunlarını ortaya koymada ve çözmede küçümsenmeyecek rolleri yerine getirmenin onurunu yaşamaktadır.

Serxwebûn gerçekliği, çağdaş ulusal kurtuluş sürecinin güçlü bir sesi olarak, doğduğu ortamın çeşitli zorluklarını da beraberinde yaşamaktadır. Bu durum, onun güçlü muhtevasının, kendine has bir çok olgunun, araç-gereç vs. gibi sorunların izahını gerektiriyor. Bu sorunların doğru bir tahliline yönelirken, gerçeklikten kopmamak için, yöntem olarak, yayının sesi olduğunu iddia ettiği somutun durumundan kesinlikle yakınmamak gerekiyor. Gerek sorunların derinliğine kavranışında ve gerekse çözüm yollarına doğru gitmek açısından hatalı ve abartmalı görüşlere varmamak için, hangi somut üzerinde hareket edildiği bilinmeli, irademiz dışında oluşan objektif koşulların ne olduğunu bilince çıkarmak zorunludur.

Kürdistan ülkesi ve Kürt halkı, bugün herkesin rahatça görebileceği gibi çok ağır koşulları yaşamaktadır. Bu koşulları ister gerici isterse ilerici anlamda olsun çağımız güçlerinin kendileri sözkonusu olduğunda kabul etmediği bir gerçekliktir. Kürdistan, emperyalist, sömürgeci ve işbirlikçi güçler için inkar edilmesi gereken ve bunun için en barbar baskı biçimlerinden en ince sahtekârlıklara kadar her yöntemin denendiği bir gerçeklik iken; ilerici insanlığın da, kendi gündemlerinde baş sırayı tutan sorunlardan biri olduğu halde doğru enternasyonalist yaklaşımı gösteremedikleri bir gerçekliktir. Öyle ki, çağımızın bu ilerici güçleri, bu ülkenin ve halkın gerçekliğine son derece ihmalkâr yaklaşmakta, uluslararası koşulların elverişli olmadığı iddia edilmekte, fakat esas olarak da ülke somutunun içinde bulunduğu konumdan ötürü gereken ilgi ve desteği sunamamaktadırlar. Uluslararası kamuoyunun gerçekliğimize karşı yoğun bir bilinçsizlik, yadsıma, tabii ki, bunun sonucu olarak da gereken ilgi ve desteği gösterememe durumu içinde olduğu inkar edilemez. Fakat bu, hiç bir gerekçeyle mazur gösterilemeyecek bir durumdur.

Devamı 7. sayfada

YURTSEVERLER HAKKINDA İSTENEN İDAMLAR NEYİ HEDEFLİYOR?

15 Ağustos direniş eylemlerinin başarıyla gerçekleştirilmesinin ardından, Kürdistan genelinde ve özellikle de Siirt, Mardin, Hakkari yörelerinde azgın bir terör ortamı yaratan sömürgeci-faşist kolluk kuvvetleri, operasyon ve katliamlarını ayyuka çıkarmış, yaklaşık 4 ay boyunca sürekli –geceli gündüzlü– yapılan arama-taramalarda, şüphelenilen ve yurtsever özelliklere sahip olan yüzlerce insanımızı tutuklayıp, zindanlara doldurmuşlardır.

Tüm dünya kamuoyunun da yakından tanık olduğu gibi, eylemlerin hemen ardından şaşkına dönen faşist yönetimin en yetkili devlet adamları, yöreye sıra sıra "geziler" yapmışlar ve bu "geziler"le ülkemizde gelişen mücadeleyi ve halkımızın bu mücadeleye karşı olan tavrını yakından izleme fırsatını bulmuşlardır. Halkımızın bu devrimci çıkışı coşkuyla karşıladığını

Devamı 22. sayfada

İstenilen İdamlar, Savaşçı Direniş Gücümüzün Temelini Oluşturan Yoksul Köylülüğe Verilmek İstenen Bir Gözdağıdır!

●Antep Cezaevindeki PKK'li Savaş Esirleri Direnişe Geçtiler.

15 Ağustos eylemleri ardından sömürgeci faşist Türk devleti, cezaevlerindeki esir devrimciler üzerinde uyguladığı baskıların dozunu arttırmaya başlamıştır. Bir yandan görülen davaları hızla sonuçlandırıp idam cezaları yağdırırken, bir yandan da şiddetlendirdiği psikolojik ve fiziki işkence yöntemleriyle devrimcileri ya teslim olma ya da yaşamlarını yitirme tehlikesiyle karşı karşıya getirmek istemektediler.

Bu özel baskı yöntemlerinden bir tanesi olan devrimci tutukluları

Devamı 22. sayfada

VERİLEN İDAM KARARLARI 15 AĞUSTOS ATILIMINA KARŞI TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNİN TAKINDIĞI SİYASİ BİR TUTUMDUR

●PKK-Birecik Grubu Davasında 6 Savaş Esirine Verilen İdam, Faşist Yargıtayca da Onaylandı

Erzurum'da Görülen PKK Davası sonuçlandı

●D.Ali Küçük'e Yeniden İdam Cezası Verildi

1979'dan Bu Yana Devam Eden PKK-Ankara Davası Sonuçlandı ve

●PKK Savaşçısı Mümin Ağcakaya'ya İdam Cezası Verildi!

(YAZISI 3. SAYFADA)

Devrimci Direniş Eylemlerimiz...

Baştarafı 1. sayfada

ruh karanlığının en çok hakim hale getirilmeye çalışıldığı ve yönetim kademelerinde bu ruhun azgın birer temsilciliğinin yapıldığı ordu, tüm bu çabalara ve ağır baskılara rağmen, bu ideolojik etkinliği ordunun tabanı denilebilecek askerler üzerinde bile sağlayamamaktadır. Tam tersine kendileri de halklarımızın emekçi sınıflarından gelen ve angarya usulü Türk burjuva egemenliğinin hizmetine ve hem hayatları hiçe sayılarak ve hem de kendi kardeşlerine silah doğrultmaları, istenerek koşulan erler, üzerlerinde uygulanan hakaret ve baskılar, kendileri araç kılınarak yaptırılmak istenen işkence, cinayet, katliam ve soygunları bizzat yaşıyor olmanın doğrudan etkileri altında, faşist sömürgeciliğin bütün özelliklerini en yakından tanımakta, belki de birçoğu dışarıda normal yaşantı içindeyken göremedikleri, ya da inanamadıklarını burada görüp inanmakta, bu ise onların rejimin karşısına büyük bir kin ve öfkeyle çıkmalarını sağlayan köklü bir eğitim olmaktadır. Yani sömürgeci faşist rejim, kendisinin bir güvencesi olarak gördüğü ordu da gerçekte siyasal, toplumsal, kültürel vs. her alandaki çürümüşlüğünü kaçınılmaz biçimde ve en derinden yaşarken, doğal olarak böyle bir bünye içerisine alınan erler de rejimi daha yakından ve net olarak tanıma olanağına kavuşmaktadırlar. Sömürgeci Türk burjuvazisinin geçmişten bu yana çok övündüğü ordunun sarsılmaz disiplininin, gerçekte faşist burjuvazinin emekçi halklarımız üzerindeki hiçbir kural ve yasa tanımayan, insan haysiyet ve onurunu hiçe sayan, onları kendi egemenliği için beyinsiz ve yüreksiz köleler halinde koşturmayı amaçlayan insanlık dışı bir zor ve baskı sistemi olduğu şimdi herkes tarafından daha anlaşılır kılınmıştır. 15 Ağustos eylemlerinin bilinçlere dayattığı halk çıkarlarımız ve bunların nasıl elde edilebileceğinin yaşamın içinde gösterilmesi, kaçınılmaz etkilerini Türk burjuva ordusu içinde de gösterdi ve subay ve askerler arasında daima varolan karşılıklı kinin sınıf muhtevası açığa çıkarak, askerler silahlarını subaylara çevirmeye başladılar. Yine, halklarımız arasında sömürgeciliğin yarattığı inkar temelindeki sahte birliğe, halkımızın yadsınmasına karşı, ilk güçlü tepkiler de ordu saflarında belirdi ve Türk asıllı bir çok asker Kürt halkının maruz bırakıldığı sömürgeci vahşete karşı kardeşlik bayrağını kaldırarak silahlarıyla birlikte firar edip HRK saflarına koştular. Ama öte yandan, körüklenen şovenizmin etkileri de yine en belirgin biçimde orduda görüldü. Türk-Kürt çelişkisi körüklenerek, ve bizzat subaylar tarafından Kürt askerlere hakaret ve işkencelerde bulunularak ve yine Türk askerler bilinçli bir biçimde Kürt askerlere karşı kışkırtılarak birbirine düşürülmek ve dolayısıyla Türk burjuvazisi kendi ideolojik ve askeri etkinliği altında kendi sınıf çıkarları için birlik oluşturamayacağını bildiği askerler arasında, subaylara (özü rejime karşı olan) karşı birliğin yaratılmasını önlemeye çalışmaktadır. Körüklenen bu çelişkiler nedeniyle de, gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan'ın bir çok alanındaki askeri birlikler içerisinde çeşitli zamanlarda çatışmaların çıktığı, bir çok Kürt asıllı askerin subaylar tarafından kurşuna dizildiği, ya da tek tek ve toplu olarak gözaltına alınıp sürgün edildikleri şimdilik açığa çıkan gelişmelerdir.

Ordu İçindeki Çatışmalar Gizlenemez Boyutlara Ulaştı!

Ulusal direnişin dağlar ve ovalarımızdaki kıvılcımı olan 15 Ağustos devrimci atılımı ardından, alınan haberlere göre Kürdistan'ın çeşitli yerlerine üslenmiş bulunan askeri birlikler içerisinde çeşitli çatışmalar olmuştur. Boyutları oldukça büyük olan ve fakat asıl olarak siyasal açıdan büyük anlam taşıyan bu çatışmalardan bazıları şöyledir:

– Aralık 1984'de Kürdistan'ın Cizre kazasında bir astsubayın ağır hakaretlerine uğrayan Urfalı bir asker, üzerindeki G-3 marka silahını ateşleyerek komutanını öldürmüştür. Hemen ardından olay yerine gelen bir yüzbaşı ise adı geçen askeri tabancayla vurarak öldürmüş ve olay tüm bir taburu sararak büyümüştür. Subayların kışkırtmasıyla Türk-Kürt çelişkisine büründürülen çatışmanın çok uzun sürdüğü, çok sayıda ölü ve yaralının olduğu söylenmektedir.

– Yine Aralık ayı içerisinde, aynı olayın bir devamı olduğu ihtimali ileri sürülen farklı çatışmalar da yaşanmıştır. Yaralı olarak Kamışlı'ya getirilen 1 yüzbaşı, 1 üsteğmen ve 2 asker burada ölmüş, ancak nasıl öldükleri konusunda bir açıklama yapılmamış ve olay gizlenmeye çalışılmıştır. Yine Nusaybin'den Diyarbakır'a çok sayıda yaralı askerin götürüldüğü ve içlerinde ölenlerin de olduğu söylenmektedir. Olay halen de titizlikle gizlenmeye çalışılmaktadır.

– Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, kanlı iktidarını sürdürmek için her biçimde kullanma hakkını kendinde gördüğü ve sadece böyle bir araç gözüyle baktığı askerler üzerindeki baskılarını, özellikle Kürdistan'da daha da artırdı. Askerlerin yakın arkadaşlık kurmaları, toplu konuşmaları yasak. Özelliği bünyesine aldığı halk çocuklarını robotlaştırmak olan ordu, askerlere tam bir hayvan muamelesi yapıyor. Onları halkı katletmek, talan etmek, soygun ve çapullar için köylere saldırtıyor ve "terörist" avı adı altında kendi kardeşlerinin kanını dökmeye zorluyor. Ancak, askerler de artık kendilerinin nasıl kullanılmak istendiğini daha açıkça görüyorlar ve ordudaki firarlar hızla artış gösteriyor. Şemdinli'de sayıları henüz kesinleşmeyen bir grup Türk asıllı askerin silahlarıyla birlikte firar ederek, HRK'ye katılmaları bunun en anlamlı örneği olmuştur.

Alınan haberlerde onlarca askerin soğuk ve açlıktan öldüğü öğrenilmiştir. Bu da göstermektedir ki, Türk ordusunda askerin hayatının hiçbir değeri yoktur, asker sadece ve sadece sömürgeci Türk burjuvazisinin çıkarlarını korumak üzere zorla silaha koşulmuş bir köleden başka bir şey değildir.

HRK'nin Halk Adına Hesap Soran Namluları, Düşman ve İşbirlikçilerine Soğuk Terler Döktürüyor!

Halkımızın silahlı direniş gücü HRK, Kürdistan'ın dörtbir yanında geliştirdiği eylemlerle direniş bayrağını her gün biraz daha yükseltiyor. Eylemler faşist ordu birlikleri ve ajan yapıyı hedeflediğinden, Kürdistan'da düşman artık her gün artan bir tedirginlik ve moral bozukluğunu yaşıyor. HRK savaşçılarının nerede, ne zaman ortaya çıkıp hangi askeri birliğe saldıracakları, ya da hangi ajanın işlediği suçlardan ötürü cezalandırılacağı, düşmanın tek düşüncesi ve tabiî ki korkulu rüyası durumunda.

Geçmişte devletten aldıkları destekle halka kan kusturan ajan ve muhbirler de şimdi suçlarını nasıl örteceklerini, ya da nasıl kaçıp canlarını kurtaracaklarının hesabını yapıyorlar. Ajan ve muhbirler çok iyi biliyorlar ki, halka karşı işlenen hiçbir suç cezasız kalmayacaktır. HRK'nin halk adına hesap soran namluları, düşman ve işbirlikçilerine soğuk terler döktürüyor.

Ajan ve muhbirlerin başına gelenlerden birkaç örnek:

– Ekim 1984'de Uludere'nin Robaski köyünden meşhur ajan Casimê Casim, HRK güçleri tarafından esir alınarak, üzerindeki 14'lü tabanca ve bir av tüfeğine el konulmuştur.

- Eylül 1984'te, Uludere yöresinde azıllı ajan olarak tanınan Ömerê Quato, HRK tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

- Kasım 1984'te, Şırnak'ın Gelindar köyünden Hacı Namet adındaki ajan, suçlarının cezasının ölüm olduğunu bildiğinden korku içinde metropole kaçmıştır.

– Kasım 1984'te, HRK güçleri Eruh'un Reşina köyünde ilk önce köylüleri toplayıp konuşmuş, ardından ise köyün ajanı Osman'ın evini basmışlardır. Ancak, ajan Osman evde olmadığı için şimdilik kurtulmuştur.

– Halk Bitlis'te de bazı ajanların vurulduğunu söylemektedir.

– Kasım 1984'te, HRK güçleri, Eruh'un Oval köyünde oturan yörenin meşhur ajanı Xurşo'nun evine baskın düzenlemişlerdir. Köyün dışına çıkarılan ajan Xurşo, burada köylülerin de onayıyla kurşuna dizilmiştir.

– Aralık 1984'de HRK güçleri, Siirt-Xisxêr (Pervari)'de Garisa aşiretinin reisi ve işbirlikçi olan Reşit ağanın evine baskın düzenleyerek, ölümle cezalandırmışlardır.

HRK güçleri ajan ve muhbirlere yönelik bu cezalandırma eylemlerinin yanısıra, sömürgeci-faşist ordu birliklerine karşı da bir dizi baskın ve propaganda eylemleri düzenlemişlerdir. Yine kurulan pusularda çok sayıda sömürgeci asker imha edilmiştir. Elimize ulaşan bilgilere göre düzenlenen bu eylemlerden bazıları şöyledir:

– Ekim 1984'te, Siirt-Eruh arasındaki Binweris köprüsünde akşam saatlerinde pusu kuran HRK güçleri, pusu alanından geçmekte olan askeri cemsedeki 1 başçavuş, 1 çavuş ve 1 askeri imha etmiş, cemsede bulunan silah ve mühimatı kamulaştırmışlardır.

– HRK güçlerinin Ekim 1984'te Siirt merkez polis karakoluna düzenledikleri baskında üç polis öldürülmüştür.

– Ekim 1984'te Eruh-Pervari civarında, ihbar üzerine devrimci savaşçıları takibe çıkan bir askeri birlik, takip ettiği HRK güçlerinin pususuna düşmüş ve 2 subayla 4 asker imha edilmiştir. Sözkonusu askeri birliğin silah ve cephaneleri HRK savaşçıları tarafından kamulaştırılmıştır.

– Kasım 1984'te, Midyat Kerboran'da ajan Tevfiko'nun evine baskın düzenlemek üzere adı geçen alana giden HRK güçleriyle sömürgeci ordu birlikleri arasında bir karşılaşma sonucu çatışma çıkmış ve bu çatışmada bir asker ölmüştür.

– Aralık 1984'te, subay elbiseleri giyen HRK savaşçıları Şırnak'ta askeri eğitim alanına girerek, alanda bulunan tüm askerleri esir almışlar, yaptıkları propaganda konuşmasından sonra askerler üzerinde bulunan 15-20 civarındaki silahı kamulaştırarak alandan ayrılmışlardır.

– 400 kişilik komando ekibi Diyarbakır'dan Siirt'e kadar yaptıkları yaya operasyon sırasında HRK güçlerinin pususuna düşmüşlerdir. Çıkan çatışmada sömürgecilerin onlarca ölü ve yaralı verdikleri bildirilmektedir.

– Aralık 1984'te HRK güçlerinin Diyarbakır çevresindeki bir askeri birliğe karşı düzenledikleri baskında 3'ü subay olmak üzere 7 asker öldürülmüştür.

– Ayrıca, Kasım 1984'te Kurtalan'da bir banka şubesine düzenlenen baskında 15 milyon Türk lirasının kamulaştırıldığı, benzeri olayların Batman ve Silvan'da da gerçekleştiği haberleri alınmıştır.

Gazetemize, Kürdistan'ın çeşitli alanlarından her gün yeni bir haber ulaşmaktadır. Gelen bu haberlerden birisinde, Ekim 1984'te Doğubeyazıt'da, devrimci savaşçıların yüksek bir kayadaki sığınağını gören bir avcının ihbarı sonucu, alanın sarıldığı, ancak sığınağa yaklaşma cesareti gösteremeyen mevcut askerlerin takviye güç istedikleri, çağrılan takviye birliğin akşam saatlerinde yetişmiş olması nede[illegible]e, takviye bekleyen kuvvetle gelen birliğin korku ve telaştan birbirlerine ateş ettikleri ve bu çatışmada en az ikisi ölü olmak üzere çok sayıda askerin yaralandığı haber verilmektedir. Olayı, askerliğini adı geçen yörede yapan bir kişi aktarmıştır.

Aynı asker, aynı tarihte Kars-Iğdır'da da bir karakolun basıldığını, askerleri ranzalara bağlayan HRK güçlerinin yaptıkları propaganda konuşmasından sonra, silah ve diğer malzemeleri beraberlerinde alarak alandan uzaklaştıklarını haber vermiştir.

Kars'ta Sömürgeci-Faşist Baskı ve Operasyonlar Devam Ediyor!

15 Ağustos devrimci atılımından sonra geliştirilen eylemler karşısında içine düştükleri acizlik ve devrimci direniş mücadelemizden duydukları korkunun yolaçtığı kudurganlıkla daha da azgınlaşan faşist-sömürgeci güçler tüm Kürdistan'ı kapsamına alan yoğun operasyonlara giriştiler.

Kürdistan'ın SSCB ile sınıra olan tek yöresi olması, stratejik ve engebeli olması, yöreyi sosyalist sisteme, Kürdistan ve bölge halklarının kurtuluş hareketlerine karşı bir gerici üs durumuna getirmek istemesi vb. etkenlerden dolayı, öteden beri sömürgeci Türk devletinin en çok üzerinde durduğu alanlardan biri durumunda olan Kars yöresinde 12 Eylül sonrası faşist yönetimce geliştirilen uygulama ve operasyonlara değinen muhtelif yazılara gazetemiz Serxwebûn'un çeşitli sayılarında yer verilmişti. Bizim bu yazımızda üzerinde duracağımız uygulamalar, daha çok 15 Ağustos devrimci eylemlerinden sonra, yani Eylül 1984'ten bu yana geliştirilen uygulamalardır.

Kürd'ü, Azeri'si, Türkmen'i ve yerlisiyle gelişmekte olan devrimci direniş mücadelemize, halkın geniş sempati duymasından ve destek vermesinden korkan sömürgeci-faşistler, 15 Ağustos eylemlerinden kısa bir süre sonra, eylemlerin halkta yarattığı olumlu etkiyi, sevinç ve coşkuyu ortadan kaldırmak, benzer eylemlerin yörede gelişmesini engellemek için uygulamalarına hız verdiler. Bunu, eylemler sonrası bir çok sömürgeci-faşist devlet yetkilisinin peş peşe Kürdistan'a özellikle de sınır kentlerine düzenledikleri gezilerin kapsamına Kars yöresini almalarından da çıkarmak mümkündür. Her ne kadar, cunta başı tarafından Kars'ta yapılan konuşmalarda gerçeği gizlemek için ağırlıklı olarak diğer konulara yer vermişse de, akabinde meydana gelen olaylar, yoğunlaştırılan operasyonlar da bu gerçeği (halkın devrimcilere verdiği destekten duyulan korku ve bunun engellenmesi için tezgahlanan oyunları) açıkça ortaya koymuştur. Yoksa cunta başı Kenan Evren sahtekarca beyan ettiği gibi, yöreye "başlık parasını ortadan kaldırmak", "kan davalarına son vermek" için gitmemiştir. Her şeyden önce aynı gezinin asıl amacı ve Evren'in aynı gezideki konuşmaları, bunu yalanlamaktadır. Ayrıca O, kan davalarının ve halkın birbirini vurmasının son bulmasından da yana değildir. Çünkü, bu tür olayların bizzat devlet tarafından çeşitli vesilelerle kışkırtıldığını artık sıradan bir çok insan bile bilmektedir. Ama O, sanki hiç bir şey yokmuş gibi halkın dikkatlerini başka yöne çekmeye çalışmış, devrimci eylemlerin yöre halkı üzerindeki olumlu etkisini ortadan kaldırmak için sahte vaad, tehdit, demogojide bulunmuştur. Oysa asıl amaç, Kürdistan'ın diğer yörelerinde olduğu gibi bu alanda da devrimci eylemlerin etkisini kırmak için geliştirilmek istenen tedbirleri, yerinde denetlemek ve çeşitli yöntemlerle halkı mücadeleden alıkoymaktır.

Nitekim yörede ajan-muhbir faaliyetlerine ve milis örgütlenmesine hız verilmiş, arama ve operasyonlar yoğunlaştırılmış ki bu arama ve operasyonlarda, Şenkaya, yöresinde iki yoldaşımız, çıkan çatışma sonucu şehit düşmüş, yine birçok devrimci-yurtsever insanımız sudan gerekçelerle yakalanıp, tutuklanmış, ajanlaştırılmaları yolunda bir çok insan tehdit edilmiş, yöre halkı hakkında geniş bir istihbarata girişilmiş, şüpheli görülen insanların adres ve fotoğrafları alınmış, askeri tatbikat ve gövde gösterilerine yoğunluk kazandırılmış vb. bir çok karşı-devrimci faaliyet geliştirilmiştir. Ama tüm bunlara rağmen dağıtılan bildiri, yürütülen ajitasyon ve propaganda ile devrimci eylemlerin ve mücadelenin sesi en ücra köşelere kadar ulaşabilmiş (ki sömürgeci basın ve yayın araçlarının çarpıtmalı haberleri bile halkın gerçeği duymasına neden olmuş) ve eylemler yöre halkı üzerinde derin bir etki, sevinç ve güven yaratmıştır. Her köyde, kahvede ve evde eylemlerden bahsedilir olmuş, eylemler sırasında ve sonrasında "o çok görkemli ve güçlü" gösterilmeye çalışılan Türk ordusunun nemenem kof ve çürük olduğu her türlü çarpıtma ve aldatmacaya karşın kulaktan kulağa yayılmış, eylem bölgesinin çok uzağında olan yöredeki askeri karakolların telaşı, karakolların etrafının kum torbaları ile çevrilmesi, nöbetçi ve karakollardaki asker sayısının artırılması vb. halkın alay konusu olmuştur.

Yörede yapılan ve geliştirilen operasyonlar salt bununla da sınırlı değildir. Göle'den Arpaçay'a, Ardahan'dan Aralık'a kadar karşı-devrimci faaliyetlerini kesintisiz sürdüren sömürgeciler, özellikle yörenin stratejik noktalarında daha çok operasyonlara ve baskıya baş vurmuş, bu alanlarda ajan-muhbir faaliyetleri alabildiğine hızlandırmıştır. 28 Kasım 1984 günü yapılan bir ihbar neticesinde, bir grup devrimciyi çembere alan sömürgeci askeri güçlerle devrimciler arasında üç saate yakın bir çatışma olmuş, bir çok etkenin (arazi, zaman, teknik, sayı vb.) devrimcilerin aleyhine olmasına rağmen, üstün moral, cesaret ve kahramanlıkla devrimciler, düşman çemberini yarıp kurtulabilmişlerdir. Çok sayıda düşman askerinin yaralandığının söylendiği olayda, teslimiyet ve ihanetin iliklerine dek işlediği bir küçük-burjuva bozuntusu, hiç bir direniş emaresi göstermeden, çatışma ortamından da yararlanarak düşmana alçakça teslim olmuştur. Sözü edilen hainin düzmece bilgilerine dayanılarak ve daha çok da sudan gerekçelerle yöre halkından bir çok insan suçsuz, günahsız yere yakalanıp tutuklanmış, işkenceden geçirilmiştir. Yine bu operasyonlarda sömürgeci subaylar tarafından, halk köy meydanı, okul ve camisine toplatılarak kemalizm propagandasından sonra, "*teröristlere neden yardım ediyorsunuz, köyünüzü başınıza yıkarız, haritadan sileriz ve ardından da filan köyde deprem oldu, bu kadar insan öldü diye yayın yaptırırız*" diye tehditlerde bulunulmuş, ajan-muhbirleri ortalığa salarak devrimcilerin pe-

Devamı 23. sayfada

PKK Birecik Grubu Davasında 6 Savaş Esirine Verilen İdam, Faşist Yargıtayca da Onaylandı!

1983 Nisan'ında Diyarbakır'da görülen ve 7 devrimci hakkında idam kararı verilen Birecik grup davası, sonuçlandıktan sonra faşist mahkeme, kararı Yargıtay'a göndererek onanmasını istemiştir. Aradan geçen yaklaşık 2 yıllık süre içerisinde, bir türlü kararını açıklamayan faşist Yargıtay, 15 Ağustos sonrası sömürgeci faşist Türk devletinin ülkemizde hızlandırdığı saldırı ve baskılara paralel olarak kararlar vermeye ve bekletilen çeşitli davaları sonuçlandırmaya başlamıştır.

1980 cunta sonrasında Kürdistan'da gerek dışardaki halkımız üzerinde, gerekse de cezaevlerindeki esir devrimci ve yurtseverler üzerinde uygulanan sistemli yıldırma ve teslim alma çabaları, 4 yıl boyunca hızından hiçbirşey kaybetmeden devam ederek günümüze kadar gelmiştir. Bu baskılara karşı gerek dışarda ve gerekse de zindanlarda çok kereler isyanlar patlak vermiş, uygulanan politika çeşitli direniş yöntemleriyle işlemez hale getirilmiştir. Özellikle de düşman zulmünün en koyusunun yaşandığı zindanlardaki savaş esirleri, dünyada eşine ender rastlanır bir direniş örneği sergileyerek, faşizmi ve sömürgeciliği yargılamışlardır. Bu gerçeği cuntanın kendisi, uygulamaları ve katliamlarıyla bizzat kanıtlamıştır. Faşist mahkemeler 13 Nisan 1981'den buyana devrimciler üzerine ölüm kusan, ve tarihi hesaplaşmanın yapıldığı bir mekanizma haline gelmiş, PKK önder ve militanlarının tarihe malolan savunma ve direnişleriyle objektif olarak işlemez kılınmıştır.İşlemez hale gelmesinin verdiği acizlikle direnişçilere sözüm ona "yasal" çerçevede bir saldırı düzenleyen bu mahkemeler, kendi faşist yasalarını da çiğneyerek, elinde hiçbir maddi delil bulunmadığı halde ellerindeki savaş esirlerine ölüm cezaları vermeye başlamıştır. Cezaların verilişinin, kanıtlara göre değil, direniş ve faşist yasalara boyun eğip-eğmeme ölçütlerine göre olduğunun en açık örneklerinden birisi de Birecik grup davasında Ahmet Öğretmen, Kemal Toksöz, Mustafa Çepik, Salih Sezgi, Hasan Çepik ve Musa Aslan adlı 6 PKK militanına verilen ve 16 Ocak 1985 günü Yargıtay'ca da onanan idam kararı olmuştur.

***

TAHIRÊ KÊMÊ VE FERMAN KELÊTİ ADLI İKİ AZILI HALK DÜŞMANI MİLİS, HRK PARTİZANLARINCA CEZALANDIRILDI!

Bir HRK Silahlı Propaganda Birimi, 20.11.1984 günü saat 24^{00} sularında, Şemdinli'ye bağlı Girena köyünde Rüburok muhtarı "cahş" Tahirê Kêmê ve yine yörede faşist sömürgeci Türk devletine milis (cahş) güç oluşturmakta görevlendirilmiş bulunan azılı halk düşmanı Ferman Kelêtti'yi ölümle cezalandırdı.

Bilindiği gibi, Partimiz PKK önderliğinde her türlü provokasyon, bozgunculuk ve engelleme çabalarına rağmen geliştirilen, Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, HRK'nin kuruluşu ve eylemsel atılımıyla faşist sömürgeci Türk devletine güçlü darbeler indirince, sömürgeciler, buna karşı gerici Saddam rejiminin Güney Kürdistan'da yıllardan beri uyguladığı gibi bir kısım hain Kürd'ü silahlandırarak Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı milis güç şeklinde örgütlemeye başladı. Bunların bir kısmı Partimizin doğru politikası sonucu bu işten vazgeçti. Hatta bazıları sömürgecilerden aldıkları silahla birlikte gelip HRK saflarına katıldılar. Fakat, bazı azılı işbirlikçi hainler her türlü uyarıya karşın sömürgecilerin hizmetinde halka ve devrime karşı suç işlemeye devam ediyorlar. Tabii ki, bunların sonu da önceki hainlerin sonu gibi olacaktır.

Son olarak cezalandırılan iki hain muhbir de iflah olmaz cinsindendiler. PKK Partizanlarınca, yaptıkları kötü işten vazgeçmeleri doğrultusunda defalarca uyarılmışlardı. Cevapları ise, *"biz PKK'lileri karı yerine bile koymuyoruz. Onlardan korkmuyoruz, biz Türk devletinin yanındayız"* olmuştu. Bunun üzerine HRK Partizanları sabırla ve her türlü zorluğa göğüs gererek iki hain düşmanını takibe koyuldular. 20.11.1984 günü iki ajanın da Şemdinli'ye bağlı Girono köyünde bir toplantı düzenledikleri haberinin gelmesi üzerine Partizanlar, gece saat 24^{00} sularında toplantının yapıldığı Mehmet Emin adlı şahsın evine seri bir baskın düzenleyerek Temirê Kêmê ve Ferman Kelêtti'yi 36 kurşunla cezalandırdılar.

Partizanlar eylem yerinden geri çekilirken köyde bulunan askeri karakoldan Partizanlar üzerine kurşun yağmuru başlatıldı. Bunun üzerine HRK Partizanları kıdemli bir şekilde kendilerini koruyarak, karakolu ateş altına alarak hiç bir kayıp vermeden geri çekilmeyi başardılar.

Son eylem; yöredeki halkta bayram sevinci yaratırken, sömürgecileri korku ve şaşkınlığa sevketti. Alınan son haberlere göre, sömürgeci askeri yetkililer olay yerine helikopterle gelerek tüm köylüleri toplayıp işkenceye tabi tutmuşlardır. Hatta bir çok kadını tüm erkeklerin gözü önünde soyarak sarkıntılık ve hakaret etmişlerdir. Sömürgecilerin pençesinden kaçmayı başaran bir kaç köylü genç, silahıyla birlikte HRK saflarına katılmışlardır.

●Kahrolsun Faşist Sömürgeci Türk Devleti ve İşbirlikçileri!
●Yaşasın PKK Önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Savaşımız!

29.11.1984
Avzer-Xalis

PKK-Erzurum Davası Sonuçlandı:

DURSUN ALİ KÜÇÜK'E YENİDEN İDAM CEZASI VERİLDİ!

9. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı 2 Numaralı Askeri Mahkemesi'nde görülen davada, PKK'li savaş esirleri, Dursun Ali Küçük ve Mehmet Savaş, Ağrı'da bir faşisti öldürdükleri iddiasıyla "yargılanmaktaydılar."

1977'den buyana tutuklu olan D. Ali Küçük ve M. Savaş, sürekli devam eden mahkemelerde takındıkları devrimci-direnişçi tavırlarıyla sömürgecilerin tüm provakasyon ve komplolarını boşa çıkarmışlardır. Acz içine düşen sömürgeci mahkeme bir şey tutturamayınca örneği çok az görülen böylesine uzun süreli bir davayla uğraşmak zorunda kalmıştır.

1982'nin Aralık ayında sonuçlandırılan davada ellerinde hiçbir kanıt olmadığı halde hakkında idam cezası verilen D. Ali Küçük ve yoldaşlarının davası yargıtayca bozulmuştu. Davaya bakan mahkeme, yeniden D. Ali Küçük'e idam M. Savaş'a ise yaşının küçük olmasından dolayı 20 yıl ağır hapis cezası vermiştir. Aynı dava "yargılanan" Mehmet Okçu, İbrahim Hakkı Tuncer, Salih Hamaldaloğulları ve Talat Aktaş adlı devrimcilere de 10'ar yıl ağır hapis cezası verilmiştir.

Sekiz yıl gibi uzun bir süre sömürgecilerin elinde esir olan D. Ali Küçük, sömürgeci zindanları kendisi için bir savaş alanı olarak benimsemiş, ve üzerinde oynanan her türlü oyunu boşa çıkarmıştır. Sırasıyla Ağrı, Samsun, Niğde ve Burdur'da bu dava hakkında açılan mahkemeler, devrimcilerin kararlı direnişiyle işlemez ve karar veremez duruma gelmiş, ancak sıkıyönetimin ilanından sonra Erzurum'da askeri mahkemeye intikal ettirilmiştir. Sıkıyönetim döneminde ve cunta sonrasında da uzun süre sürüncemede kalan bu dava hakkında, kanıtlara göre değil, devrimcilerin direnişte aldıkları tavıra göre belirleme yapılıp, karar verilmiştir. Zaten cunta sonrası kurulan savaş hali mahkemelerinde "yargılanan" devrimcilere verilen hiçbir ceza kanıtlara göre olmadığı için D. Ali Küçük'e verilen idam kararı da önceden verilen siyasi bir karar olmuştur.

Cezaevinde kaldığı süre boyunca gerek kendisi üzerinde uygulanan işkence ve teslim alma metodlarını, gerekse de dışarda ailesi ve yakınları üzerinde oynanan oyunları ve baskıları boşa çıkaran D. Ali Küçük, herşeyiyle bir dava adamı olduğunu, savaşın verildiği alan neresi olursa olsun, devrimci yöntemlerin kullanılması ve düşmana hiçbir koşulda taviz verilmemesi gerektiğinin en güçlü kanıtı olmuştur. Bir deri bir kemik kalmasına ve ayakta duramaz hale gelmesine rağmen, moral gücünden, mücadele azminden hiçbir şey yitirmeyen D. Ali Küçük, çeşitli dönemlerde cezaevi koşullarına ve sömürgecilerin işkencelerine karşı başlatılan direnişlerde de en ön saflarında yer almıştır. Kendi yöresinde sevilip sayılan bir devrimci olan D. Ali Küçük'ü teslim almak için özel metodlar uygulayan sömürgeciler, en incesinden, en kabasına kadar hayata geçirdikleri bu yöntemlerinden de hiçbir şey elde edememişlerdir.

Hakkında verilen idam kararını da gülerek karşılayan ve sömürgeci mahkeme önünde haykırdığı sloganlarla onları bir kez daha mahkum eden D. Ali Küçük ve diğer arkadaşları, dönemin özelliklerine uygun düşen, tutarlı bir direnmeye sahip çıkacaklarını bizzat pratikleriyle göstermişlerdir.

***

Mersin Askeri Cezaevi'nde Devrimcilerin Başlattığı Açlık Grevi Devam Ediyor!

Kasım ayından itibaren Mersin cezaevinde başlatılan dağıtım işlemleri, siyasi tutuklular içerisinde büyük bir tepkiyle karşılanmıştır. Bir arada kalmak ve siyasi tutuklu muamelesi görmek ve üzerlerinde uygulanan faşist baskılara son verilmesini isteyen devrimci tutuklular, Erzurum, Elazığ, Diyarbakır ve Antep cezevlerinde özellikle de 15 Ağustos sonrası boyutlanan direnişlere karşılık mahiyetinde olan bir direniş eylemine girmişlerdir.

Devrimcilerin direnişini bastırmak ve kamuoyu tarafından duyulmasını engellemek amacıyla yoğunlaştırılan işkenceler ve baskılar, pasiflik ve suskunluk yerine daha güçlü bir direniş ortaya koymuş sayıları 400'ü bulan ve bir bölümünü PKK'li savaş esirlerinin oluşturduğu devrimci kitlesi hep birlikte açlık grevine başlamışlardır.

Yaklaşık 12 gündür devam eden açlık grevi, yönetimin yoğun çabalarına rağmen, sona erdirilememiştir. Amaçlarına ulaşana kadar eylemlerini sürdüreceklerini bildiren devrimci tutuklular, "Direnmek Yaşamaktır!" şiarını pratikleriyle kanıtlamaktadırlar.

Diyarbakır KAWA Davası Sonuçlandı. 3 İdam. 1 Müebbet.

Diyarbakır 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı (1) No'lu Askeri Mahkemesi'nce 1981'den beri görülmekte olan 329 kişilik KAWA davasında 3 devrimciye idam, 1 devrimciye de müebbet hapis cezası verildi.

İdamı istenen devrimcilerin adları şöyle: Yaşar Ceri, Hanifi Yılız, Cemal Miran. Devrimcilerden Necmettin Uç da ömürboyu hapis cezasına çarptırıldı.

***

1979'dan Buyana Devam Eden PKK-Ankara Davası Sonuçlandı ve

PKK Savaşçısı Mümin Ağcakaya'ya İdam Cezası Verildi!

26.12.1984 günü, 1979'dan beri devam eden dava nihayet sonuçlandırıldı ve PKK'li tutuklulardan Mümin Ağcakaya'ya, ajan-provakatör Mehmet Uzun'u öldürdüğü iddiasıyla idam cezası verildi. Ayrıca 4 devrimci de çeşitli ağır hapis cezalarına çarptırıldılar. Uzun süreden beri devam eden PKK davalarından birisi olan Ankara davasında, özellikle de içine girilen yeni dönemin güçlü atılımının ardından, hızla sonuca gidilmesi ve bir devrimciye idam cezasının verilmesi, öyle olağan kabul edilebilecek bir şey değildir. Mücadelemiz açısından ayrı bir yere sahip olan, bir eylemden ötürü, verilen idam cezası, düşmanın Partimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı hangi yöntemlerle savaştığını ve özellikle de öncü gücü imha etme çabalarının ne kadar yoğun ve sinsi olduğunu göstermektedir.

Daha politik bir güç olunmadığı, grup aşamasının yaşandığı bir süreçte, çok sinsi bir komplo ile Hareketin önderliğine yönelen sömürgeci ajanlar, Haki KARER gibi değerli bir önderi katlederek, planlarının büyük bölümünü hayata geçirmişlerdi. Haki'nin katledilmesi ardından Hareket içerisine sızdırdıkları ajanları vasıtasıyla önderliğe de yönelmek ve bu yolla Hareketin dümenine geçmek isteyen sömürgeciler, açığa çıkarılan bu oyunlarının ardından, hızla ajanlarını geri çekmişlerse de, yüzlerinin teşhir olmasını engelleyememişlerdir. Halkımızın varlığına ve biricik umudu olan Hareketimize kastetmek isteyen ajan-provakatörlere karşı verilen tutarlı mücadele sonucu, bu komplo onu uygulamak isteyenlere mezar edilmiştir. Ajan-provakatörlerden en önemlisi ve devletin resmi ajanı olan Mehmet Uzun, uzun süren sinsi çabalarıyla "Tekoşin" denen ajan-provakatör yapılanmayı, Ulusal Bağımsızlıkçı Hareket içerisine sızdırmaya çalışmış, durumu açığa çıkınca da can telaşıyla kaçmıştı. Bu unsur, 1979'da ulusal kurtuluş savaşçıları tarafından cezalandırılmış, bu olay üzerine çılgına dönen sömürgeciler, birçok Kürdistanlı Devrimciyi tutuklamışlardı. Tutuklanan devrimcilerden Mümin Ağcakaya'ya, 6 yıl aradan sonra idam cezası, diğer devrimcilere de çeşitli ağır hapis cezaları vermekle sömürgeciler; kendileri açısından önemli bir yere sahip olan bu ajan-provakatörlere nasıl sahip çıktıklarını ve bundan sonra da sahip çıkacaklarını göstermek ve onlara güven vermek istemektedirler.

TDY Ankara Davasında 5 İdam İsteniyor!

TDY (Türkiye Devriminin Yolu) davasında Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı'nca görülmekte olan (1) numaralı askeri faşist mahkemede, Sema Yiğit, Zafer Koç, Tahsin Aydoğdu, Bülent Özel, Pehlil Karahan adlı devrimciler hakkında idam cezası istendi.

***

Artvin Halkın Devrimci Öncüleri Davası Sonuçlandı ●4 İdam, 2 Müebbet!

Erzurum (2) No'lu Askeri Mahkemesi'nde devam etmekte olan 17 kişilik Halkın Devrimci Öncüleri adlı örgütün elemanları ile ilgili davada 4 devrimciye idam, 2 devrimciye de ömür boyu hapis cezası verilmiştir.

Askeri faşist mahkeme, devrimcilerden Süreyya Aydın, Tahir Dede, Orhan Aksoy ve Cengiz Balkan'a ölüm cezası, Nurettin Aydın ve Yusuf Pehlivan'a da ömür boyu hapis cezası verdi.

HAKKARİ'DEN GELEN MEKTUP

Halkımızda Bu Öfke ve Direnç Var Oldukça Düşmana Gün Doğmayacak!

PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi çok zorlu bir mücadeleyle gün geçtikçe gelişiyor, bütün halk kesimlerini sarıyor ve faşist-Türk sömürgecilerini büyük bir panik, korku ve telaş içinde bırakıyor. Bu korku, panik ve telaşın verdiği ürküntüyle, faşist Türk sömürgecileri, Kürdistan halkına ve önderliğine karşı çok yönlü, sinsi ve baskıcı faaliyetlere girişiyor. Özellikle birkaç aydan bu yana devam etmekte olan; köy baskınları, yol kesmeler, kimlik kontrolleri, savaş uçağı ve helikopterleriyle pasifikasyon ve arama uçuşları, yakalamalar, dövmeler, işkenceye alınmalar, bilinmeyen yerlere götürme, halkın arasındaki çelişkileri körükleme, böylece kitleleri devrimcilerden uzaklaştırma, milis güç oluşturma, yaptığı bütün baskınlarının nedeni olarak devrimci mücadeleyi gösterme, yeni güçlerini konumlandırma, halktan zorla silah toplama vb. bütün bu faaliyetler, hızından hiçbir şey kaybetmeksizin var olan şiddetiyle devam ediyor. Yapılan bütün bu oyunlarla, devrimci direniş mücadelesine, genelde Kürdistan, özelde de Hakkari'yi bir savaş arenasına dönüştürmüş bulunuyor. Son aylarda 7. Kolordu Komutanı'nın, Genel Kurmay Başkanı'nın, İçişleri ve Savunma Bakanlarının, Başbakan'ın, HP Genel Başkanı'nın, Cumhuriyet Şefinin ve benzerlerinin Kürdistan'ın çeşitli yörelerine ve özellikle Hakkari bölgesine düzenlenen bir dizi gezileri, büsbütün bu gerçeği kanıtlayan somut ve açık belgeler değil midir? Var olan bütün bu gerçekleri yakından izlemek daha yararlı olacağı kanısındayız.

SÖMÜRGECİ-FAŞİST TÜRK ORDUSUNUN YÖREMİZDEKİ FAALİYETLERİ

Sömürgeci-faşist Türk cuntası, elinde kalan ve zorla kendisini yaşatmaya çalışan son kozu faşist orduyla bugün halklarımıza açmış olduğu savaşı bütün vahşetiyle sürdürüyor. Bu vahşeti, Kürdistanlı kadın-erkek, genç-ihtiyar-çocuk demeden herkese uyguluyor. Bilindiği gibi 15 Ağustos devrimci atılımıyla birlikte bütün Kürdistan çapında genel operasyonlar başlatılmıştı. Her köy, şehir, yol ve dağ aramalardan geçirilmiş ve binlerce yurtsever Kürdistanlı tutuklanmıştı. Ama ne yazık ki sömürgeci-faşist ordu bu gözü dönmüş operasyonlarla amacına ulaşamayınca, bu defa, genel operasyon taktiği yerine, nokta operasyonlarına ağırlık vermektedir. Belli bazı alanlara 500-600 askeri gücü yerleştirip, çevre köylere tek tek nokta operasyonları düzenliyor. Örnek olarak Levine alanındaki Payanış (Geçitli) nahiyesine yerleştirilen 500 askeri gücü ve Faraşın alanındaki Tengaxanê'ye yerleştirdiği 400 askeri gücü ve daha sonra yine aynı alanda bulunan Pirdoda köyündeki 300 askeri gücün kendi aralarındaki köy baskınlarını ve nokta operasyonlarını vermek yeterlidir sanırız. Şu anda Levinê'nin bütün köylerine, hepsine istisnasız nokta operasyonları düzenlenmiştir. Nokta operasyonları ve köy baskınlarının amacı, temelde devrimcilerin yakalanması ve imha edilmesi amacını taşısa da, esas olarak bir bütünüyle, halka yönelmiştir. 7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının yaptığı açıklamada *"Hakkari şehir merkezi ve çevre köylerine yapılan operasyonlarda örgüt mensupları olduğu gerekçesiyle 22 kişinin yakalandığı"* biçimindeki açıklamalarının gerçekle hiçbir ilgisi yoktur. Örgüt mensubu dediği kişiler ise, masum Kürt köylüleridir. Faşist Türk sömürgecileri her Kürt insanını bir örgütçü, bir savaşçı olarak görmektedir ve bundan dolayı da insanlarımızı olmadık işkencelere maruz bırakmaktadır. Ama şu gerçeği açık yüreklilikle söyleyelim ki, birgün mutlaka her Kürt insanı bir örgütçü ve halkı için savaşan bir savaşçı olarak faşist Türk sömürgeciliğine karşı dikilecektir, bu konuda hiç kuşku duymuyoruz. Her köy baskınında silah ve devrimcilere destek olunmaması istenmektedir. Bu istekleri yerine getirilmediği takdirde (istisnasız her yerde bu istekleri red edilmiştir) insanın aklına sığmayan her türlü psikolojik ve fiziki işkencelere maruz bırakılmakta ve halkın değer yargılarına-inançlarına saldırılmaktadır. Bunlara birkaç örnek vermek, bu durumun daha iyi anlaşılmasına yarayacaktır. **Birinci örneğimizi** T. köyünden verelim. Bir sabah ezan vakti çok sayıda komando T. köyünü basmışlar. Herkesin uyuduğu bir zamanda izinsiz bir şekilde, evlerin içine giren komandolar, kadın-erkek, çocuk-ihtiyar demeden herkesin üzerindeki yorganları atıp, tekme-tokat ve küfürlerle herkesi ayağa kaldırmış ve köy meydanına götürmüşlerdir. Öncelikle faşist bir subay konuşmaya başlamış, özellikle şu konular üzerinde durmuştur. *"Apocular köyünüze geliyor, siz onları besliyorsunuz", "bir avuç eşkiya nasıl Türk devletine karşı durabilir. Sizin silahlarınız vardır, kaçakçılık yapıyorsunuz"* dedikten sonra yine asıl konusuna dönerek *"Apoculara destek olursanız vururuz, kırarız, yakarız ve öldürürüz"* diyerek açıktan tehditler savurmuştur. Bununla da amacına ulaşamadığını gören faşist subaylar komandolara *"bütün kadınların baş örtülerini çıkartın!"* emrini vermiş ve zorla bütün kadınların örtüleri başlarından alınmış, daha sonra komandolar kadınların etrafında dönerek almak istemişlerdir. Bununla da amacına ulaşamayınca, faşist ordu mensupları köyün sözü geçen büyüğünü çağırmışlar, 70 yaşına yaklaşan dini inancı güçlü olan köylüye *"sen gavursun, komünistsin, sen yahudisin, sen moskofsun"* diyerek dövmeye başlamıştır. Bu arada bütün köy halkını erkek-kadın, çocuk-ihtiyara kadar herkesi tutuklayıp, götürmüşlerdir. Bir gün boyunca, köy halkını karakola kadar yürütmüşler ve halkın yılmasını sağlayamayınca serbest bırakmak zorunda kalmışlardır. **İkinci örneği** G. köyünden verelim. Baskın düzenleyen siyasi polis ve faşist ordu mensupları köy halkına olmadık işkenceler yaparak, devrimcilere destek olunmamasını ve silahların teslim edilmesini istemişlerdir. Özellikle yurtsever bir köylüye olmadık sadist işkenceler yapmışlar, kafasını taşın üzerine koyarak dipçikle ezmişlerdir. Gerçekten de canlı neslinde dahi kabul edilemeyecek işkence ve uygulamalarda bulunmuşlardır. Burada bu tür olayların benzeri 20-30 örnek verilebilinir, ancak biz burada, bu kadarını yeterli görüyoruz. Levinê alanında olduğu gibi **Berwar, Sêvdin, Silehê, Maryunus, Faraşin** ve **Nûrdiz** alanlarında da çok sayıda insanlar yakalanmış, dövülmüş, işkence görmüş ve faşist subayların yaptıkları faşist propagandaları izlemek-dinlemek zorunda bırakılmışlardır. Bütün bu işkencelerden dolayı, yöredeki bütün köylüler geceleyin dağlara çıkmaktadırlar. Faşist ordunun yaptığı bütün operasyon ve baskılarına rağmen, teslim alamadığı askeri firarileri "vatandaşlıktan" çıkartacağı tehdidi yapılmaktadır. Bunun için şehirde *"askere gitmeyen vatandaşlıktan çıkartılacak"* biçimindeki pankartlar asılmıştır. Her köy baskınında *"askere gitmeyen Apocudur."* (HRK Kuruluş Bildirisi'ne atfen) *"Çünkü Apocular gençlere askere gitmeyin ve askerlere firar etmesi çağrısını yapmıştır. Bunun için askere gelmeyen Apocu sayılacaktır"* diyen faşist subaylar asker "kaçakları"nın ailelerine sadist işkenceler yapmaktadırlar.

Son dönemde faşist ordu kış operasyonlarına hazırlanmakta ve bunun için, istisnasız bütün köylerin nüfus listesi istenmekte ve bu isteği 25 Ekim tarihine kadar yerine getirmeyenlerin (yani yeniden kayıt yaptırmayan) "Türk vatandaşı" sayılmaktan yoksun kalacağını belirtmişlerdir. Hele savaş uçağı ve helikopterlerinin bölgemiz üzerindeki uçuşları hiçbir gün durmamış ve her geçen gün daha fazla sayıda bu uçuşlar devam etmektedir. Bazı günler 10-12 helikopter, 2-4 uçak uçuşlar, arama ve operasyonlar da yapmaktadır.

Sömürgeci-faşist cuntanın titizlikle gizlediği bir olayı buraya aktarmak istiyoruz. 4 Ekim 1984 günü Hakkari'den Levinê'ye giden 14 ravo dolu asker, Silehê yöresinden geçerken, Bêlan köyü yakınında bir ravo devrilmiş, içindeki askerlerden 10 asker ağır olarak yaralanmıştı. Yaralıları kaldırmak için gelen bir helikopter de yere indiğinde, o da devrilmiş ve içindekilerden bazıları yaralanmıştır. Sömürgeciler olayı örtbas etmek için yaralı askerleri bilinmeyen bir yere götürmüşlerdir. Buna rağmen aldığımız haberlere göre, yaralı askerlerden birçoğu ölmüştür. Bu olayın bir kaza veya komplo olup olmadığını bilemiyoruz. Çünkü sömürgeciler, bu olayı haddinden fazla gizlemeye çalıştılar.

Türemiş dağında çatışma: Maryunus (Kavaklı) ve Kaçit (Toptepe) köyleri arasında kalan dağlık bölgede, Hakkari-Beytüşşebap yazyolunun üstünde 24 Eylül 1984 günü saat 17^{00} civarında askerlerle HRK-silahlı propaganda birlikleri arasında 3 saat süren çatışmada 1 At, 2 asker öldürülmüştür. Çatışma sonunda sömürgeci kuvvetler, vurulan askerlerin cesetlerinden ve karanlığın basmasından duydukları korkuyla cesetleri de bırakıp cemselere binip kaçmışlardır. Bu olay üzerine 25 Eylül 1984 günü sabah saat 5^{30} sıralarında 700 civarında asker, 12 helikopterden oluşan bir güçle, Maryunus ve mezrasına operasyon düzenlendi. Operasyon saat 14^{00} civarlarına kadar sürmesine ve bu alanda halktan çok kişi aranmasına rağmen, suçsuz insanlardan başka hiç kimse yakalanamamıştır. Ancak yakalanan 13 masum köylünün, çok gaddar işkencelerden geçirildiği söylenmektedir. Ardından 1 Ekim 1984 günü aynı köye 9 ravo bir kez daha baskın düzenlemiş, ama amaçlarına varamamışlardır.

Bu yörede "namus için sömürgecilerle çatışan" ve çevre köylerde de böyle tanıtılan Maryunus köyü sömürgecilerin dilinde "gavur" olarak adlandırılmıştır. Bunun anlaşılması için, durumu biraz izah etmek gerekir.

Faşist cuntanın Türkiye'de işbaşına gelmesinden sonra, Kürdistan'ın genelinde olduğu gibi; Maryunus köyünden de silahların teslim edilmesi istendi. Bu istekleri yurtsever köylüler tarafından red edilince, büyük bir askeri güçle Maryunus yaylalarına operasyon düzenlendi. Yayladaki bütün köylüler, meydana toplatılıp yine eski istek tekrarlanıyor. İstekleri bir kez daha red edilince, faşist subaylar, bir kadına saldırarak, yakalıyor ve namuslu köylü Kürt kadının elleri ve ayaklarını bağlıyorlar. Bağlanan ayaklarına 2 metrelik bir ağaç bağlanıyor ve ondan sonra faşist subaylar ağacın bir ucunu imamın, bir ucunu da muhtarın omzuna koyduktan sonra, baş üstü sarkıtılan masum kadını soyup, dövmeye başlıyorlar. Bütün bu onur kırıcı uygulamalar köylülerin gözleri önünde yapıldığından, yurtsever Maryunus köy halkı, böyle bir ortam içinde çok haklı ve gerekli bir direnişi sergiliyor. Bütün köy halkının katıldığı bu direnişe, askerlerin saldırısı sonucunda, köyün ileri gelenlerinden birisi askerler tarafından öldürülmüş, buna karşılık 3-4 subayın da içinde bulunduğu 20'ye yakın asker de köylüler tarafından öldürülmüştür. Bu olaydan sonra köy halkı bütünüyle (1500'e yakın insan) evlerini, barklarını bırakıp, iki gün iki gece Kato dağına sığınarak, aç-susuz kalmışlardı. Evet işte o gün-bugün Maryunus'a "gavur köyü" adını takan sömürgeciler, bugün bütün Kürdistan halkına savaş açmıştır; bu savaşını boyutlandırarak, her yönüyle sürdürmektedir. İşte bu gerçeği kanıtlayan bir örnek daha: Eylül ayında faşist Türk yetkilileri, Hakkari'nin bütün esnaflarını zorla toplatıyor ve bir toplantı düzenliyor. Toplantı "emniyet bölgesinin oluşturulması, eskiden oluşturulan kemer ve boğaz sıkma projesinin uygulanması için" yapılmıştı. Bu toplantının da gösterdiği gibi eskiden "emniyet bölgesine" dahil olmayan Hakkari şehir merkezine bağlı köyler de dahil edildi. Toplantıda yapılan konuşmada, *"alış belgesi olmayanlara hiçbir şey satılmayacak, belgesi olanlara, belgede belirtilenin dışında satmak da yasaktır. Şayet bu yasakları ihlal edenler olursa, ağır bir şekilde cezalandırılacaktır..."* denilmekteydi. Bütün bu uygulamalar, halkımızın yaşamdan da bezdirilmesi içindir. Ama bu halk, yanardağlarda biriken gazın, volkan misali patlaması gibi, içine sinmeyen bu baskılardan patlayacak ve gerçeğe ulaşmak için hiçbir zorluk ve fedakârlıktan kaçınmayacaktır.

Buraya kadar aktardığımız sömürgeci-faşist cuntanın halkımız üzerine uyguladığı baskıları burada noktalayarak halkımızın içinde **meydana gelen** bazı olay ve durumlara geçelim.

Ajan Nevzo Öldürüldü!

Hakkari şehir merkezinde ve çevresindeki köylerde ajanlığı ile tanınan Nevzo, tanındığı bütün çevrelerde büyük bir nefret kazanmıştı. Uzun bir zamandan beri ajanlık ve halk düşmanlığı yapan, soysuz ve şerefsiz Nevzo, geçmişte bekçilik yapmış, ajanlık ve halk düşmanlığını bu bekçiliği döneminde kazanmıştı. Sömürgeci-faşist cuntanın halkımızın kalbine soktuğu hançerlerden biri olan Nevzo, Hakkari şehir merkezi ve çevresindeki köyler üzerinde bir baskı unsuruydu. Özellikle Hakkari gençliğini yozlaştırmaya ve lumpenleştirmeye teşvik faaliyetini yürütüyordu. Bugüne kadar binlerce ihbar yapmış ve ölümü çoktan hak etmişti.

Bayê köyünde oturan ajan Nevzo'yu kim vurdu? Ve niçin vuruldu? sorusunu cevaplamadan Kürdistan halkının dilinden ajanlığın durumunu dile getirmek daha doğru olur. Halkımız bütün ajanlara MİT demektedir. Kürdistan halkının dilinde ajanın ve MİT'in adı, onursuzluğun, şerefsizliğin, namussuzluğun, beşparalığın, satılmışlığın ve hainliğin adıdır. Kürdistan halkının, *"MİT olmazsa Türk devleti ne yaptığımızı nereden ve nasıl bilecek, eğer bir şey yapacaksak devlet ne yaptığımızı bilmemeli, bunun için önce içimizi temizlemeliyiz"* demektedir. *"Ağacın kurdu ağaçtan olmazsa, ağaca ölüm yoktur"* diye bir söz vardır. İçimizdeki kurtları temizlemeliyiz, bütün MİT'ler cezasını bulmalıdır, denilmektedir. Bütün bu sözleri, halkın içinde yaşayan dilek, talep ve şikayetlerini dinleyen her devrimci ve izleyici bilir. Halkımız ajanlara karşı haklı ve büyük bir kinle dolmuştur. İşte bu kin Nevzo'nun cezasını vermiştir.

Evet azgın halk düşmanı Nevzo, ... Eylül 1984 günü Hakkari'den taksiyle köyüne giderken tarandı ve öldürüldü. Ama ne yazık ki bu beşparalık ve onursuz kişiyle birlikte bir masum Kürt köylüsü hayatını kaybederken, birisi de yaralanıyor. Halk içinde Nevzo'nun vurulması büyük bir coşkuyla karşılanırken, iki masum köylünün durumu üzüntüyle karşılanmıştır.

Ajan Nevzo'yu kim vurdu? Halkın da çok iyi bildiği gibi bu eylemi devrimci silahlı kuvvetlerimiz yapmamıştır. Gerçi devrimci silahlı kuvvetlerimiz çok kısa bir zamanda bu kişinin yok edilmesi için talimat almıştı. Ama durum başka bir biçimde gelişti. Yine halkın da çok iyi bildiği gibi, ajanlara karşı biriken kin ve nefretin sonucunda ajan Nevzo yurtseverler tarafından cezalandırıldı. Halkta olduğu gibi, devrimcilerde de oluşan "ajan vurulur, ama niye bu masum köylüler vuruldu?" sorusu yaptığımız araştırmalar sonucunda basit bir hata yüzünden ve bir kaza mahiyetinde olmuştur. Şöyle ki; ajan Nevzo'nun evi Bayê köyünün üst kesiminde bulunmaktadır. Her gün kendi taksisiyle evine gitmesine rağmen, o gün tesadüfen kendi taksisi rengindeki, hayatını kaybeden köylünün arabasıyla köye geliyor. Taksi sahibi köylü, Nevzo'nun inmesini istediğinde, ve hatta kapıyı açarak ısrar ettiğinde ajan Nevzo ecel korkusundan dolayı *"bugün evimize geleceksiniz, akşam yemeğini yiyip dönersiniz"* demiş. Köylüler yine gitmek istememişlerse de o, kendisi taksiyi sürerek evine doğru yol almıştır. Pusuda bekleyenler ise Nevzo'yu tek sandıklarından, taksiyi taramış ve o zaman istemedikleri bir olayı da yaratmışlardır.

Hüso'yu Kim ve Niçin Vurdu?

..... Eylül 1984 günü saat 21^{00} sularında Anltos (Yünlü) köyünde oturan Hüso isimindeki kişinin evine baskın düzenleniyor, Hüso evinden alınıp 21^{20}'de kurşuna diziliyor.

Son dönemde ihbarcılık yaptığı için çevre köylerde büyük bir nefret kazandığı söylenen Hüso, Kürdistan'da büyük bir suç sayılan, dünyada en büyük ahlaksızlık olarak bilinen evli kadını kaçırma suçunu iki kez işlediği –iki evli kadını kaçırdığı– için halktan teşhir ve tecrit olmuş bir kişiydi.

Hüso'yu kim öldürdü? Herşeyden önce halkın Hüso'yu ölüme mahkum ettiğini belirtelim. Ajanlara karşı açılan devrimci şiddet kasırgası, halkın ajanlara karşı büyüyen kin ve öfkeleri ile birleştiğinde, halk yığınlarının öcünü almak için ajanlara karşı birçok eyleme bizzat kendisi girmektedir. Halk kendi ulusal davasına düşman olanları hiçbir zaman affetmemektedir. Bu tür olaylar buna örnektir. Bu eylemler nasıl değerlendirilmelidir? Ajanların ortadan kaldırılması, halkın haklı arzusudur, bu arzunun gerçekleştirilmesi, gereklidir. Ama ajanlara karşı açılan devrimci şiddetin örgütlü yürütülmesi gerekir. Eğer ajanlara karşı

Devamı 22. sayfada

HER YERDE PKK KONUŞULUYOR

Yeşilköy Havaalanı'nda 25.8. 1984 tarihinde inip gümrük salonuna girdiğimizde, elinde telsizlerle dolaşan sivil polisler, bir taraftan ellerindeki listeye yazılı isimleri okuyup, bu kişilerin gümrükteki emniyet noktalarına gitmelerini söylerken, bir taraftan da okudukları ayrı bazı isimlerin danışma bürolarına gitmelerini belirtiyorlardı. Bu isim okuma işi bittiğinde, gümrük kabinelerinin önünde, yolcuları tek sıra halinde dizdirerek dikkatlice süzmeye başladılar. Bunu, kanımca işçileri etkilemek ve varsa şüphelileri tesbit etmek için yapıyorlardı.

Gümrük kapılarında açık açık haraç alınmaktadır. Bunu hemen hemen bütün görevliler yapmaktadır. İşçilerin zaten binbir zorlukla Libya'dan getirdikleri birkaç parça eşyayı, gümrüğe tabi tutmadan rüşvet karşılığında haraç almaktadırlar. Ben rüşvetin bu kadar açık bir biçimde isteneceğini hiç tahmin etmemiştim. Hatta hiç eşya getirmeyenlerden feodal dönemdeki "ayak bastı" misali haraç istemektedirler. Herkesten 30-40 bin lira alıp bırakıyorlardı. Sıra bana geldiğinde hiç eşyam olmadığı halde, bana alaylı bir biçimde *"o kadar uzak yerden geliyorsun, adam hiç bir şey beraberinde getirmez mi?"* diyerek içki ve sigara parası teklif ettiler. Görevli memur bunu yapınca karşısında afalladım. Ama daha sonra bu soygunu bir devlet memuruna çok görmedim, yakamı kurtarmak için bağladım. Memleketin dövize ihtiyacı olduğunu söyledim. Benden bir şey koparamayacağını anlayınca vazgeçti.

Adana'da terminal kıraathanesinde sabah çayı içerken, askerden döndükleri belli olan iki kişi yanımdaki masaya oturdular. Askerlerin durumunu biraz anlamak için onlarla kaynaşmak istedim. Nerede askerlik yaptıklarını sordum. Mardin hududunda jandarma olduklarını söylediklerinde, oradaki gelişmeleri öğrenmek için konuşmayı uzattık. Askerler konuşmaya başladılar. Yedi aylık asker olduklarından ve sınırdaki zorluklardan bahsediyorlardı. O anda meseleyi daha açık anlatmaları için 7 ayda izne gitmenin erken olduğunu, neden böyle erken gittiklerini sordum. Askerler içlerini dökmeye başladılar. Askerlerden biri Bolu diğeri Afyonluydu. Afyonlu olanı *"kardeşim sınırlarda askerlik çok tehlikeli bir iştir. İnsan her an ölümle burun buruna geliyor. Her dakikada kim vurduya gidebilirsin. Bizim de çoluk çocuğumuzun, akrabalarımızın gözü yolda, bizi düşünüyorlar. Doğrusu her gün namlu ucundayız. Özellikle bu Ramazan bayramında geçimlerini kaçakçılıkla temin eden kaçakçılar, daha sık gidip gelmeye başladılar. Kaçakçılar hergün gelip sınırı geçiyorlar. Bir gün yine üç kişi pusu nöbetindeyken, bir grup geçmeye çalışıyordu. Bunlarla çatışmaya başladık. Bizden bir askeri vurdular, onlardan ise biri yara aldı. Arkadaşları alıp götürdüklerinde peşlerine düştük. Fakat biz ilerde onların 7-8 kişilik bir grup olduklarını görünce geri çekilmek zorunda kaldık. Vurulan arkadaşımız sonradan öldü. Bu olay üzerine çok etkilenmiştik. Bunun üzerine izne gitmeyi düşündüm."* diyordu. (Olay Cizre dolaylarında olmuştu.)

Adana'dan Kürdistan'a doğru yol almaya devam ederken, Birecik köprüsünde arabamız askerlerce durdurulup, aranmaya başlandı. Aramada üzerinde kimliği bulunmayan bir kişi tutuklandı. Araba personelinin müdahale istemleri üzerine, başçavuş *"kimliksiz dolaşandan 75 bin lira ceza alınıyor. Bundan sonra kimliksiz kimse dolaşmasın"* deyip bıraktı. Birden aklımda "Yol" filmindeki "Kürdistan" levhası ve jandarmalar canlandı. Evet artık Kürdistan'a girmiş ve sömürgecilerin jandarmalarıyla karşılaşıyordum. Türkiye'den Kürdistan'a gelene kadar yolda pek askerlere rastlamamıştım. Ama Kürdistan'da adım başı jandarmalar arabayı durdurup, yolcuları arıyorlardı.

Şimdi halkımız geleceğinden daha da umutlu...

Artık Kürdistan'daydım. Birkaç gün evde kaldıktan sonra, bir iş icabı olarak Batman'a gitmem gerekti. Batman'a gitmek için yola çıktım. Batman'a geldiğimizde birkaç yerde durdurulup arandık. Buna rağmen Batman girişinde çevrildik. Yolcuların ısrarına rağmen hepimizi tehdit ederek, *"bölücülerce köylerimiz basılmış, bunun üzerine şehire yabancıların girmesi yasaktır. Bölücülerin bir kısmının şehirde oldukları tahmin ediliyor. Operasyon var, giremezsiniz, yasaktır"* deyip geri çevirdiler bizi. Anladığım kadarı ile herkes bu durumu az da olsa tavırlarıyla protesto ediyordu.

Kürdistan'da kaldığım sürece, Kürdistan'ın birkaç bölgesine gidip görme fırsatı buldum. Bir defasında Nusaybin'e bir arkadaşın mektubunu götürüyordum. Nusaybin terminalinden inip arabalara bakarken, birden askeri jiple bir subay ve iki er silahla terminale geldiler. Arabalardakileri de indirerek kimlik kontrolü yaptılar. Sonra subay şaşkınlık içindeki topluluğa, elleri arkasına bağlı ve dik durmaya çalışarak *"Ermeniler, bölücüler bizim köylerimizi basıp huzuru bozmaktadırlar. Biz bunları ezme azmindeyiz. Bunun için aramalar yapıyoruz"* dedi. Bu arada simsar eğilerek, kendisine çay getirdi; fakat içmedi. Halk içinde herkes ne olduğunu birbirine soruyordu. Gittiğim arkadaşın evinde olanları anlatınca, 15 Ağustos'ta başta Eruh olmak üzere, birkaç yerde eylemlerin olduğunu, hapishanenin basıldığını, asker ve subayların vurulduğunu ve karakolların basıldığını anlattı. Herkes iştahla birbirine anlatmaya ve tartışmaya başladı. Devrimcileri yakalayamayacaklarını, devrimcilerle başa çıkamayacaklarını bana anlattılar.

18.9.1984 tarihinde, Mardin'den Diyarbakır'a dönüyordum. Diyarbakır Radyoevi yakınında 6 kişilik bir asker grubu arabamıza bindi, Diyarbakır'a doğru geliyorduk. Askerlerin sorumlusu çavuşla araba muavini Kürtçe konuşmaya başladılar. Muavin, nereye gittiklerini sorduğunda, yakınlarda bir yere gittiklerini, ihbar olduğunu söyledi. Bunun üzerine muavin, çavuşa Kürt olduğunu ve karşılaşacağı herhangi bir olayda ne yapacağını sorduğunda çavuş *"askerlik şartlarını biliyorsun, fakat, karşılaşacağım herhangi bir olayı elimden geldiği kadarı ile savuşturmaya çalışacağım"* diye cevapladı.

Diyarbakır'da kaldığım sırada Kenan Evren Hakkari'yi ziyaret etmekteydi. Tam bu sırada eylemler geliyordu. Bir gün kahvede oturduğumuzda, yine televizyonda, bir askeri jipin pusuya düşürüldüğü ve içindekilerin vurulduğu açıklanmıştı. Bir anda halkın yüzü adeta bayram sevinciyle doldu. Mücadelenin yükseldiğini artık engellenemeyeceğini, kıt olanaklar içinde de olsa birbirlerine anlatıyorlardı. Bu konuda halkta efsaneleşen durumlar var. Mesela şöyle deniliyordu: Devrimcilerin tutuklanması mümkün değil. Hakkari'de yer altında üç kanal açtıklarını ve bu kanalın ağzının gizli bir dağın altında olduğunu söylüyorlardı. Türkiye sıkıştırdığında İran'a, İran sıkıştırdığında Irak'a, Irak sıkıştırdığında Türkiye'ye geçiyorlar. Bunları artık kimse durduramaz, diyorlardı. Diyarbakır'da kaldığım süre, halkın hemen hemen %90'nın Partiyi desteklediğinin farkına vardım. Yine mücadeleye daha yakınlık duyduklarını izledim. Örneğin mücadele ve PKK ile ilgili haber ve propaganda programlarında herkes TV başına toplanıyor. Evlerinde televizyon olmayanlar, komşularının evine gidiyor, gazeteler çok alınıyor ve haberleri, gelişen mücadeleyi dikkatlice okuyup, izleyip kendi aralarında değerlendirmesini yapıyorlardı. Hep ellerinde gazete taşıyorlardı. Yine yozluğun sembolü olan Tan gazetesini bile PKK ile ilgili haber yazdığında alıp, okuyorlardı. Cunta, halkın bu uyanış ve sempatisini bildiği için, halkın canlanan ümidini boğmak için, çeşitli yalan ve demogoji yapmaktaydı. Fakat halk buna hiç inanmıyordu. Mesela Eruh olaylarında yakaladıklarını belirttikleri kişileri televizyona çıkarıp konuşturduklarında halk sömürgecilerle alay ediyordu. Ama dikkatimi çeken diğer bir şey: radyolarda PKK militanları yakalandı dendiğinde, halkta endişeli ve üzücü bir hal beliriyordu. Ama sömürgecilerden vurulduğunda herkesin yüzü gül gibi açılıyordu, canlanıyordu. PKK halk için bir umut ışığı olmuştu.

Halkın ekonomik durumu gerçekten çok kötü durumda. İşsizlik, yokluk başını almış yürüyor. Zamlar, halkın nefesini kesmiş, herkes açlık tehdidi altındadır. Geleceğinden endişeli, bir gününü geçirmek bile sorun olmuş. Halk öyle bir duruma gelmiş ki geçimini sürdürmek için kendini satıyor. Bunu yapamayanlar, intihar etmektedir. Son 4 ayda 3 kişinin 70 metre yüksekten kendilerini atarak intihar ettiklerini söylüyorlardı. Gençlere sorduğumda şu cevabı veriyorlardı: *"Bu durumda mücadeleye katılmaktan başka çare kalmadı. Silahım olsa ve bu mücadeleyi yürütenleri görsem, şimdi sömürgecilere karşı savaşırım. Savaşmak intihardan iyi ve daha şereflidir"* diyorlardı.

Reformist grupların üyeleri suskun ve yılmış durumdadırlar. Konuştuğum bir-iki kişi *"PKK mücadeleyi erken başlattı"* diyorlardı. Halk ise bunlarla alay ediyor. Kaçkın diyorlar. Yüzleri yok suskunlar, ama taraftarları mücadeleyi destekliyorlar.

Tanıdığım bir balıkçı arkadaş, ailelerin protesto yürüyüşünden ve sıkıyönetim komutanlığına yürüyenlerin tutuklanmasından bahsetti. Yine barajda avlanmanın yasaklandığını söyledi. Bunun nedeni, barajda ceset parçalarına rast gelinmesi imiş(!)

Sonuç olark 2 aylık süre içinde Kürdistan'ın sınırlı, bazı kesimlerini gezdim. Görebildiğim, anlayabildiğim kadarı ile köylülerimiz, çobanı, aşiretleri, esnafı, işçisi, memuru ile bütün Kürdistan halkı bu sömürgecileri daha iyi tanıyor artık. Kinleri ve nefretleri artıyor. Çekilemez hayat koşulları, halkımızı patlama noktasına getirmiştir. Bu ortamda gelişen mücadeleyi halkımızın %90'ı destekliyor. Diğerleri tarafsızdır ve tek umut: PKK'dir.

Türk halkının mücadeleye karşı tavrı düşmanca değildir. Mücadeleyi desteklemeseler de, karşı da çıkmıyorlar. Bazen haklı görenler de var, bunu birkaç örnekle açıklayayım. Birgün Isparta'da akşam üzeri kahvede oturuyor, çay içiyorduk. Televizyon haberleri veriyordu. Spiker, bir jipin pusuya düşürüldüğünü ve subayların vurulduğunu Kenan Evren'in ağzından anlatıyordu. Birden kahvede bir gürültü koptu. Şöyle sesler duydum: *"iyi etmişler, gözünüzü çıkarsınlar, daha ne gördünüz?"* Bir de masada dertleşen üç ihtiyarın yanına oturdum, subay ve askerlerimizi kim neden vuruyor? diye sözlerine karıştım. Tutumlarını anlamak istedim. Birisi *"oğlum, adamlar ne yapsın? Ne fabrika var, ne iş; bir de askerler baskıyı eksik etmiyorlar. Haklılar"* dedi. Diğerleri de başlarını salladılar, onaylıyorlardı. Türkiye halkı da büyük bir işsizlik ve yoksulluğun mengenesine sıkıştırılmıştır. Adeta her sorun buna göre değerlendiriliyor. Yine işçiler, köylüler ve memurlar, cuntaya büyük bir kin ve nefret duyuyorlar. Kenan Evren'in Kürdistan gezisinde eylemle karşılanmasını herkes birbirlerine anlatıyor. Türkiye'de halk bu gelişmeler karşısında devrimcileri sıkıştırıyor. Kürdistan'daki mücadeleyi örnek gösteriyor.

Diyarbakır'dan bir PKK taraftarı

"Uyanmak, Davaya Sarılmak İçin Daha Neyi Bekliyoruz. . .?"

Ben, iki yıl önce sömürgeci faşist Türk devletinin ihraç ettiği kölelerin ticaretinden 400 bin lira rüşvet vererek kendisini pazarlayan binlerce Kürdistanlıdan biriyim.

Bu pazarlama sonucunda Suudi Arabistan'a geldim ve binaların 5-6 katlarına kum, priket, çimento taşıma işinde çalışmaya başladım. İşe koyulmadan önce her işçi gibi ben de 250 Rial karşılığı bir semer yaptırıp sırtıma geçirmeyi de ihmal etmedim. Ülkedeyken 3000 Rial karşılığı çalışacağımız vaadedilmesine rağmen, buraya gelir gelmez ayda ancak 700 Rial vereceklerini, yemek, içmek ve yatmak gibi ihtiyaçlarımızı da karşılamayacaklarını söyleyen bu kan emiciler; en ufak bir karşı koymaya müsaade etmeyeceklerini, bizzat cuntanın işbirlikçisi halindeki firmalar olduklarını da söyleyip bizleri tam bir çıkmaz içine soktular.

Köyde, ailemin altınlarını ve çocuklarıma biraz süt veren iki ineğimizi de satmış, bir sürü rüşvet verek muameleleri tamamlamış ve büyük umutlar besleyerek Arabistan'a gelmiştim. Burada yüklü bir para kazanıp tüm borçlarımı kapatacağımı sanıyordum. Ne var ki daha ilk geldiğimiz gün gerçek aylık ücretimizi ve bir insanın aylık masrafını öğrendiğimde adeta çarpılmışa döndüm. Aylık masraflar, 900 Rial'den az olmadığı halde ücretimiz 700 Rial olarak hesaplanmıştı.

Cunta firmalarının bize verdiği bu "müjdeye" karşı yapabileceğimiz hiç bir şey yoktu, firma adına geldiğimizden dolayı onlara tapuluyduk, istedikleri anda ülkeye geri gönderebiliyorlardı. Benim gibi binlerce insan bu tuzağa düşürülmüştü. Yer yer bireysel çıkış yapanlar, ya Arap polisleri tarafından komünistlik ve asılsız suçlamalarla tutuklanmış, günlerce adi hakaretlere maruz bırakılarak ülkesine geri gönderilmiş, ya da sık sık görüldüğü üzere beton dökümleri altında bırakılarak katledilmiştir.

Bugüne kadar ... şehrinde benim bildiğim kadarıyla On'un üzerinde insan kayıptır. Bunlardan ikisinin cesedi inşaatta betonlanmış bidon içinden çıktı. Bu olaydan sorumlu olanlar, tabii ki faşist Türk devletinin firmalarıdır.

Çalışırken işçilerin başında eli kırbaçlı bir çavuş durmakta, ufacık bir duraksama ya da dinlenmeye, işte, az bir gevşekliğe müdahale ederek en adi küfürler savurarak joplamaktadır. İstirahat saatinde çavuşun önünde sigara içmek dahi, sonradan hakarete uğramak için yeterli bir nedendir. Çünkü onların deyimiyle bu "medeniyetlilerin" yanında sigara içmek, konuşmak saygısızlıktır.

Burada, bizleri ve halkımızı tüm acı ve ıstıraplardan kurtarmak için uğraşanlara, ne kadar önemli ve onurlu bir davanın uğraşıcıları olduklarını ve onların görev ve sorumluluklarının anlamının daha iyi anlaşılması için yaşantımızın bir kısmını anlatacağım:

Bizler, Kürdistan'ın çeşitli yörelerinden bir araya gelmiş 10 arkadaş, bir inşaatta kum, tuğla, priket, çimento vb. inşaat malzemelerini binanın birinci ve ikinci katına kadar sırtımızdaki semerlerle beraber taşıyorduk. O güne kadar belimizden yara ve darp almadığımız için normal çalışıyorduk. İkinci katın bitiminde arkadaşlardan biri banyo yaparken ben de yardım edeyim dedim ve sırtını keselemek istedim. Elimi dokundurur dokundurmaz bu arkadaş bağırdı ve hemen elimi çektim. Dikkatlice baktım ve semerin, arkadaşın sırtını üç yerden vurduğunu gördüm. Yara kendi kendine kabuk tutmuştu. Diğer arkadaşların sırtı henüz bu duruma gelmemişti, ama sıra üçüncü kata geldiğinde hepimizinki de

Devamı 23. sayfada

Şimdi Yargılanan Faşist Sömürgeciliktir!

Sömürgeci faşistler, halkımıza gözdağı vermek, Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi için atılan her adımın pahalıya ödettirileceğini bir kez daha göstermek amacıyla yeni bir boygösterisine daha hazırlanıyorlar.

15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri sırasında Eruh ve Şemdinli eylemlerine katıldıkları iddiasıyla gözaltına alınan 84 yurtseverin, 21 Ocak 1985'de sömürgeci mahkemelere çıkarılarak, gelişen devrimci-direniş eylemlerinin bunların şahsında "yargılanmak" istendiği öğrenilmiştir. Büyük çoğunluğu idam ve müebbet hapis cezalarıyla "yargılanacak" olan 84 kişinin, gelişen eylemlerle hiçbir ilişkilerinin olmaması, davanın en belirgin yanını oluşturmaktadır. O halde, askeri faşist cunta, alelacele açtığı bu dava ile nereye varmak istemekte, bu insanların şahsında yargılamak istediği şey gerçekte ne olmaktadır.

yılların başaramayacağını başarmış, halk kitleleri açısından kendi güçlerini tanıdıkları ve düşmanın kofluğunu gördükleri bir okul olmuştur.

15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri, halkımız açısından böyle bir rol oynarken, düşman cephesindeki çöküşü de hızlandırmış, onun kofluğunu ortaya sermiş, kendi iç çelişki ve çatışmalarını suyüzüne çıkarmıştır. TC binasından gelen çatırtı sesleri artık en sağır kulakları dahi duymaya zorlamaktadır. Sömürgeciler ve işbirlikçileri telaş ve şaşkınlık içerisindedirler.

Bu direniş eylemleri, uluslararası alanda da halkımızın ve kurtuluş mücadelesinin yankılanmasını sağlamış, ister dost, ister düşman her güç artık bu gerçekliği tartışır olmuştur. Açıktır ki bu, TC'nin gayri meşruluğunun irade dışında da olsa uluslararası zeminde kabul görmesidir. Ulusal ve uluslararası zeminde hiçbir meş-

Hiçbir baskı, zulüm, katliam ve tehdit karşılıksız kalmayacaktır!

Bu sorunun cevabı son derece açıktır. 15 Ağustos eylemliliği, sömürgeciliğe karşı ulusal direniş bayrağını somut bir gerçeklik olarak açmış ve Kürdistan'da halk yığınlarının gizli umutlarını ağır baskı ve zulmün örttüğü tüm perdelerden kurtararak açıkça ifade edilişini sağlamıştır. Halkın eylemleri coşkunlukla karşılaması, maddi-manevi tüm desteklerini giderek daha fazla sunmaya başlamaları ve her şeyin ötesinde gizledikleri silahlarını yeniden çıkararak HRK'nin çağrısına uyup silahlı direniş güçlerine katılma isteklerini her gün artan oranda belirtmeleri bu gerçeği anlatmaktadır. Halkımız hiçbir zaman söndürmediği yüreğindeki sömürgeciliğe karşı kin ve kurtuluşa özlemini artık savaşan bir güç olarak ifade etme olanağına kavuşmuş ve böyle bir savaşa atılma gücünü kendisinde görmeye başlamıştır. Vahşi bir sömürgecilik altında köreltilmek istenen beyinler artık ülke için çalışmakta, halkımız yüzyılların karanlığında boğulmak istenen varlığını önderi PKK'nin etrafında en kıt olanaklarına rağmen tüm yürek ve beyin gücünü seferber ederek koruma kararında olduğunu hergünkü pratiğiyle göstermektedir. Sömürgecilerin namluları, idam ve katliam tehditleri, baskınları, soygunları ve tüm alçaklıkları artık halkımız açısından yalnızca bir anlam ifade etmektedir. Yani tüm bunlar, halkımıza savaşımında haklı olduğunu, halk varlığımıza, en vazgeçilmez yaşam hakkımıza saldıran bir düşman karşısında olduğumuzu ve böyle bir düşmana karşı en acımasız bir savaşı yükseltmenin ne kadar zorunlu ve haklı olduğunu kanıtlamaktadır. Halkımız savaşımının haklılığının yanısıra, bu nedenle zaferin de kendisinin olacağını öğrenmiştir. Bir halkın sömürgeci ve emperyalist egemenlere karşı savaşımında, ne kadar az olanaklara sahip olursa olsun, maddi ve teknik olarak en zayıf olduğu anlarda bile düşmana üstün olduğunu yaşanan gelişmeler içerisinde kendi gücünü tanıyarak kavramıştır. Kısaca 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemleri, ruiyeti olmayan bir devlet olduğu geçmişi, bugünü ve geleceği tartışılarak açıkça itiraf edilen TC, elbette ki bu gelişme karşısında daha da çılgınlaşacak, bütün pervasızlığıyla kendi suçlarını açığa çıkaran ülke gerçekliğimize saldıracaktır.

İşte, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin telaşla açtığı son dava, gerçekte onun kendi kendisini tarih önünde bir kez daha yargılaması anlamını taşımaktadır. "Huzur", "Güneş" vs. gibi isimler takarak düzenlediği operasyonlarla halkımıza yönelttiği saldırılarda tek suçları Kürt olmak olan insanları toplayıp, onları mahkemelerinde idam istemleriyle dünyanın karşısına çıkaran TC, savaşan bir halk gerçekliği ile karşı karşıya olduğunu böylece itiraf etmiş olmaktadır. Halkımız, başlangıçta parti somutunda ve giderek tüm bir halk olarak çıkarlarının bilincine varıp, onlar uğruna savaşa atıldığı andan itibaren, TC'nin silahları ters tepmeye başlamış, düzenlediği vahşi katliamlardan alçakça iftiralarına kadar her şey kendisine yönelen bir silah haline gelmiştir. O, şimdi halkımıza savaşından vazgeçmesi için peşpeşe hazırladığı darağaçlarında da tümüyle bu karşılığı alacaktır. Çünkü onun, bir kez daha halkımızın umutlarını boğma olanağı kalmamıştır, artık ilmek onun boğazındadır ve mücadelede atılan her adım halkayı biraz daha sıkıştırmaktadır.

TC, kurduğu mahkemelerinde yurtsever halkımıza idam kararları yağdırmakla, geçmişte Şeyh Sait vd.ni idam ederek ulaştığı sonuca varabileceği umuduna kapılmamalıdır. Çünkü artık yaşanan süreç, Kürdistan açısından çok farklıdır. Bugün karşısında PKK olgusuyla çağımız gerçekliğinin aydınlattığı, bununla bilinçlenen, örgütlenen ve savaşan bir halk vardır. Çağımızın en ilerici gücü olan proletaryanın siyasal önderliği etrafında bağımsızlığı için ayağa kalkan Kürdistan halkı, kendi hakkındaki yargıyı artık kendisi vermiştir ve bu yargı dökülen şehit kanları ve halkımızın mücadeleye verdiği destekle tarihe mal edilmiştir.

HALKIMIZIN DEVRİMCİ DİRENİŞ TUTKUSU ENGELLENEMEZ!

24.11.1984 tarihinde meydana gelen olayda iki yurtsever Kürdistan köylüsü sömürgeci güçlerce katledilmiştir. Uludere'nin Kadin köyünden olan Abdullah ve Ahmet Altürk adındaki iki kardeş köylerine geri dönmek için Güney Kürdistan sınırından içeri geçerken pusuya düşürülmüşlerdir. Oldukça yoksul bir aileye mensup olan Abdullah ve Ahmet Altürk kardeşler geçimlerini ticaretle yani kaçakçılıkla sağlıyorlardı. Zaten başka türlü geçimlerini sağlamaları veya yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamak için bunun dışında herhangi bir işle uğraşmaları pek mümkün olmamaktaydı. Sömürgeci güçlerce son derece zorlaştırılan ve bir ölçüde de olanaksızlaştırılan kaçakçılık olayı, ortaya çıkan son katletme olayında da görüldüğü gibi halkımızdan birçok insanın yaşamını kaybetmesine neden olmaktadır.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin zorba ve vahşi uygulamalarına en fazla maruz kalan ve bu uygulamalardan yine en ciddi bir şekilde etkilenen kesim sınır boylarında yaşayan halktır. Buralarda yaşayan halka adeta yaşam hakkı tanınmamakta, halkı perişan hale sokmak ve göçe zorlamak için ne lazımsa yapılmaktadır. Hayvancılığın, tarımcılığın geliştirilmesi, üretim olgusunun ilerletilmesi çeşitli şekillerde engellenmektedir. Her türlü geçim kaynağı ortadan kaldırılan halk, tek çıkar yolu tüccarlıkta bulmaktadır. Ne var ki, halkımızın tüm istemleri gibi bu istemi de zoraki uygulamalarla engellenmekte ve hatta çoğu kez bütün bir yaşamının keder ve hüzün olmasına neden olmaktadır. Maddi malların gasp ve talan edilmesi yanında fiziki imhalar da az rastlanılan olaylar değildir. Sömürgeci güçler kaçakçılığı önleme görünümü altında aslında Kürdistan halkına karşı olan kin ve öfkesini kusmaktadır. Buna hangi kılıf geçirilirse geçirilsin, hangi görünüm verilmeye çalışılırsa çalışılsın gerçek durum değişmez. Suçsuz sebepsiz halktan insanları kurşuna dizmeye, katliamdan başka isim bulmak sözkonusu olamaz.

Meydana gelen son olayda da görüldüğü gibi, faşist Türk sömürgecileri, halkımıza karşı tamamen bir savaş başlatmış bulunmaktadırlar. Bu açıdan gördüğü her insana karşı rastgele ateş açmaktan, katletmekten çekinmemektedir. Yüzyıllardan beridir halkımızın azılı düşmanı olan, her türlü toplumsal ve ulusal gelişmemize engel olan ve halkımızın yararına olan hiçbir gelişmeye, hiçbir harekete müsaade etmeyen faşist Türk sömürgecileri, KUKM'sinde güçlü pratik adımların atılması ile birlikte daha da saldırganlaşmıştır. Özellikle son eylemlerin halk kitleleri nezdinde son derece olumlu karşılık ve itibar görmesi Türk sömürgecilerine ölümcül bir darbe indirerek onu iyice tedirginleştirmiştir. Etekleri tutuşan sömürgeciler, içine düştükleri telaştan ötürü operasyonları yoğunlaştırmakta, her tarafta pusular kurmakta ve gördükleri her karartıyı kurşun yağmuruna tutmaktadırlar.

Gece yolda savunmasız (yani silahsız) bir şekilde yürüyen Abdullah ve Ahmet Altürk adındaki şahıslara "dur" ihtarında bile bulunulmadan ateş açılmıştır. Sömürgeci caniler bu insanları hunharca katletmekle de yetinmemişler, aileleri ölülerine sahip çıktıkları halde, cesetler Cizre'ye götürülerek sömürgeciler tarafından hedef tahtası haline getirilmiştir. Her cesede 40 civarında mermi sıkarak barbarlıklarını bir kez daha ortaya koymuşlardır. Hatırlanacağı üzere geçtiğimiz ayda da buna benzer bir olay yaşanmıştı. Şırnaklı iki PKK taraftarı sınırdan geçerken sömürgeciler tarafından hiçbir şekilde uyarılmadan kurşuna dizilerek katledilmişti. Sınırda görülen her şahıs, her cisim PKK savaşçıları zannedilerek üzerlerine ateş edilmektedir. Devrimcilerin sınırdan içeri girmelerini bahane ederek, sınır boylarında sayısız pusular kurarak, halka ciddi zararlar verilmektedir. Devrimcilerle karşılaşmaktan ödleri kopan sömürgeciler bu kez kinlerini savunmasız insanlara karşı kusmaktadırlar.

Sömürgecilerin özellikle sınır kesimleri üzerinde durmaları, bu alanlara büyük güç yığarak bir yanda MİT-ajan faaliyetini geliştirmeleri, diğer yandan pusu kurmaları, rastgele ateş açmaları nedensiz değil elbette. Bu durumu Kürdistan'daki siyasal gelişmelerden ayrı ele almak mümkün değildir. Uzun süre yaşanan durgun bir ortamdan sonra PKK önderliğinde mücadelenin tekrar kızışması, TC'ye karşı açık savaşın başlatılması, başta Türk devleti olmak üzere, bütün gerici güçleri tedirgin ederek harekete geçirmiştir. Kürdistan'da bu kez geliştirilen mücadelenin geçmişteki mücadelelerden her yönüyle farklı olduğunu yine proletarya önderliğinde geliştirilen bu savaşın kendisinin yaşamına son vereceğini çok iyi bilen faşist sömürgeci güçler, bu savaşı engelleyebilmek için yoğun bir faaliyet içerisine girmişlerdir. Her yönüyle darma dağın ettikleri, erittiklerini sandıkları bir toplumun dirilmeye, canlanmaya başlaması elbette onları son derece rahatsız edecektir. Çünkü Kürt toplumuna ve Kürdistan halkına karşı işlemiş olduğu bütün suçların hesabını verme zamanı gelmiştir artık. Kendisinden hesap sorulması, mücadelenin umulmadık ölçüde boyutlanması onu iyice acze düşürmüştür. Ve ölmeden elden geldiğince etrafa zarar verme düşüncesindedir.

Yukarıda açıklanan olaydan da anlaşılacağı gibi, Türk burjuvazisinin içine düştüğü acizliği ve korkaklığı kelimelerle ifade etmek oldukça güçtür. Fakat yine de düşmanın kofluğuna, korkaklığına bazı örnekler verelim. Bu açıdan meydana gelen birkaç olayı buraya aktarmada yarar vardır. 23.11.1984 tarihinde Uludere'ye bağlı Köror bölüğünün açtığı ateş sonucu bir öküz vuruluyor. Yine Uludere bölüğünün gece rastgele açtığı ateş sonucu bir at ve eşek öldürülüyor. Buna benzer olaylar Roboski, Yekmal ve Merge köylerinde de yaşanmıştır. Bu olaylar, hayvanların vurulması veyahutta çok basit olaylar gibi görünüyorsa da özünde faşist cuntanın içine düştüğü korku ve telaşın derecesini göstermektedir. PKK partizanlarının üzerlerinde bıraktıkları korkudan ötürü, görülen her şahıs, her karartı PKK'li sanılarak, büyük bir korku ve panik içine düşülmektedir. Gelişmeler karşısında büyük bir şaşkınlık içine giren sömürgeciler çareyi savunmasız insanlara, halka daha fazla baskı uygulamada görmektedirler.

Ancak tüm çabalarına rağmen, baskı ve şiddet yöntemleri kendisi için bir kurtuluş olmadan öte, halk kitlelerinin düşmanını daha iyi tanımasına, ona karşı daha fazla direnmesine neden olmaktadır. Uludere'ye bağlı 200 hanelik Nerveh köyünde meydana gelen son gelişmeler bu durumu oldukça çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır.

Abdullah ve Ahmet Altürk adındaki şahısların katledilmelerinin hemen ardından faşist binbaşı Muzaffer öncülüğünde yöreye operasyon düzenleniyor. Nerveh köyüne yapılan baskında (tüm baskınlarda olduğu gibi) köy halkına baskı ve şiddet uygulanıyor. 10'a yakın ev boşaltılarak, halka ait değerli eşyalar çalınıyor. Rastgele dayak atmalar ve yapılan soygunculuğun yanında bir de yoksul halktan zorla silah isteniyor. Sömürgeci-faşist cuntanın keyfi uygulamaları köy halkında büyük bir kin ve öfke uyandırarak düşmana karşı baş kaldırmanın zeminini hazırlıyor. Nitekim bütün yapılanlar karşısında son derece tahammülsüzleşen Nerveh halkı düşmanın istemlerini yerine getirmenin, ona boyun eğmenin kendileri açısından olumlu hiçbir sonuç vermeyeceğini, baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmayacağını tam tersine bu olguların daha da sistemli hale gelmesine hizmet edeceğini anlayarak faşist binbaşı Muzaffer'in istemlerini protesto ediyorlar. Kadınıyla, ihtiyarıyla, çocuğuyla bütün Nerveh halkı faşist binbaşının öncülüğündeki bölüğün vahşi uygulamalarına ve silah istemelerine karşı çıkarak 3 saatlik bir yürüyüşe geçiyorlar. Nerveh halkının bu tutumu sömürgeci güçleri son derece ürkütüyor ve istemlerinden vazgeçmelerine, halkın gücü karşısında boyun eğmelerine neden oluyor. Sömürgeci güçlerce bir isyan olarak değerlendirilen bu olayın etkisi salt düşmana boyun eğdirmekle sınırlı kalmıyor, aynı zamanda yöre halkı için bir cesaret kaynağı haline de geliyor. Nerveh köylülerinin bu direnişçi tutumu düşmanın baskılarını, dayatmalarını boşa çıkartmada hatta onu dize getirmede bütün yöre halkı için örnek bir davranış oluyor.

Bu olayın da çok açık bir şekilde kanıtladığı gibi halkın istem ve gücü karşısında hiçbir güç, hiçbir kuvvet duramaz. Düşman ne kadar güçlü görünürse görünsün, maddi ve teknik üstünlüğe ne ölçüde sahip olursa olsun eğer bu halk kurtuluşu için savaşmaya karar vermişse, bu etkenlerin hiçbirisi belirleyici olamaz. Hiçbir çalışma, hiçbir çaba halkımızın yılların kinini, öfkesini düşmandan çıkartmasına, intikam almasına engel olamaz. Zaten sömürgeci güçlerin bizzat kendileri bile halkımız için direnişten başka bir çıkar yol bırakmamıştır. Yüzyıllardan beridir alın terinin, emek değerinin, her türlü ulusal ve toplumsal değerlerinin sömürülmesi yetmiyormuş gibi, yeni bir işgal ve talan dönemi başlatılmıştır. Köylere sık sık yapılan operasyonlar, soygunlar, zorla silah toplamalar, sorgusuz sualsiz katletmeler Kürdistan'da günlük yaşamın bir parçası haline gelmiştir. Halkımızın tüm geçim kaynakları zoraki uygulamalarla ortadan kaldırılarak, açlıkla karşı karşıya bırakılmaktadırlar. Günümüz koşullarında Kürdistan'da normal bir uygulamadan bahsetmek olanaksızdır. Açlıklar, yokluklar, baskı ve katletmeler halkımız için yaşamı çekilmez hale getirmiştir. Günümüz Kürdistan'ında düşmana karşı amansız bir savaşım verilmeden sömürgeciliğin tüm yapı ve kurumları ortadan kaldırılmadan insanca bir yaşam mümkün olamaz. Artık düşmana karşı baş kaldırmanın, tüm uygulamalarını, dayatmalarını geri tepmenin zamanı gelmiştir.

*** YAŞASIN HALKIMIZIN DEVRİMCİ DİRENİŞİ!**

Bir Serxwebûn Okuyucusu

4. YILINDA SERXWEBÛN GERÇEKLİĞİ

Baştarafı 1. sayfada

Bu ülke halkının kendi durumuna gelince; yüzyılların ötesinden gelen yabancı hakimiyetler altında görülmemiş baskı yöntemleriyle kendi öz yaşamından uzaklaştırılmaya çalışılmış; yabancı egemenlerin alt ve üst yapının tüm kurumlarına hakim oldukları, kendi dil ve kültür gerçeklikleriyle biçimlendirdikleri ve kendi ulusal-toplumsal gerçekliklerinin bir uzantısı haline dönüştürmeye çalıştıkları bir halktır. Böyle bir halkın öz çıkarlarının bilince yansımasının ve bunun giderek yazı diline dönüşmesinin ne kadar güdük kalacağı kendiliğinden anlaşılır. Hiç belirtmeye gerek kalmadan biraz bilincimizi yoklarsak, Kürdistan'da gerçeğin ne kadar karanlık ve olumsuz olduğunu teslim ederiz. Bu, yüzyıllardan sürüp gelen bir gerçekliktir. Ama en kötüsü de, çağdaş insanlığın her alanda olduğu gibi basın-yayın alanında da tam bir devrim dönemini yaşadıkları bir aşamada halkımızın, tüm bu (radyo, televizyon, gazete, kitap vb.) araçlardan yoksun olmasıdır. Hatta bunun da ötesinde bu araçlarla dile getireceği gerçekliğini bilince çıkarmaktan, bunu haykırmaktan, yazı, ses, resim vb. sanatlarıyla şekillendirip, giderek ulusal-toplumsal yaşamın güçlü kurumları haline getirmekten zorla men edilmiştir. Kürdistan'da her alanda hakim olan, günümüz teknolojisinin verdiği üstünlüğü tekellerine geçiren hakim ulusların burjuva sınıflarıdır. İster Türk, Arap ya da Fars olsun feodal dönemde de yine feodal sınıfların kendi hakim dil ve kültürlerini temel alan kurumlaşmalar geliştirilmiş ve toplum bunların ağır etkileri altında eritilmeye çalışılmıştır. Günümüzde ise bu çok daha ileri boyutlardadır. Sömürgeci egemenlik, halkın tüm ulusal ve toplumsal gözeneklerini tıkamış, yerine hakim ulus egemenlerinin en inkârcı, soyguncu ve katliamcı yöntemlerle sürdürülen çıkarlarının kurumlaşması geçirilmiştir. Okullar bu temelde açılmış, adına kültür denilen bu çıkarların ifadesi olmuş, basın-yayın araç ve kurumları bu temelde geliştirilmiştir. Kürdistan'da bugün ister sözle, isterse yazıyla dile getirilen böylesine bir gerçekliğin ifadesidir. Hiçbir biçimde halkın çıkarlarıyla bağdaşmayan bu durum, vahşi bir sömürgeciliğin ortaya çıkardığı bir gerçeklikten başka bir şey değildir. İşte böylesine bir gerçeklik içinde halkın öz çıkarları temelinde bir basın-yayın faaliyetinin geliştirilmesine el atma sorunu vardı. Halkın gerçekliğini bilince çıkaracak, öz taleplerinin savunuculuğunu yapacak, onun dilini konuşturacak olan böyle bir faaliyet, açık ki yalnızca düşüncede ve pratikte devrimci gerçekliğe ulaşmak ve ona dayanmakla mümkün olabilirdi.

a- Kürdistan Gerçekliği ve Bu Gerçekliğin Dile Getirilmesindeki Zorluk

Kürdistan'da yazın alanında da, sınıfsal yapıya bağlı olarak bazı çözümler getirilmek istenmiştir. Ama, sınıflar bu alana el attıklarında dile getirdikleri şey, özellikle egemen sınıflar açısından, silik bir kopyesi oldukları hakim ulus egemen sınıflarının çıkarlarından başka bir şey olmamıştır. Öz ve biçim itibariyle hakim ulus egemenliklerinin silik bir kopyesi olmaktan kurtulamayan işbirlikçi sınıflar, muhtevada ve biçimde onların değer yargılarıyla hareket etmeyi bir kader saymışlardır.

İlkokuldan üniversiteye kadar sömürgeciliğin kurumlarında yetişen, çalışan ve bu durumlarını meşru bir yaşam gibi kabul eden uşak bir aydınlar grubu yetişmiş ve bunlar da içinde şekillendikleri hakim ulus çıkarlarını ifade etmekten öteye gidememişlerdir. Birçok konuda yazmış ve konuşmuşlar, ama, kendi durumlarının farkına bile varmadan ihanetin ve işbirlikçiliğin çıkarlarını ifade etmişlerdir. Tabiî ki bu, sömürgeciliğe yüzyıllardan beri gelen bağımlılığın yansımasından başka bir şey değildir. Hakim ulus içinde eriyen ,tam uşak ve halk düşmanı dediğimiz kesimlerin sınıfsal tavrı budur.

Özellikle kapitalistleşmenin biraz gelişmesiyle birlikte milliyetçiliğin Kürdistan'da yeni yeni şekillendiği 20. yy. başlarından itibaren ilkel milliyetçilik biçiminde ortaya çıktıkları ve Osmanlı imparatorluğunun bünyesindeki bir çok halkın ulusal kurtuluş sürecine girdikleri dönemde bundan etkilenen bazı işbirlikçi aydınların ulus gerçekliğine el atmak istedikleri, bazı dernek ve cemiyetler oluşturup, bunların sözcülüğünü yapan bazı gazete ve kitaplar yayınladıkları biliniyor. İlkel milliyetçiliğin ilk nüveleri, İstanbul, Kahire vb. alanlarda ortaya çıkmıştır. Kürdistan'da bir yayın faaliyeti de bu yıllarda başlar. Ama bu, TC'nin şekillenmesi ve azgın bir şovenizmin hakim olmasıyla birlikte Kürtlük ve Kürdistan'la ilgili her şeyin katliamdan geçirilmesiyle sona eren bir süreçtir. Aynı süreç, özellikle ikinci dünya savaşından sonra daha değişik bir biçimde İran ve Irak parçalarında da gelişir. İlkel milliyetçilik için daha elverişli olan bu alanların koşullarında çeşitli partileşme ve dernekleşmeler ortaya çıkar ve kendi sesleri olan çeşitli yayınlar çıkarılmaya başlanır. Bu dönemde bunların, son derece dar ve geri olan ilkel milliyetçi bir muhtevayı yine çok zayıf araçlarla geliştirmek istedikleri bilinmektedir.

Burjuvalaşmanın hızlanarak, küçük-burjuvazinin ideolojide ve politikada biraz söz sahibi olmak istediği 1970 yıllarından itibaren bir yayıncılığın da geliştiği görülmektedir. Somut ifadesini Özgürlük Yolu'nda bulan, tam dönüş yapamamış bir kesimin bu yıllarda sesini duyurmaya çalıştığı görülmektedir. İşte Özgürlük Yolu, ezen ve ezilen ulus ilişkisinin en işbirlikçi oportünist ve devrimci ögelerden en uzak bir simgeleninşinin sesi olarak, Kemalizmin Kürdistan'da sol'dan bir uzantısı biçiminde, CHP'nin geneldeki sol'laşmasının silik bir kopyesi olarak şekillenir. Bu dönem, ulusal meselenin işlenmek istendiği bir dönemdir. Ama bir özelliği vardır ki, ortaya çıkan gelişmeler devrimci direnişçi özellikten kopuk bir faaliyettir. Kendilerine "devrimci", "sosyalist" isimlerini de taksalar, bir yandan ilkel milliyetçilikten, diğer yandan ezen ulusun küçük-burjuva reformist anlayışlarından ve en oportünist ögelerinden yararlanmaya çalışan bu anlayışlar bu dönemde ortalığı epey bulandırmaya çalıştılar. Bunlar da aslında, geçerli sömürgeciliği biraz daha yumuşatmak istemekteydiler. Yeni oluşan küçük-burjuva sınıfının daha önce ilkel milliyetçiyi geliştirmiş olduğu, otonomiyi kendi sınıf önderliğinde yeni bir takım biçimlere kavuşturması temelinde, bunu bir ideolojik-siyasi akım haline getirip, sahnelemek istiyorlardı. Bu temelde sürdürdükleri yayın faaliyeti de, elbette ki devrimci direnişçilikten kopuk olmak durumundaydı. Bunlar eğer sosyalizme el atmışlarsa, Marksizm-Leninizmin en oportünist tahribatını temel alan; eğer milliyetçiliğe el atmışlarsa, devrimci yurtsever özünü değil, işbirlikçiliğe en yakın reformist bir yorumlanışını esas alan; köklü tarihi-toplumsal ve çağımızın gerçekliğini bütünleşmiş sistematik bir düşüncenin yorumundan geçirmeyen ve dolayısıyla felsefeden ekonomik yorumlara kadar gerçeği en eklektik-oportünist yoruma tabi tutan bir mantıkla hareket etmekteydiler.

Kısaca Kürdistan'da, ağır sömürgeci koşullar ve bu sınıfların taşıdıkları olumsuzluklar nedeniyle, adeta düşüncede bir tükeniş, yabancılaşma, düşüncenin boğuluşu olayı yaşanmaktaydı. Bu koşullarda, değil pratik birkaç gelişmeyi sağlamak, özgür düşünceyi yaratabilmek için bile muazzam bir çaba ortaya koymak ve bunun uğruna savaşmak gerekiyordu. Gelişmeler de kanıtlamıştır ki, Kürdistan için üretilen özgür düşünce, karşılığını kanla ödemek zorundadır. Kürdistan'da insanlar sözde çok okur, sağ'ın çıkarları, sol'un çıkarları, din, kapitalizm ve sosyalizm adına bir çok şey öğrenirler. Fakat, hiçbirisi kendi ülke gerçekliğine yaklaşma cesaretini gösterememiştir. Çünkü bu durumda, sömürgeciliğin kızgın sacı üzerinde yanmaya hazır olmaları gerekecektir. Onun için sürekli kaçmış; gerçekliğine yaklaşmak yerine onu yumuşatmaya çalışmış ve hele devrimci gerçekliğe gelince yok olmuşlardır. İşte burada, düşünce sapkınlıklarının devrimci gerçekliğin üzerine yürümede diğer bir kaynağı ortaya çıkmaktadır. Bu, sömürgeciliğin dayatmalarına tümüyle boyun eğen bir şekillenmedir. Görüleceği gibi, böylesi koşullarda, ilerici insanlık kültürünün en gelişmiş biçimi olan devrimci düşünce-teorinin ülke gerçekliğimize uygulanması o kadar kolay bir olay değildir.

b- Özgür Düşünceye Giden Yol ve Serxwebûn'un Ortaya Çıkışı

Serxwebûn gerçekliği, tarihte ve günümüz koşullarında hükmünü sürdüren sömürgeci gerçeklikle işbirlikçi gerçekliği ve özellikle onun modern giysili küçük-burjuva reformist gerçekliğini düşünce ve basın alanında da tüm sonuçlarıyla gördükten sonra daha iyi anlaşılacaktır. Kürdistan gerçekliğine devrimci bir tarzda el atıldığında, başlangıçta niye gelişmiş bir yazın hayatıyla girilemeyeceğini şimdi daha iyi anlıyoruz. Çünkü genel bir kural olarak, devrimci teori ancak devrimci pratiğin bir ürünü olarak anlam bulabilir. Bu noktada, devrimci teorinin zaten kitaplarda olduğu söylenebilir. Fakat o kitaplar, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinin verildiği ülkelerin bir sentezi olarak şekillenmişler, ard arda işlenip zenginleşmişlerdir. Bu kitapların ülkemiz için bir anlam ifade etmesi için, iyi bir yorumdan geçirilmeleri ve ülkemiz somutunun o teorilerin ışığında ele alınması gerekir. Ama, bunun da yapılması için ülkemiz somutunun yaşanması gerekir. Eğer, bu da sömürgeciliğin bir uzantısı biçiminde değil de bunun zıddı biçiminde olacaksa, devrimci bir yaşamı esas almaktan başka bir şey olamaz.

Unutmamak gerekiyor ki, devrimci pratiğe adım atma cesareti gösterilmeseydi, başlangıçta henüz çok yeni olan devrimci düşüncenin gelişmesi ve devrimci bir yayına sağlam giriş yapılamazdı. Küçük-burjuva reformizminin yönelttiği eleştirilerden biri de, PKK'nin ilk belirtilerinin ortaya çıkışında güçlü bir yayın hareketinin olmamasıdır. Evet! Burada gerçekten çok ciddi bir gerçeklik dile getirilmektedir. Bilinir ki, devrimci pratiğe yol gösteren devrimci teori, ancak devrimci bir pratiğin üzerinde gelişir. Eğer salt sözde kalmayacaksa, daha başlangıçta pratiğe cesaretle adım atmak, kısaca ülke somutunu yaşamak gerekiyordu. Ama bu, sömürgeciliğin o güne kadar dayattığı bir yaşam değil, halkın öz çıkarlarının en soylu ifadesi olan bir yaşam olmak durumundaydı, ve buna cesaret edildi. Ardından devrimci düşünce dünya halklarının devrimci pratiğinin ürünü olarak, onların sağlıklı bir sentezine ulaştı. Daha düne kadar sözde üretilen teorinin tılsımı elde edilerek, pratik-teorik birliktenlik Kürdistan'da bir sentez haline dönüştürüldü. Ve o muazzam devrimci teorik birikim Kürdistan için bir gerçekliğe dönüştü. Bunu, küçük-burjuva soysuzlarına kavratmanın son derece zor olduğunu biliyoruz. Ama çok iyi hatırlanmalıdır ki, bugün doğru devrimci düşünce, devrimci siyaset, stratejiden taktiğe kadar doğru devrimci askeri çizgi eğer güçlü bir biçimde Kürdistan için bir gerçek haline gelmişse, bunun bu ilk adımlarla sıkı bir ilişkisi vardır.

Başlangıçta özgür düşünce uğruna büyük bir savaş vermek gerekiyordu. İşte, gerçeğe ilk yaklaşım böyle mümkün olabildi. Sömürgeciliğin kendin için düşünmeyeceksin hükmünü boşa çıkarmak için, kendim için düşüneceğim sloganıyla hareket edildi. Düşünce savaşımı, devrimci mücadelenin en zorlu süreciidir. Ve, hele söz konusu olan ülke Kürdistan olduğunda, böyle bir düşünceyi akla getirmek bile büyük bir cesaretin ve fedakârlığın ürünü olabilir. Bu durum, sömürgeciliğin yasakladığı devrimci düşünceye ulaşmanın zorunluluğu yanında, oportünizmin karakterini ve bu gerçeklikten neden kaçtıklarını da açıklıyor. Kısaca Kürdistan için gerçekliği büyük bir direnme gücüyle karşılamaktan başka bir yol yoktu. Bu gerçekliğe ulaşmak, düşünce gücünü geliştirmek ve devrimci teoriyi pratiğe yol gösteren bir bayrak haline getirmek için daha ilk günden başlayarak yoğun bir çaba sarfedildi. Marksizm-Leninizmin ülke somutuna indirgenmesi, tarihi ve güncel gerçekliğimizin bu bilimin süzgecinden geçirilmesi temelinde pratiğin yolu da aydınlatılarak, ne hiçbir şey geliştirmeyen lafazanlığa ve ne de kör bir pratiğe fırsat tanındı.

Ama öte yandan, başlangıçta kendilerini alime sananların pratiğine bakalım. Ne kadar cüceleştikleri, dillerinin konuşamaz, bacaklarının yürüyemez hale geldiği açıkça görülmektedir. Özgürlük Yolu'ndan Rizgarî'lere kadar tümü hangi durumu yaşıyorlar, ülke gerçekliğini ne kadar dile getiriyorlar. Bu çok önemli bir olaydır. Cevap verildiğinde görülecektir ki, bunlar gerçekten kaba bir reformizmin dürtüleriyle hareket etmekten öteye gidememektedirler. İşte bugün bir dergi, ya da gazeteden öteye gidememeleri bunun bir acı sonucudur. Fakat başlangıçta çok zayıf olan **Serxwebûn** geleneği, devrimci pratiğe son derece bağlı olduğu ve onu sadık bir biçimde yansittığı için bugünkü konumuna gelebilmiştir. Devrimci düşüncenin devrimci pratikle olan sıkı bağı, **Serxwebûn**'un gelişiminde açıkça görülür.

Bilinir ki, devrimci bir pratiği yaratmak için, buna cesaret eden bir devrimci grubun veya devrimci bir partinin varlığına ihtiyaç vardır. Bu, dünya genelinde böyle olduğu gibi, Kürdistan için de böyledir. Elbette ki başlangıçta, gerçekliğimize bugünkü kadar güçlü bir düşünceyle hükmedemezdik. Başlangıçta sınırlı da olsa gerçeğe yaklaşım, ancak pratikle bir bütünlük içinde gelişebilir, beyin ancak böyle açılabilirdi. Bazı küçük-burjuva ukalaları bunun böyle olmadığını iddia edebilirler. Ama bu durumda biz de onlara, gerçeği bu kadar iyi biliyorlarsa neden en küçük bir gelişmeyi yaratamadıklarını ve neden bugün çok daha tanınmaz bir konumda bulunduklarını soracağız. Bugün faşizm gemi azıya almış olarak halklarımıza azgınca saldırıyor. Geçmişte kendilerini "kuyruklu yıldız" ilan eden ÖY, Rizgari vb. acaba neredeler. Herkese yol gösterdiğini iddia eden bu yıldızlara ne oldu. Halkımız faşizmin zulmü altında inlerken, tam da yıldızın yol göstermesi gerekmiyor mu? Ankara'nın çok katlı binalarında parlak yöntemlerle yayına giren Özgürlük Yolu, şimdi neden çok sönüktür ve neden küçüle küçüle adeta son ışıkları da çoktan sönen bir yıldıza dönmüştür. Eğer o zamanki beyinler çok güçlü olsaydı, günümüzün de yol göstericisi olmaları gerekmez miydi? O halde, bunun üzerinde çok iyi düşünülmelidir.

Kendilerinin "yayınları yoktur... okuma yazmaları çok kıttır... düşünemezler... hiçbir görüşleri yoktur... vs." diye suçladıkları PKK gerçekliğinin yazılı ve sözlü alanda gelmiş olduğu seviye neyi kanıtlamaktadır? Başlangıçta çok sınırlı da olsa atılan adımlar devrimci nitelikte olduğu ve bu birikim büyüye büyüye günümüzde artık hiçbir sömürgeci vahşet yönteminin önünü alamayacağı bir sel durumuna geldiği için, bugün yaygın bir yayın faaliyeti gelişmektedir. Bu durum, devrimciliğin gerçekçi bir tarzda ele alındığı-

nın parlak bir doğrulanışıdır. Gerçekten de **Serxwebûn**, devrimci pratik geliştikçe gelişecek olan ve bu pratiğin sesi olabilecek bir yayındır. Onun kitlelere götürdüğü teori daha güçlü bir pratiğe yol açtığı gibi, bu pratik de daha güçlü bir düşünceye yol açar. Başlangıçta zor kavranılan bir çok şeyin, mücadeleyle daha kolay kavranıldığı da bilinmektedir.

İflah olmaz bazı küçük-burjuvalar zannetmektedirler ki, devrimci düşünce üniversite sıralarında kitap kurdu olmakla elde edilen bir olgudur. Hayır! Bu büyük bir yanılgıdır. Herkesin yakından tanıdığı öyle profesör, doçent vb. vardır ki, bunlar Marksizmin uzmanı kesildikleri halde ülke gerçekliğine tek bir adım bile atamamışlardır. Mesele çok kitap okumak, ya da Marksizmin lafzını çok iyi bilmek değildir; mesele, Marksizmi en zor ve özgün bir somutu yaşayan bir halkın kurtuluş problemine uygulamaktır. İşte **Serxwebûn**'un gelişiminin anahtarı budur. Bu, ne çok kitap okumakla elde edilebilecek ve ne de kör bir pratikle varılabilecek bir sonuçtur. Bugün ifadesini Marksizm-Leninizmde bulan temel doğru düşünce yönteminin Kürdistan gerçekliğine uygulanması, işçi sınıfı önderliğinde yoksul köylülüğün ve tüm emekçilerin kurtuluşunu programlaştırmasıyla ve giderek bunu hayata geçirmesiyle vücut bulan bir gelişmedir.

Şimdi, Kürdistan gerçekliği yalnızca **Serxwebûn**'un sayfalarında dile getirilmiyor. Özellikle 15 Ağustos devrimci atılımı temelinde tüm dünya basını önemli bir siyasal sorun olarak Kürdistan'ı işlemeye başladı. Kürdistan gerçekliğinin uluslararası siyasetin bir sorunu haline dönüşmesi hiçbir dost ya da düşmanın inkar edemeyeceği bir gelişmedir. Burada devrimci pratiğin zorlayıcılığı bir kez daha kendisini göstermiştir. Kürdistan'ı dikkate dahi almayanlara gerçeği dayatmış, her gücün kendi çıkarlarına göre de olsa kendini formüle ettirmiştir. Elbette ki herkes gelişmeleri kendisine göre işlemektedir. Emperyalist basın kendi çıkarına göre, oportünistler ve küçük-burjuva reformistler de yine kendi çıkarlarına göre yorumlayıp-yazdılar. En adi küfürlerden tutalım, doğruya en çok yaklaşanına kadar görüşler ileri sürüldü. Ama bir de **Serxwebûn**'un bu gelişmeleri anlatım dili vardır. **Serxwebûn**, mümkün olduğu ölçüde devrimci pratiğin sesi olmaya ve ona yol göstermeye çalışmıştır.

Serxwebûn, çepeçevre kuşatılmış bir ülkede yaşamak için gücünü son nefesine kadar kullanan bir mücadelenin sesi olarak gelişmeye çalışıyor. O, kerameti kendinden menkul öyle bir kaç kişinin yazı kurulu oluşturmasıyla gelişen bir organ değildir; tam tersine orada direnen bir halk, mücadeleye beynini katık eden ve etle-tırnak gibi kaynaşan militanların emeği vardır. **Serxwebûn**'da sınırlı da olsa direnen, karanlıkları yırtarak kendi ulusal-toplumsal gerçekliğine ulaşan bir halk görülmektedir. **Serxwebûn**, tüm bunlara ulaşmak için, Marksizm-Leninizmin kılavuzluğundan başka bir kılavuz tanımamış, hiçbir biçimde vazgeçmediği bu devrimci yöntemle başarılı olmuştur. O halde bu gelişme bundan sonra daha da hızlanacaktır. Çünkü, onun temeli sağlam atılmıştır. Biz **Serxwebûn**'u, asla sadece bir teknik olay olarak düşünmedik. Mücadele kendisini en başta ülke halkına kabul ettirip, uluslararası kamuoyuna yansıdıkça, halkımızın dilinin açılacağına, düşüncenin gelişeceğine olan inançla hareket ettik. Bu, bugün kanıtlanmıştır. Halkımız artık daha hızlı konuşacak daha hızlı yaşayacak ve bunu mücadeleye daha hızlı götürecektir.

Herşey bağımsız ve özgür bir Kürdistan için.

O halde, şimdi daha rahatlıkla ifade edebiliriz ki, **Serxwebûn**, devrimci düşüncenin üretilmesi için yürütülen devrimci faaliyetin dile getirilişidir. Kürdistan halkı, tarihinde ilk kez kendisini en özgün biçimde **Serxwebûn**'da dile getirmiş, **Serxwebûn**'da kendi öz düşünce ve diline kavuşmuştur. Ve tabiî ki bu, büyük bir mücadelenin ürünü olmuştur. Sömürgeciliğe karşı gösterilen direniş ve teşhir çabalarının yanında, sosyal-şovenizme, reformizm ve gerici ilkel milliyetçiliğe karşı da mücadele edilmiş, doğru devrimci strateji ve taktiklerin propagandası yapılarak halkımıza mal edilmiştir. Ama hâlâ da görülüyor ki, Kürdistan için düşündüğünü söyleyenler, bu konularda ya sessiz kalmış, ya da "terörist"lerin meseleleri deyip ihanetlerini alçakça sergilemişlerdir. Eleştiriyi öylesine ayağa düşürmüşlerdir ki, uzun ve tekrar yazıyorlar biçimindeki suçlamalarıyla **Serxwebûn**'un değerini gözden saklayabileceklerini zannetmişlerdir. Fakat biz, onları, uzun ve tekrar yazıyorlar dedikleri konular hakkında düşüncelerini belirtmeyi defalarca çağırdık ve halen de onları bu konulardaki düşüncelerini açıklamaya çağırıyoruz. Kendi kimliklerini ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsınlar, **Serxwebûn** onların maskelerini düşürmeye devam edecektir.

Tüm **Serxwebûn** okurları, gazetelerinin bu özelliklerini bilerek, onun kendilerinin dile kavuşması olduğunu derinden kavrayarak kendilerini eğitip örgütlemeli, her türlü katkıyı sağlamalı, kendi görevlerini tarihe ve günümüze karşı sorumluluğun gereği olarak eksiksiz yerine getirmelidirler.

c- Serxwebûn Sürekli Güçlenecektir

Kürdistan ulusal direnişinin sesi olan **Serxwebûn**, mücadele geliştikçe gelişecek ve güçlenecektir. Sayfalarında bugüne kadar ulusal-toplumsal gerçekliğimizi, bu gerçekliğe devrimci yaklaşımı ve sorunların devrimle çözüm yöntemlerini işleyip bilince çıkaran **Serxwebûn**, halkımızın yüzyıllardır özlemini duyduğu bir kürsü olmasını bilmiştir. Bu nedenledir ki, mücadelenin önündeki her türlü zorluğa ve en kıt olanaklara rağmen her sayısı ileriye yönelik yeni bir adım olmuş, Kürdistan devriminin kadrolarının ve kitlelerin eğitildiği bir okul haline gelmiştir. **Serxwebûn** bugün ulaştığı her yere, devrimci bilinç ve mücadele coşkusunu taşımaktadır; aydınlığı götürmektedir. Artık, onun halkımız tarihinde oynadığı rol ve tuttuğu yer kesindir, belirgindir.

Açık ki, **Serxwebûn**, temsil ettiği rol gereği ulaşılan gelişme seviyesiyle yetinemez. O, bugün hâlâ sömürgeciliğin ağır ve işkenceli baskısı altında yaşamaya zorlanan bir halkın kurtuluş mücadelesinin sesidir. Bu anlamda, hiçbir zaman mevcut gelişmeyle yetinmemek daima ileri hedefler göstermek zorundadır.

Serxwebûn, şüphesiz ki aşması gereken hususları da taşımaktadır. En başta bir dil sorunundan bahsetmek gerekiyor. Bazıları, neden sürekli Türkçe çıktığını sormaktadırlar. Ama biz bunu bir kusur olarak görmüyoruz. Evet! Canımıza okuyan sömürgeciliğin dili Türkçe olduğu için, **Serxwebûn** da Türkçe çıkıyor. Nasıl ki, burjuvazinin mezar kazıcısı olarak proletarya, başta kendi sınıf gerçekliği olmak üzere burjuvazinin geliştirdiği tüm silahları ona doğrultup mezar etti ise; Türk burjuva egemenliği altındaki Kürdistan halkı da, onun kendisini öldürmek için kullandığı her türlü silahı bu sınıfa karşı kullanacaktır. Türk burjuvazisi Kürdistan halkını bu dille asimile etmeye çalışmış, kendi gerici kültür değerlerini bu dille aşılamıştır. Ama Kürdistan halkı da, bu silahı geri teptirerek, bu aracı kullanacak, bu dille geliştirdiği baskıyı yerle bir edecek, bu dille geliştirdiği kültür kurumlarını ona mezar etmesini bilecektir. Bunun anlaşılmayan bir yönü yoktur.

İlkel milliyetçilik zor anlaşılan bir Kürtçe lehçesiyle ve çok güdük bir muhteva ile köklü ulusal-toplumsal sorunlarını gözardı etme düzenbazlığının iyi bir yurtseverlik ölçüsü olabileceğini zannediyor. Fakat kesinlikle öyle değildir. Bugün Sovyetler'de dili ve kültürü en az gelişmiş uluslar, halklar ve hatta kabileler gelişmiş Rus kültürüyle eğitim görüyor, o dili önemli ölçüde hepsi biliyor ve sosyalizme önemli ölçüde bu araçla varıyorlar. Elbette ki onlar bu süreçte, Rusçanın yanında kendi yerli dillerini de öğrenip geliştiriyor ve ulusal yaşamın vazgeçilmez bir aracı kılıyorlar. Bugün Sovyetler'de, sosyalizmin getirdiği eşit koşullar altında görkemli sonuçlara ulaşılmıştır ve bu gelişmeler tüm yoğunluğuyla devam etmektedir.

Dünyanın çeşitli alanlarında ulusal kurtuluş mücadeleleri veren bir çok halk da, mücadelelerini sömürgecilerin dilleriyle geliştirmiş, onu bir silah haline getirmişlerdir. Bugün Hindistan'da hâlâ da önemli oranda İngiliz diliyle konuşulup-yazılmaktadır. Bir Cezayir ve Vietnam Fransızlara karşı büyük kurtuluş savaşı vermişlerdir, ama, ilkokuldan üniversiteye kadar Fransızca okumakta, yazmakta ve konuşmaktadırlar. Fakat bu, ne Vietnam'ın sosyalist olmasına ve ne de Cezayir'in bağımsız bir ülke haline gelmesine engel olmuştur. Tam tersine, Fransızca buralarda en azından yerli dil kadar kurtuluşa hizmet etmiştir. Yine Afrika'nın birçok ülkesinde İngilizce ve Fransızca resmi devlet dili olarak kullanılıyor, ama halklar bunun yanında zayıf bırakılan kendi dillerini de geliştiriyorlar. Öyleyse, Kürdistan'da da ister Arapça, ister Farsça ve isterse Türkçe dili daha uzun yıllar kullanılacaktır. Madem ki sömürgecilik bu dillerle geliştirilmiş, bu temelde okullar açılmış ve aydınlanma da bu dillerle sağlanmaktadır; o halde Kürdistan gerçekliği de bu dillerle ifade edilecek, burjuvaziye karşı savaş başlangıçta bu dillerle verilecek emekçilerin çıkarları bu dillerle temsil edilecek ve bu geliştikçe ezilen ulusun dili ve kültürü de yavaş yavaş gelişme olanağını bulabilecektir. Dünya için geçerli olan, elbette ki Kürt halkının dil gerçekliği için de geçerli olacaktır. İşte **Serxwebûn**'un da ağırlığını Türkçeye vererek çıkması, devrimci gerçekliği en iyi işleyen dil olması itibariyle Türkçeyi esas alması, ulusal ve toplumsal kurtuluşu bu dil vasıtasıyla sonuna kadar dayatması bu nedenledir. Kürt dilinin ancak bu temelde gelişme olanağı bulabileceği son derece açık bir gerçektir.

Serxwebûn'un teknik araç-gereç konusunda gösterilebilecek eksiklikleri o kadar önemli değildir. Mühim olan gerçekliğin diline ulaşmadır. Bu dile ulaşıldıktan sonra, ister ülke içinde isterse ülke dışında yazı yazacak ve konuşacak sözcüler bulunur. Bu konuda endişemiz yoktur. **Serxwebûn**, bugün gerçeğin küçümsenmeyecek bir temsilcisi olarak, ayda bir olarak yayınlanıyor. İleride büyük oranda ülkeye taşınabileceği gibi, yayınlarda hem nicelik ve hem de nitelik itibariyle daha da gelişebilecektir. Fakat burada önemli olan, bir geleneğin temellerinin atılmış olmasıdır. Kökleri toplumsal ve devrimci gerçekliğe çok sıkı bağlı olan, dolayısıyla mücadelenin gelişimiyle sürekli gelişebilecek olan bir durumdur bu. Gerçekliğimiz bugün önemli oranda yazı ile dile getirilmeye çalışılıyor. Yarın resim, müzik vb. ile daha da dallanıp budaklanacaktır. Özellikle, devrimci kültürün araçlarından olan radyo başta olmak üzere, diğer iletişim araçlarına kavuşulacaktır. Ve halkımız kendi çıkarlarına daha hızla ulaştığı oranda, sömürgeci kültürün denetiminden de uzaklaşacaktır. Bugün parti ölçüleri içinde yaptığımızı, yarın geniş cephe ölçüleri içinde ve geniş halk kesimleri içerisinde yapabileceğiz. Bugün çok az kesime ulaşabilen **Serxwebûn** gerçekliği, yarın daha yaygın kesimlere ulaşabilecektir. Bugünden bile bunun bir çok belirtisi vardır.

Bundan sonraki dönem, muhteva ve biçim itibariyle daha ileri gelişme seviyesine varılacak, halkımız, kendi sesini **dinleyip-dinleteceği** her türlü aracı kullanarak, kararlılığını devrimci pratikle daha fazla bütünleştirecektir. Bunun için de en başta, devrimci düşünceyi her türlü **sahte biçimlerinden ayırarak**, ulusal kurtuluşta ve buna önderlik eden işçi sınıfı hareketinde hangi maskeyi takarsa taksın her türlü ilkel ve reformist burjuva milliyetçiliğini devrimciliği dıştalayan tüm biçimleriyle amansız savaşımını sürdürecektir. İşçi sınıfı önderliğinin düşüncede olduğu kadar pratikte önderliğinin de vazgeçilmez bir koşulu olarak her dönemde her türlü sınıf dışı ideolojileri teşhir ve tecrit edebilecektir. Başta parti içinde olmak üzere, ulusal direniş mücadelesinde proletarya dışı sınıfların politik etkileriyle mücadeleyi sürekli götürebilecek, Marksizm-Leninizmi yaratıcı bir biçimde derinleştirip, bunu en başta PKK gerçekliğinde somutlaştıracak ve giderek cepheye hakim kılarak stratejik düzeyden taktik düzeye, ekonomiden askeri düzeye kadar halkın çıkarlarını esas alarak, yetkinleştirecek, bunu güçlü yazılara dökebilecektir. Önümüzdeki sürece, şimdiye kadar daha çok sağlam temellerinin atıldığı bir dönem olarak bakmak gerekiyor. Hatları çok güçlü çizilen, temelleri güçlü atılan bu çerçevenin içini mozayik taşlarıyla döşeyeceğiz. Artık daha kısa ve daha kolay anlaşılır yazılarla çıkılacaktır. İster halkın yaşamından, ister devrimci pratiğin içinden, isterse dünya devrimci pratiğinin bir ifadesi olarak teorik kaynakların aktarımında, tekrara düşmeyen, ayrıntılara boğulmayan, somut güncel devrimci pratiğe yol gösteren düşünce üretimine ağırlık verilecektir. Devrimin yolunu açan, onu her türlü sağ ve sol sapmadan ve uzlaşıcı eğilimlerden ayıran, mücadelenin çıkarlarının elverdiği kadar bir yayın esas alınacaktır. Başta parti yaşamı olmak üzere, yaşamın proletaryanın yaşamına uygun olması için yoğun bir iç eğitimi hedef alan bir yayın sürdürülecektir. İşçi sınıfı hareketi içinde sosyal-şovenizm, reformizm ve bunların günümüzde birleşmiş bir biçimi olarak ısrarla devrimci-demokratik ve sosyalist harekete dayatılan tasfiyeciliğe karşı mücadele ardısız devam edecektir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz içinde tehlikeli işbirlikçi eğilimlere karşı kıyasıya bir mücadele yürütülecektir. Başta **Serxwebûn** olmak üzere, tüm yayın faaliyetine bu ölçülere bağlı kalınacak, komşu halkların mücadele gerçekliğiyle sağlam enternasyonalist bağları göz önüne alan bir yayın faaliyeti ısrarla sürdürülecektir. Daha şimdiden çok şey başaran yayın faaliyetimizin, bundan sonra da en az gelişen mücadele pratiğimiz kadar bu alanda devrimci harekete olan görevlerini yerine getireceği açıktır.

Tüm **Serxwebûn** okurları, emekçileri ve onun sözcüsü olduğu tüm partililer ve yurtseverlerin bundan sonra bu konudaki görevlerine daha yoğun bir dikkat ve titizlikle sarılacakları bugünden görülmektedir. Onlar bu alandaki görevlerin en azından silahlı mücadele kadar vazgeçilmez olduğunu bilerek, kalem ve silahın ilkesel birliğini bundan sonra da giderek gelişmiş bir biçimde sürekli kılmasını bilecekler, elden gelen her şeyi yapacaklardır. Sömürgeciliğin her türlü silahla saldırdığı, özellikle düşünce alanında görülmemiş bir egemenliği büyük teknik imkanlarla kustuğu bir aşamada, tüm partili ve yurtseverler de elbette elden geleni yaparak, tarihimizdeki büyük eksikliği hızla aşacak, öz çıkarları için düşünüp-yazabilen militanlar haline geleceklerdir. Halk edebiyatımızın en ilkel motiflerinden en gelişmiş devrimci biçimlerine kadar bu yöntemle geliştirilecek; bıkıp-usanmadan sürdürülen bu çalışma temelindedir ki, gerçekten modern bir proletarya partisi ve onun önderliğinde çağdaş bir ulusal kurtuluş mücadelesinin gerekleri her zamankinden daha güçlü bir biçimde yerine getirilmiş olacaktır.

Bugüne kadar bunu kısmen başarabilen başta **Serxwebûn** olmak üzere, tüm yayın faaliyetimiz, yalnız Kürdistan halkının çıkarları açısından değil, başta komşu halkları olmak üzere, dünya halklarına karşı görevlerini bundan sonra da bıkıp-usanmadan yerine getirmesini bilecektir.

*** Ulusal Direniş Mücadelemizde Serxwebûn'u Güçlü Bir Silah Haline Getirmek İçin Güçlerimizi Birleştirelim!**

HALKIMIZIN ÇAĞDAŞ YOL GÖSTERİCİSİ SERXWEBÛN'U OKUYUCULARIMIZ DEĞERLENDİRİYOR!

AÇIKLAMA: *Gazetemize gelen sayısız değerlendirme mektubundan, yer darlığından ötürü çok az bir kısmını yayınlayabiliyoruz.*

Bağımsızlık ve Özgürlüğün Sesi Serxwebûn'a!

KUKM 1984 yılını içte tasfiyeciliği, dışta da düşman ve düşmanın uzantılarının çok yönlü komplo ve planlarını en somut olarak 15 Ağustos devrimci-direnişçi atılımıyla boşa çıkararak ulusal ve uluslararası planda en çok dikkati üstüne çeken bir güç olarak, geride hatırı sayılır başarılı bir yıl bırakarak, 1985 yılına giriyor.

Kürdistan halkı 1985'li yıla şeref ve onurla, başı dik ve alnı açık girmektedir. Çünkü; yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizin öncü gücü PKK gibi her yıl daha da güçlenen, savaşkan ve başeğmez bolşevik bir partiye sahiptir. Çünkü; her yıl daha çok leninist yayın politikacılığıyla yetkinleşen ve güçlenen bir **Serxwebûn** yayın organına sahiptir.

Evet, **Serxwebûn** yayın hayatının 3. yılından 4. yılına girmektedir. Üç yıl süreyle halkımıza verebileceği hizmeti en üst düzeyde sunmaya çalışan ve bu yönlü gerekli düzenlemeye sahip **Serxwebûn**, halkımızı iyi tanıyan, anlayan ve bu anlamda da güçlü hitap tarzıyla kitleleri eğiten, bilinçlendiren ve örgütleyen özelliklere haizdir. Yığınlara yönelik direnişçi-eğitici politikasıyla halkımızın kültür seviyesini yükselten, her cinsten düşmanın eritici, bitirici, kişiliksizleştirici ve yabancılaştırıcı etkilerini kollektif ajitatör, propagandacı ve örgütleyici gücüyle işlemez kılarak, halkımızı halk gerçekliğine daha çok tanıştırmakta ve yakınlaştırmaktadır.

Serxwebûn, yurtdışındaki emekçi kitlelerimizin, kurtuluşunu ülkede –kaynakta– görmesi gerektiğini bilinç düzeyine çıkararak kaynağa dönüşü sağlamaktadır. Bu anlamıyla sadece Kürdistanlı emekçilere değil, aynı zamanda Türkiyeli emekçilere de seslenerek eğitici bir işlev görmektedir.

Serxwebûn, üç yıl boyunca halkımızın sorumlu güçleri tarafından bazı kişi ve çevreleri dürüst ve kişilikli olmaya, doğru yola girmeye, yayın organlarında bir halkın çıkarının sesi olmak şurda dursun deyim yerindeyse, ses tonları bozuk ihanetin sesi olmaktan vazgeçmelerine büyük bir alçakgönüllülükle ve mütevazilikle sık sık çağrıda bulunmuştur.

Serxwebûn'un insanlığa, onurlu bir yaşama ve barışa erişebilmek için savaşıma olan çağrılarını anlamamak mümkün müdür? Dürüst bir okuyucu, incelemeci ya da çevre veya örgüt olarak bu gerçeği görmemek ve anlamamak mümkün değildir.

Serxwebûn, yenilikçi organ tutumuyla, kesin çarpıcı eleştirisel makaleleriyle, bağlı kaldığı doğru bağımsızlıkçı anlayışı halkımızın çıkarlarına sadık kalma temelinde, halkımıza egemen kılmada sağlam ölçülerde sarsılmaz bir inanç mevzisidir. **Serxwebûn**, korunması zorunlu olan bir değerdir. Halkımızın uğruna çok şeyini katık ettiği somut bir üründür.

O halde, **Serxwebûn** gazetesi sadece **Serxwebûn** çalışanlarınca değil, aynı zamanda geniş Kürdistanlı halk kitleleriyle de somut pratik çabalarla güçlendirilmeli ve **Serxwebûn**'un gerçek sahipleri inancında olmalı ve bu durumu bizzat taçlandırmalıyız.

Biz Kürdistanlı emekçilerin **Serxwebûn**'a karşı sorumluluk ve görevlerimizi ayrıntılı olarak belirtmeye gerek yoktur. Bunu öz olarak belirtirsek; bu görev, 85'li yılda **Serxwebûn**'u büyük bir iştahla okumak, özümsemek, kavramak ve kavradıklarımızı **Serxwebûn**'la birlikte yoğun bir şekilde kitlelere taşırmak, **Serxwebûn**'un etrafında çelikten bir oluşum sağlamaktır.

Açık ki, tartışmasız **Serxwebûn**, coğrafik olarak bizden uzak ama, ruhen bize çok yakın olan ülkemiz Kürdistan'dan, "partizan ve partizanın eylemini" bize ulaştırdığı için **Serxwebûn**'a olan isteğimiz çok soyludur. Burasını derinleştirmeden belirtmeliyim ki, pek seyrek hallerde kimi teknik eksiklikler veya aksamalar olabilir. Ama **Serxwebûn**'un her düzeyde çalışanları daha enerjik bir çabayla doğan aksamaları büyük bir ustalıkla gidermek zorundadırlar. Partizan ve partizanın eylemine olan coşkulu beklentiyi zamanında karşılamakla mükelleftirler. Yine yazıların silik çıkması –sanıyorum makinelerin yıpranmasındandır– ya da yazıların eksik çıkması gibi teknik yönlere daha çok dikkat edilmelidir. Geçmiş süreçte güçlü ve leninist bir **Serxwebûn**'un çıkarılmasında **Serxwebûn** çalışanlarınca gösterilen azim, çaba ve fedakârlıkların önümüzdeki dönemde de gösterileceğinin kesin inancındayım.

Her alanda leninist yayıncılığın güçlü vasıflarına ulaşmış bir **Serxwebûn** için kollektif bir çabayla ileri!

*** Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!**

*** Yaşasın KUKM'nin Sesi Serxwebûn!**

İsviçre'den
bir Serxwebûn okuyucusu

Yeni bir yayın yılına giren ve çok yönlü görevlerle karşı karşıya olan gazetemiz **Serxwebûn**, *tüm saldırılara verdiği güçlü karşılıklarla leninist mücadele anlayışını yaşatmaktadır*

Serxwebûn gazetesi, dışta sömürgeciliğe, sosyal-şovenizme ve küçük-burjuva reformistlerine, diğer yönüyle de mücadelemiz içinde devrim kaçkınlarına ve soysuz yaşamı benimseyerek halkın davasına sırt çevirenlere karşı bugüne kadar durmuş ve böylesi ağır bir yükü halen omuzlarında taşımaktadır. Bu görevlere bağlı ve en önemlisi halkımızın devrimci bilinç doğrultusunda eğitilmesi ve bu doğrultuda savaşa kaldırılması yönünde de **Serxwebûn** gazetesi bugüne kadar yaptığı gibi bundan sonra da böylesi ağır ve soylu bir görevin sorumluluğunu üstlenmektedir. Böylesi ağır sorumluluk ve görevlerle karşı karşıya olan **Serxwebûn** gazetesi, ağır konular ve çok yazılar yazmak zorundadır. Kaldı ki **Serxwebûn** her düzeyde bireylerin dikkatini çekecek ve onların anlayacağı konuları da işlemektedir. Ama bazı çevrelerin yorumu olan "**Serxwebûn** ağır konular işliyor, yazılar çok uzundur" vb. gibi taleplere cevap verebilmek ve bu talepleri olumlu bir yapıya getirebilmek, biz **Serxwebûn** dağıtıcılarına düşen bir görevdir. Bu görevi yerine getirebilmek için, **Serxwebûn**'u kitlelerin şimdiki düzeyine düşürmek değil, kitleleri **Serxwebûn**'un şimdiki ve gelecekteki düzeyine çıkarmak gerekir. Bunu yapmak ise biz **Serxwebûn** dağıtıcılarına ve mücadele çalışanlarına düşmektedir. Bu noktayı kavrayıp uygulamalıyız ki, devrimci yayının önemi ve görevi kitleler tarafından kavransın.

Diğer iki nokta da **Serxwebûn** gazetesine ardniyet ve düşmanca yapılan eleştirilerdir. Bu eleştirilerden bir tanesi hain provakatör çetesi tarafından **Serxwebûn**'a yöneltildi. Direnişi sayfalarında yaşatan ve ona sahip çıkan **Serxwebûn** gazetesini "ölüm kusan dergiler" olarak nitelendirdi. Bu alçakça saldırıyı yapabilme olanağını da Kara Yüzler'in yayın organını andıran "Demokrat Türkiye" gazetesinin sütunlarında buldu. Hatırlanacağı gibi, bir ara "Demokrat Türkiye" gazetesine kimliksiz yazarlar peyda olmuştu. Sözümona, bu da kendisini bir yayın organı olarak lanse ediyordu. Burjuva geztelerinde bile kimliksiz yazar görülmezken, "Demokrat Türkiye"de mantar gibi türemişlerdi. İşte küçük-burjuva yayın politikasının ne olduğunu bu da ıspatlamaktadır.

İkinci nokta ise küçük-burjuvaların acı yakınmasıdır. Bu yakınma bir gerçeği de yansıtmakta ve aynı zamanda bu kesimin özünü de ortaya koymaktadır. Sözlü de olsa, yakındıkları nokta şudur: "**Serxwebûn** hep aynı şeyleri yazıyor, aynı şeyleri tekrarlıyor." Evet, **Serxwebûn** gazetesinin her zaman yazdığı ve tekrarladığı bir nokta vardır; bu da devrimci direniş ve devrimci görevlerdir. İşte küçük-burjuvaların da hoşlanmadıkları, onlar için tekrarmış gibi gelen bu noktalardır. Çünkü bu noktalar küçük-burjuvaların uykusunu kaçırmakta ve rahatlarını bozmaktadırlar, onun için bu noktaların tekrarından hoşlanmamaktadırlar. Ben **Serxwebûn** gazetesinin bir okuyucusu olarak şu düşüncedeyim: Küçük-burjuvalar devrimci direniş ve devrimci görevlerden kaçmayı kendilerine temel görev olarak almışlarsa, **Serxwebûn** gazetesinin de devrimci direnişi ve devrimci görevleri daha güçlü vurgulamasını, yansıtmasını ve dayatmasını, bugüne kadar yaptığı gibi, bu günden sonra da daha güçlü yapmasını istiyorum.

Sonuç olarak, önümüzdeki yılda ve yıllarda halkımızın sesi **Serxwebûn** gazetesinin, devrimci direniş, devrimci görevlerimizi ve halkımızın bilinçli bir yapıya ulaştırılmasında görevini yerine getirme çabasında başarılar dilerim ve **Serxwebûn** gazetesini hazırlamada, dağıtmada emeği geçen tüm arkadaşların devrimci çabalarını selamlayarak başarılar dilerim.

Stuttgart'dan
bir Serxwebûn okuyucusu

Serxwebûn, *Direnişin Sesi, Halkımızın Gözü, Kulağı ve Dilidir!*

Emperyalizme, sömürgeciliğe, yerli gericiliğe ve teslimiyete düşman olan, direnişin sesi ve zaferin habercisi **Serxwebûn** gazetesi 4. yılına girerken büyük görevlerle karşı karşıyadır. Çünkü; 3 bin yıllık halk tarihimizin en önemli ve anlamlı dönemini yaşamaktayız. Partimizin önderliği ve komutası altında gerçekleştirilen 15 Ağustos direniş ve saldırı ruhu halk tarihimizde yeni bir sayfa açmış ve olağanüstü bir dönem ilan etmiştir. 15 Ağustos'tan bu yana direniş dalgaları bütün Kürdistan'a yayılmış, direniş adeta bütün ülkeyi sarmış, her gün yeni haberler ve olaylar duymaktayız. Halkımız öncüsü etrafında kenetlenerek ayağa kalkmış ve halkımızın bu direnişinden korkan düşman bütün boyalı basın, TV ve radyo yayınlarına sansür koymuştur. Korku düşmanın bütün benliğini sarmış, kafasını sert bir kayaya çarptığından kuduz köpekler gibi oraya buraya saldırmaktadır. Çılgınca katliamlar yapmaktadır. Emperyalistler ve sosyal-demokratlar da, bu katliamları onaylamaktadır.

Biz düşmanlarımızın ne tür canavarlar olduğunu biliyoruz. Bu barbar güçleri tarihin birçok döneminde tanıdık. Düşmanın tavrı açıktır. Fakat kuzu postuna giren kurtlar, kendine "sosyalist", "devrimci", "demokrat" ve "komünist" diyenler, halkını ve ülkesini bir kaşık çorbaya, bir yudum biraya satmaya kalkışan "önderler" ve gruplar ne yaptılar; onlar halkımızın bu direnişine ve sesine karşı nasıl tavır takındılar? Yayın ve dergilerinde nasıl yorum yaptılar? Bunların üzerinde tek tek durmak ve açıklamak gereğini duymuyorum. Çünkü bu teslimiyetçi ve sosyal-şoven güçler, hangi cephede yer aldıklarını bizzat yayın ve propagandalarında kendileri açıkladılar. Direnişi örtbas etmek için bir kaşık çorba için televizyon ekranlarına çıkıp açıklama yaptılar. Teslimiyetçi dergilerinde buna geniş yer verdiler. Güneşi balçıkla sıvamaya kalkıştılar. Herhalde bu zavallı yaratıklar yazı masasında kafayı bulmuşlardı. Ve halkımızın direniş sesi olan **Serxwebûn**'un yayın hayatında olduğunu unutmuşlardı. Düşmanların bu komplocu yalan ve şantajlarına karşı **Serxwebûn** hiçbir taviz vermeden, karanlık perdelerini yırtarak görevlerini layıkıyla yerine getirdi.

Serxwebûn, bütün düşman güçlerini teşhir ve tecrit ederek aynı zamanda halkımızın doğru yoluna ışık tutarak, 4. yılına girmektedir. Açıktır ki, önümüzdeki dönem giderek direnişlerin yoğunlaşacağı ve halkımızın zafere doğru adım adım ilerleyeceği dönem olacaktır. Aynı zamanda, düşman faaliyetlerin de yoğunlaşacağı, komplo ve katliamların olacağı da açıktır. Bugüne kadar olduğu gibi önümüzdeki dönemde de her türden düşman faaliyetlerini boşa çıkarmak, onları teşhir ve tecrit etmek için 4. yayın yılında daha güçlü ve daha eğitici olacağına ve üstlendiği görevleri her yönüyle detaylı bir şekilde yürüteceğine inancım sonsuz olan **Serxwebûn** gazetesini 4. yayın yılında yürekten selamlar ve çalışmalarında üstün başarılar dilerim.

Rizgar
11.1.1985
Wuppertal

Militan Devrimciliğin Sesi Serxwebûn'u 4. Yılında Selamlıyoruz!

Kürdistan devriminin sesi **Serxwebûn**, 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleriyle bir yılı daha geride bırakarak, yayın faaliyetinde 4. yıla daha güçlü olarak girmiş bulunuyor.

Herşeyden önce Kürdistan halkının faşist sömürgeciliğe karşı PKK önderliğinde yürüttüğü Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin direnişçi çizgisini kitlelere ulaştırmada ve bu çizgi etrafında örgütlemede canlı pratik mücadeleden çıkardığı deney ve tecrübeleri kitlelere aktararak bilinçlenme alanında önemli başarılar elde ettiği şüphe götürmez bir gerçekliktir.

12 Eylülle birlikte devrimci mücadelenin tüm alanlarında bir yenilenme, toparlanma sürecinin yaşanması gerekirken bir çok gücün sınıfsal karakterinden ötürü parçalanma, dağılma, devrimci görevlerden kaçma olgusu kendisini yayın alanında da gösterdi. Gelinen aşamada devrim ve karşı devrim güçlerinin keskinleşen savaşımı karşısında tutunamayan sosyal-şoven, küçük-burjuva çevreler yaşam yolunu devrim ve direnişe karşı olmakta ve düşmanlıklarını yayın alanında da utanmazca ortaya koymakta bulmuşlardır.

Son bir yıllık faaliyetinde düşman ve uzantıları olan ţasfiyecilik ve provokasyon platformuna çekilen bir çok gücün saldırılarına karşı devrimi dayatarak ve ilkelerinden taviz vermeyerek kaçkınlığı ve eylemsizliği teorikleştirip meşrulaştırma çabalarını boşa çıkaran **Serxwebûn**, bununla da yetinmemiş, düşmanın tüm sinsi faaliyetlerini iç ve dış dayanaklarıyla açıklığa kavuşturup, halklarımıza karşı sorumluluğun bir gereği olarak devrimci görevleri dayatmıştır.

Serxwebûn; Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde PKK önderliğinde HRK'nin gerçekleştirdiği şanlı 15 Ağustos saldırı ve direniş eylemlerini ulusal ve uluslararası planda güçlü bir propagandasına yer vererek, dönemin yayın alanına yüklediği görevleri hakkıyla yerine getirmiştir.

Serxwebûn; üç yıllık yayın faaliyetinde dünya devrim hareketine büyük katkılar yapmış, Kürdistan ve Türkiye halklarının kurtuluş umutlarını karartmak isteyen her türden düşman faaliyetine karşı sergilediği başarılar dikkate alındığında eleştirilecek bir yanı görülmemektedir.

Serxwebûn'un eğitici ve yol gösterici özelliği dikkate alındığında bizler yayın organımızı en geniş kitlelere götürmede üzerimize düşen görevi hakkıyla yerine getirmenin kurtuluşumuzun başarısı için zorunlu olduğunun bilincindeyiz.

● Yaşasın Direnişin Sesi Serxwebûn!
Direnen Halkımızın Sesi
● Serxwebûn'u Güçlendirelim!

Bir Grup Serxwebûn Okuyucusu
Duisburg

Serxwebûn'a!

Gazetemiz **Serxwebûn**, üç yayın yılını geride bırakıp, dördüncü yılına girerken, taşıdığı, devrimci değiştirici ve örgütlü yapısını yeni dönemde de sürdürecektir. Buna olan inancımız tamdır. Bu inançla geleceğimizin yol göstericisi **Serxwebûn**'u selamlarız.

Günümüze kadarki süreçte, –ülkemizde henüz bağımsızlıkçı bir düşüncenin ortaya çıkmadığı aşamada– halkımızı sömürgeciliğe karşı savaşa çağıracak teoriler yerine, mevcut köleliğin kabul edilebilir bir yaşantı olduğunu iddia ederek ülkemizi teslimiyete davet eden teoriler ortaya çıkmış, belli bir süre varlıklarını da devam ettirmişlerdir. Çıkarılan yayın organlarıyla da toplumumuzu azgın canavarlar karşısında uslu olmaya çağırmışlar, adeta köleliğe razı ol demişlerdir. Teori adına oluşturulanlar ise, teslimiyet ve köleliği meşrulaştıran şeyler olmuştur.

Tüm bunların tersine ve onları şiddetle eleştiri temelinde ortaya çıkan bağımsızlıkçı düşünce, onun teorik izahını yapan yayın organımız **Serxwebûn**, yol göstericiliği, eskiyi değiştirme yeteneğiyle güçlü bir ışık mahiyetindedir.

Serxwebûn, direnişin amansız savunucusu, teslimiyetin amansız düşmanıdır. Ve gelinen aşamada kendisini halkımıza kabul ettirmiş, ha!kı-

Devamı 22. sayfada

Hevalên Hêja!

Ji redaksîona **Serxwebûn**", zimanrewşan Partîya Karkerên Kurdistan. Ez pir rawestim firsendek wisa, mîna hatina sersala nû, da ku we pîroz bikim hevalno, her wisa jî hemî endamên Partîyê û hogirên wê. Hêvîdarim "sala nû" gellek serkevtin bo gelê me, gelê Kurdistan birêke. Bijî Partîya kesên bi şan û şeref, welatparêz, fîdakar û zehmetkêş! Bijî Partîya Karkerên Kurdistan! Her bijî Serxwebûn, bo 25 milîon gelê Kurdistan ê bindest.

Bijî xebat û şiyarbûn...!

Cejna we pîroz be...

14.12.1984
Simik
Mosko

Serxwebûn'a!

Bugün 4. yılına girerken **Serxwebûn**, ulusal kurtuluşçu düşünceleri ve mücadelede takip edilmesi gereken hattı ülke içinde ve dışındaki kitlelere aktarmada güçlü bir pratik ortaya koymuştur. Yayıncılık alanındaki ciddiyetiyle bir çok çevrenin ve özellikle de Kürdistanlıların büyük kesiminin sempatisini kazanmıştır. Geçmiş faaliyet süresi içerisinde sadece Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesiyle sınırlı kalmamış, dünya, bölge ve Türkiye'deki objektif durum ve gelişmeleri de en doğru tarzda yorumlayarak bizlere sunmuş, devrimci mücadelemizin evrenselliğini pratiğiyle bize kanıtlamıştır. Faaliyetinin geçmişi eski olmamakla birlikte militan yayıncılıkta önemli başarılar kateden ve gösterilebilecek tek örnek durumuna gelen **Serxwebûn**, kısa süre içerisinde ciddi ataklar da gerçekleştirip kendisini kitlelerin malı haline getirebilmiştir.

Yeni bir yıla girerken, Kürdistan'da da yeni bir takım gelişmelerin yaşamı ve PKK'nin önderliğindeki silahlı mücadelenin hergün yeni mevziler kazanarak ilerlemesi, mücadelemizin yayın organına 'da propagandadan eğitime, ajitasyondan slogan ve

Devamı 23. sayfada

SOLDAKİ TASFİYECİLİK, PKK'YE KARŞI "KUTSAL İTTİFAKLAR" BİR UYARI VE DEVRİMCİ GÖREVLER

(BAŞTARAFI GEÇEN SAYIDA)

12 Eylül Rejimi Altında Sol'un Durumu, Tasfiyeciliğe Karşı Mücadele ve Devrimcilere Düşen Görevler

Tezgâhlanan askeri darbenin ertesinde 12 Eylül rejimi kendisini hayatın her alanında bir faşist diktatörlük olarak örgütlemeye çalışırken, Türkiye sol hareketi görülmemiş bir teslimiyet örneği sunarak tümüyle bir tasfiyecilik sürecine girmişti. Binlerce devrimcinin karşı-devrim tarafından katledilmesinin üzerine sünger çekilmiş, her türlü devrimci direnişçilik konumundan uzaklaşılmıştır. Devrimcilikten el-etek çeken sol, halka hiç umut vermemekte, tersine faşist rejim karşısında alternatifsizliği ile halk yığınlarının tepkisini ve nefretini kazanmaktadır. Bugün bu sol, eskisinden daha geri bir konumda ve çok daha geri bir slogan altında, faşizmin işbirlikçisi partilerin desteklenmesini istemekte, onların ilerde kuracaklarını düşündüğü "sivil toplum"un sol'unda yer almak için şimdiden hazırlık yapmaktadır. Bütün umutlarını bu partilerin "sivil toplum"u yaratmalarına bağlamış, her şeyi bir kenara bırakarak, sol'un bu toplumda yer bulabilmesinin hesapları üzerine yatmıştır. Bu denli utanmaz bir tutumu sergileyen sol'un bu bayrak altında son derece gerici bir konuma düşmesi tehlikesi tüm çıplaklığı ile kendisini göstermektedir. Bugün yaşanan durum budur.

Türkiye sol hareketinin böyle bir sonuca nerelerden, nasıl ve niçin geldiğini, bundan önceki bölümlerde kısaca izah etmeye çalıştık. Şimdi 12 Eylül darbesi sonrasındaki duruma kısaca değinmeye çalışacağız.

12 Eylül faşist rejimi, ekonomideki yeni-sömürgeci uygulamanın tarihsel tükenmişliğinin yarattığı derin yapısal sorunların ağırlaştığı, buna bağlı olarak çeşitli sınıf ve tabakaların her alandaki çatışmaları sonucu oluşan siyasal istikrarsızlık ortamının derinleştiği ve o günkü yönetimin bu iki nedenden dolayı bölgede emperyalizmin çıkarlarını hakkıyla temsil edemediği koşullarda, yeni-sömürgelerin son reçetesi olan **Friedman modelini** silahların gölgesinde uygulamak; bunun zorunlu sonucu olarak siyasal ve idari alanlarda tam bir faşist kurumlaşma yaratmak için iktidara elkoydu. Ardından bu amaçlara götürecek bir stratejiye uygun olarak, karşı-devrimci terörle sağlanan elverişli ortamda, tekel gruplarına tam bir soygun serbestisi tanındı. Siyasal ve idari yaşamda, 1982 Anayasası ile başlayan ve seçim yasası, siyasal partiler yasası, devlet güvenlik mahkemeleri ve bölge valileri yasası, dernekler ve sendikalar yasası ile devam eden sivil maskeli faşist kurumlarla, emperyalizmle bütünleşmiş bir avuç tekelci soygun çetesi dışında, 12 Eylül rejimi kimseye hayat hakkı tanımadığını en açık bir biçimde ortaya koydu. Böyle bir ortamda öteki güçlere tanınan hak, olsa olsa faşist rejime payandalık yapma hakkı olabilirdi. Rejim, bütün bunların yanısıra, emperyalist amaçları doğrultusundaki faaliyetlerini de hızla tırmandırdı.

Sömürgeci-faşist cunta, belirtilen uygulamalara başvururken, atılan adımların sistemin yapısal sorunlarına çözüm getiremeyeceğinin farkındaydı; ama mevcut derin ve sürekli bunalıma rağmen, yaşatabildiği ölçüde sistemi yaşatmayı amaçlamaktaydı. Bu yüzden, gelinen noktada 12 Eylül rejiminin durumu değerlendirilirken, "faşist cunta hangi sorunları çözdü" sorusunun hareket noktası olarak ele alınması doğru değildir; ancak "günümüzde rejimin bunalımı hangi düzeyde seyrediyor" diye sorulabilir. Buna verilecek en gerçekçi cevap ise, hem ekonomide, hem iç siyasal yapıda, hem de dış politika alanında bunalımın tüm yapısal sorunlarıyla ağırlaşarak devam ettiğidir. Bunalıma rağmen, ömrünü daha da uzatmak için rejim, baskı ve sömürüyü azamiye çıkarmakta, sömürüyü gerçekleştiren güçlere geniş siyasal ve idari olanaklar sunmaktadır. Üstelik bunu, öteki siyasal güçleri sindirerek ve tasfiye ederek, böylelikle azami sömürünün gerçekleştirilmesi için ortamı düzleyerek yapmaktadır. Daha da kötüsü, dış politikada emperyalist amaçlarına ulaşmanın savaşımını yürütürken, bu güçleri uygulamaları için kullanabileceği payandalar haline getirmeye çalışmaktadır. Faşist rejime payandalık görevi sadece ikinci planda kalan tekellere, orta ve küçük-burjuvaziye değil, işçi-köylü ittifakı adına hareket ettiklerini iddia eden güçlere ve devrimci-demokrat aydınlara da dayatılmak istenmektedir. Hatta ikinciler arasından böyle bir göreve gönüllü bir biçimde soyunmak isteyen güçlerin varolduğunu söylemek de yanlış bir şey olmasa gerekir. Birinci bölümde yer alan güçlerin tavrı anlaşılabilir bir şeydir. Ama işçi-köylü ittifakının temsilcisi olduklarını söyleyenlerin bu uşak, teslimiyetçi ve tasfiyeci tavırları için aynı şeyi söylemek olanaksızdır. Bu güçlerin neden böyle davrandıklarını anlayabilmek için, 12 Eylül ile birlikte başlayan süreçteki durumlarını kısaca irdelemek gerekir.

1970'li yıllardaki gelişim seyri içinde Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi küçük-burjuva sınıfsal temel üzerinde ve yine küçük-burjuvazinin sağ ya da "sol" çeşitli biçimlerdeki ideolojik, politik ve örgütsel yelpazesinin dışına çıkamamıştır. Bu yüzden de, 12 Eylül faşist-askeri darbesini proletaryanın sınıf temelinden yoksun ve onun ideolojik, politik ve örgütsel hattından çok uzak bir biçimde karşılamıştır. Hareket, 12 Eylül darbesi öncesinde de kendi içinde sorunludur, bunalımlıdır. 12 Eylül darbesi ve darbenin yarattığı sert baskı ortamı ise, sadece hareketin kendisinde mevcut olan bu bunalımı açığa çıkarmış ve daha da derinleştirmiştir. Bu durumda solun temsilcileri için yapabilecekleri hiçbir şeyin kalmadığını söylemek gülünçtür. Elbette yapılabilecek ve yapılması halka ve devrime bağlılığın zorunlu bir gereği olan çok şey vardı. Herşeyden önce görev, saldırıya geçen karşı-devrim karşısında hareketi tümüyle ezilmekten kurtarmak için geri çekilme taktiğini gündeme getirmek, güçlerini uygun alanlara çekmek, geçmiş mücadele pratiğini Marksizm-Leninizmin ışığında doğru devrimci bir eleştiri süzgecinden geçirmek, devrimci bir program, doğru bir siyasal hat ve örgüt anlayışıyla, faşist rejime karşı güçlü bir devrimci direnişi başlatmanın hazırlıklarını yoğunlaştırmaktı. Yapılması gereken tek ve bir tek doğru şey buydu.

Sol'un buna uygun davrandığı söylenebilir mi? Kesinlikle hayır. Sol hareket, tam da küçük-burjuvazinin ruh haline yakışır bir tutum içinde, gerek ülke zemininde ve gerekse yurtdışında bütünüyle bir panik tablosu sergiledi. Cuntanın esir alarak cezaevlerine doldurduğu bazı örgütlerin ve grupların lider kadroları, örgüt ve mücadele anlayışlarının sakatlığı nedeniyle büyük ölçüde bir teslimiyet odağı etrafında kümelendiler. Dışardakiler de aynı yolu farklı bir biçimde izleyerek Avrupa'da kümelenmeye başladılar. İşte bu noktadan itibaren oportünizm, teslimiyet, ihanet ve hatta doğrudan düşmandan kaynaklanan komplocu eğilim kendi, içinde adeta doğal bir blok meydana getirerek hızla sağa-sola saldırdı; Marksizm-Leninizme, devrimci direniş ve örgütlenmeye küfür kampanyasına hız verdi. Dışardan bakıldığında aralarında ciddi görüş ayrılıkları varmış gibi görünse de, bütün bu güçlerin hepsi devrimi yoketme, tasfiyeye uğratma temelinde biraraya geldi. Ve yine bu güçlerin hemen hepsi, sömürgeci-faşist cuntanın asli payandaları olan burjuva "muhalefet" partilerine yaranmak için aralarında en rezilce türünden bir yarış başlattı.

Türkiye sol hareketi içinde yer alan bir çok grubun elde kalan güçlerini Avrupa'ya çekmesi ve postu bu alana sermesi rastgele yapılmış bir tercih olabilir miydi? Mevcut güçlerini aktarabilecekleri ve hazırlıklarını daha güçlü bir biçimde yapabilecekleri başka alanlar yok muydu? Varsa böylesi alanlara güç aktarmanın önünde hangi engellerden sözedilebilirdi? Herşeyden önce, devrimci hazırlık döneminin başarılı kılınması için devrime ciddi olanaklar sunmak açısından soruna yaklaşılıyorsa, Avrupa'dan çok daha elverişli özellikler arzeden alanların varlığından bahsetmemiz gerekir. En önde Ortadoğu'nun belli alanları böylesi çalışmalar için sonderece uygundu. Bu bilinmeyen bir şey değildi. Çünkü bu çevreler en az Avrupa zemini kadar Ortadoğu'yu da tanıyorlar, her iki alanın koşulları arasındaki belirgin farklılıkları çok iyi tahlil ediyorlardı. Ortadoğu'nun devrim ile karşı-devrim arasında kıyasıya sürüp giden bir savaş alanı, kızgın bir direniş hattı olduğu, gerek bu alanın kıyısından geçenler, gerekse kısa bir süre için de olsa burada belli bir çalışma yürütmüş olanlar tarafından epeyce biliniyordu. Ama esas amaçları faşist-askeri rejime karşı devrimci direniş savaşını yeniden yükseltmek değil de devrim kaçkınlığını yaygınlaştırmak olanlar, toparlanma ve güç biriktirme yerine devrimin güçlerini dağıtma görevini üstlenenler için öncelikle bu alanların tercih edilmesi sözkonusu olamazdı. Böyleleri için çekim merkezi niteliğindeki olan Avrupa zeminiydi. Dolayısıyla bir an önce Avrupa'ya kapağı atmak bu çevreler arasında tam bir yarış halini aldı; Avrupa'ya gitmek için herkes birbirini teşvik etmeye başladı.

Gerçekte Avrupa zemini devrimci direniş mücadelesini yeniden yükseltmenin hazırlıkları için ciddi olanaklar sunmayı vaad ediyor muydu? Olanakların düzeyi ne kadardı? Koşullar elverişli miydi?

Elbette Avrupa, devrimciler açısından boş bırakılmaması ve hatta üzerine ciddi bir biçimde eğilinmesi gereken önemli faaliyet alanlarından biri durumundaydı. Özellikle devrime hazırlık dönemi tamamlanıncaya kadar, bu zemini çalışma alanlarının kapsamı dışında tutmak kesinlikle düşünülemezdi. Çünkü, en başta Avrupa'da sayıları yüzbinlerle ifade edilen geniş bir Kürdistanlı ve Türkiyeli göçmen işçi kitlesi bulunmaktaydı. Gerek mücadelenin kadro ve savaşçı ihtiyacını karşılamak, gerek bu mücadeleye maddi destek sağlamak ve gerekse faşist yönetimin bu alandaki karşı-devrimci faaliyetlerini boşa çıkarmak açısından, devrimci hareket için bu işçi kitlesi muazzam bir güç kaynağı durumundaydı. Öte yandan, dünya ilerici kamuoyu nezdinde, sömürgeci-faşist yönetimin emekçi halklarımıza reva gördüğü insanlıkdışı uygulamaları teşhir etmek, zindanlara doldurulan onbinlerce devrimci ve yurtsever tutuklunun seslerini dünyaya duyurmak ve Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin dış dünyayla bağlantılarını kurmak için de, yine Avrupa zemini elverişli olanaklar sunmaktaydı. Bunlar bu zeminin olumlu özelliklerini yansıtan şeylerdi.

Ama zaman geçirmeksizin, devrimci hazırlık döneminin gereklerini derhal karşılama görevi gözönüne getirildiğinde, bütün bunların yeterli olamayacağını görmemek mümkün değildi. Açıktır ki çok daha farklı şeylere ihtiyaç vardı. Günümüz Avrupa'sı yirminci yüzyılın başında olduğu gibi artık devrimci bir merkez durumunda değildi; böyle bir fonksiyonu önemli ölçüde yitirmişti. Tersine o, yeni-sömürge (ve sömürge) ülkelerdeki devrimci kurtuluş hareketlerini doğru yolundan saptırmak için her türlü sapkın anlayış, düşünce ve yöntemlerin ihracatçısı rolündeydi. Esas olarak Avrupa zemini artık devrimi besleyen değil, devrimden her türlü sapmayı üreten bir alan, deyim uygunsa bir "bataklık" görünümü arzetmekteydi. Dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizminin karşı-devrimci terörle ve hatta doğrudan müdahalede bulunarak yapmak istediği şeyi, Avrupa emperyalizmi daha değişik yöntemlerle gerçekleştirmeye çalışmaktaydı. Bu açıdan Avrupa, devrim için bazı olanakları bünyesinde taşımış olsa da, geri çekilerek güç biriktirme ve 12 Eylül rejimine karşı daha güçlü bir biçimde saldırıya geçmenin olanaklarını yaratma açısından çok geri bir durumu sergilemekteydi.

Gerçek durum böyle olmasına rağmen, birçok sözde sol grup ve örgütün bu alana heveslenmesi, bile bile "bataklığa" doğru koşması kuşkusuz nedensiz değildi. Bunun nedeni, öncelikle bu çevrelerin üzerinde oturdukları sınıfsal zemindi; onların ideolojik, politik ve örgütsel yapılarıydı. Bir türlü küçük-burjuva sınıf temelinin dışına çıkamayan, sağlıklı bir devrim programı oluşturamayan, devrimci bir politika izlemek yerine altmış yıldan beri Kemalizme kuyrukçuluk yapan, proleterce ilişki ve ittifaklar içine girmek yerine burjuva parlamentosundan medet uman, yeni tipte bir proletarya partisi inşa etmek yerine dernekçilik anlayışı ve pratiğinin ötesine geçemeyen bu güçler, Avrupa zemininde kendilerini buluyorlar; kendi gerçek kimliklerine kavuşuyorlardı. Avrupa'nın mevcut ortamı, onlar için bir çekim merkeziydi. Ortadoğu alanının bu güçlerin ideolojik, politik ve örgütsel planda içinde bulundukları sefalet tablosunu bir ayna gibi yansıtması, tıpkı güneş görmüş yarasalar gibi bu alandan kaçmalarına yol açıyordu. Göründüklerinden de çok cüce olduklarını ve bir aşiret şefinin politikasından daha geri bir politika yaptıklarını kavramış olsalar bile, bu olumsuz gerçeklikleri karşısında gerilemeksizin toparlanıp ayağa kalkmak ve devrimci görevlere yeni baştan sarılmak işlerine gelmiyordu. Devrime duydukları aydınca darkafalı bıkkınlık, kaybedilen cenneti yeniden bulmak hırsı, çılgınca kişisel yaşamlarını örgütlemek arzusu, onları böyle bir "yaşam" için olanaklar vaad eden Avrupa'ya itiyordu. Onların bu durumu devrimi öldürmek isteyen faşist yönetime ve emperyalizme hizmet ediyordu.

Bir noktada Avrupa emperyalizmi, özellikle emperyalizmin sosyal-demokrat kanadı ile sömürgeci-faşist Türk yönetimi arasında sol'u tasfiye etme konusunda örgütlü bir işbölümünün gerçekleştirildiğini görebilmek mümkündür. (Örgütlü olma durumu reddedilse bile **doğal bir işbölümü** zaten vardır.) Avrupa emperyalizm sol'u tasfiye etme amacına ulaşmak için hareketi içten saptırma girişimlerine hız kazandırırken, sömürgeci-faşist cunta karşı-devrimci terörle sindirme yöntemini temel alarak aynı sonuca varmak istemektedir. Sosyal-demokrasi emperyalizmi, son derece açık bir biçimde mülteci sol'a marksist-leninist ideolojiden vazgeçmesini, doğru siyasal çizgi öğütlerine kulaklarını tıkamasını; proletarya diktatörlüğü, bolşevik tipi örgütlenme, işçi-köylü ittifakı, demokratik halk devrimi gibi kavramları bir kenara bırakmasını ya da en azından özünden boşaltmasını dayatmaktadır. Her şeyden önce de örgütlenmeye karşı düşmanlığı körüklemekte, proletarya partisini ateşten gömlek olarak göstermektedir. Daha da ötesi geçmişle her türlü bağın kararlılıkla koparılması, geçmişin olumlu mirasına küfredilmesi, devrimci direnişlerin ve görkemli kitle mücadelelerinin mahkûm edilmesi önerilmektedir. İşte Avrupa emperyalizminin küçük-burjuva sol'a yaşama hakkını güvenceye alması için sunduğu reçete tam da böyledir.

Hemen belirtelim ki, sosyal-demokrasi emperyalizminin yürüttüğü bu çabaların karşı-devrimci özü anlaşılır bir şeydi. Emperyalizmin, kendi mezar kazıcıları olan ulusal kurtuluş hareketleri ile işçi sınıfı mücadelelerini, doğru devrimci bir temelde geliştikleri sürece desteklemesi zaten beklenemez. Emperyalistler, küçük-burjuvalar kadar "aptal" olamazlar. Tersine emperyalizm, uluslararası tekel gruplarına azami kâr olanakları yaratmak ve bu yüzden de mevcut pazar alanlarından sökülüp atılmalarını önlemek için, ezilen halkların devrimci kurtuluş mücadelelerini bastırmak ve engellemek zorundadır. Kısacası emperyalistler, sömürülerinin devamı için sömürü alanlarını "dikensiz gül bahçesi" haline getirmek istemektedirler. Bunun için de bahçıvanlara, devrimci kurtuluş hareketlerine karşı çeper olacak çalılara ihtiyaçları vardır. Avrupa emperyalizminin eseri olan Yaser Arafat'lar ve Celal Talabani'ler bu dikensiz gül bahçesinin bahçıvanları ve siperleri olarak iş yapmak isteyen güçlerin ilk örnekleridir. Kürdistan ve Türkiye'de de yeni bir Talabani, yeni bir Arafat olarak ortaya çıkma sevdasına kendilerini kaptıranlar hiç de az değildir. Ama hiç kuşkusuz devrim adına bundan daha büyük bir alçaklığın yapılabileceği düşünülemez. Avrupa bataklığında tevekküle dalmak, AET'nin parlamentosu ve konseyinin faşist cuntayı tahtından indirerek, yerine törenle "demokrasi havarisi" Ecevitleri geçirecekleri günlerin rüyasını görmekle zaman harcamak ahmaklıktır, alçaklığın daniskasıdır.

Türkiye sol hareketinin, 12 Eylül darbesi ertesinde, insanı dehşete düşüren bir manzarası vardır. Devrimci-ilerici grup ve örgütlerin çoğunluğunun lider kadroları ve önde gelen bütün militanları faşist yönetim tarafından tutuklanmış, en ağır işkencelerden geçirilmiş ve cezaevlerine doldurulmuştur. Devrimin bu savaş esirleri, bir türlü dinmek bilmeyen faşist zulüm ve zorbalık altında her günü bir ölüme bedel korkunç uygulamalara tanık olmaktadırlar; can güvenlikleri yoktur. Dışarda eskiden beri örgütlerin içine sızdırılmış olan ajan-provakatörlerin, casusların rahatlıkla faaliyet yürütmeleri için son derece elverişli bir ortam yaratılmıştır. Çoğunluk grup ve örgütlere egemen olan ruh halinin, faşist cuntanın tehditleri ve sosyal-demokrasi emperyalizminin telkinleri karşısında, her iki gücün istediği kalıplara dökülmeye yatkın olması, provakasyonun ve komploculuğun istediği gibi at koşturmasına neden olmakta ve böylece durumu daha da vahimleştirmektedir. Öyle ki, devrimcilik adına en hayasızca çabalara yönelinir, halka ve devrime karşı en aşağılık suçlar işlenirken, bütün bunlara karşı ciddi bir uyarının yapılması bile sözkonusu olamamaktadır. Yurtdışındaki bu rezalet tablosuna paralel olarak, durum içerde de olumsuz bir görünüm arzetmektedir. Her türlü yöntemi deneyerek devrimi öldürmek isteyen faşist yönetim, uygulamalarını özellikle cezaevlerinde yoğunlaştırmıştır. Kimi örgütlerin lider kadrolarının önemli bir bölümünü sindirmiş, bunlar içinde en uşak ruhlu olanları satın almış ve böyleleri vasıtasıyla dışarıya direnişten vazgeçilmesi için fetva yollamıştır. Bazı güçlerin koro halinde dışarda ve cezaevlerindeki direniş çizgisini "provakasyon çizgisi" olarak lanse edip saldırmaları da bunun bir örneğidir. Karşı-devrimin örgütlerin tepesine kurulmuş casusları ve provakatörleri tam da bu noktada harekete geçmekte, bu anlayışı teori düzeyine yükseltmek istemektedirler.

Peki, bunu nasıl yapmaktadırlar?

İlkönce Marksizm-Leninizmi sanık sandalyesine oturtarak, Marksizm-Leninizmin temel ilkelerine küfür yağdırarak; Berstein'ın revizyonizminden Troçkizme ve Euro-Komünizme kadar uzanan her türlü Marksizm düşmanı akımın salatasını Marksizm-Leninizmin karşısına çıkararak ve bunun adını da "yeni sosyalizm", "alternatif sosyalizm" koyarak. *"1980'lerden sonra sol'un kendisini yenilemesi zıt bir şekilde, yani devrimcilik ve ilericilik adına ne varsa onlara sırt dönülerek, emperyalizmin sol içindeki uzantıları sosyal-demokrasi, Euro-Komünizm, Troçkizm, Avrupa'daki komünist partileri ve uluslararası komünist hareket içindeki revizyonist ideolojileri özümsenerek ve bu anlayışlardan bir takım ilkeler yaratılarak, buna da "yeni sosyalizm" adı takıştırılarak yapılmaya çalışılmaktadır. Bu açık ki, sosyalizm değil, ideolojide ve politikada, proletaryanın demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin iğdiş edilmesi, devrimci mücadelenin önüne engel dikilmesidir. Bernstein ile doğan, İkinci Enternasyonal'de gelişen, Sosyalist Enternasyonal'de kangrenleşen, Troçkizm'de emperyalizm ile bütünleşen ve bugün dünya devriminin gelişmesi önünde engel teşkil eden en gerici revizyonizmdir.*

"Bugün özellikle Avrupa'da yaygın olarak geliştirilen 'yeni sosyalizm'in özü budur." (7)

Karşı-devrimin ideolojik planda devrime karşı açtığı savaş sol saflarda yansımasını bu şekilde bulmaktadır.

İkincisi, yeni tipte bir proletarya partisinin gerekirliğini inkâr ederek, Marksizm-Leninizmin örgüt anlayışına küfrederek; örgütsüzlüğü teşvik edip derinleştirerek, tasfiyeciliğin en iğrenç türü olan "bağımsız olma"yı dayatarak. Gericilik en tehlikeli bir biçimde bu alanda kendisini ortaya koymakta, adeta sömürgeci-faşist yönetimin amaçlarıyla ilginç bir paralellik gözlenmektedir. Örgütsel alanda tam bir kopuşma, ideolojik bağlardan tümüyle bağımsızlaşma, mevcut örgütleri dağıtıp ortadan kaldırma ve böylece proletaryayı örgüt silahından yoksun bırakma – sol'un esas olarak yaptığı şey budur. Sömürgeci-faşist cuntanın en çok sonuç almaya çalıştığı bir faaliyeti devrimcilik adına yürütmek çılgınca bir provakasyon demek değil midir? Örgütsüz insan, faşizmin saldırılarından kendisini nasıl koruyabilir? Özellikle en koyu gericilik yıllarında bu mümkün müdür? Örgütsüzlüğün her alanda çöküntüyü derinleştirmesi, korkunç bir yozlaşmaya yolaçması kaçınılmaz bir olgu değil midir? Bağımsız olma adı altında beş-altı yıldan bu yana sürdürülen en tehlikeli bir tasfiyecilik biçimi, kişiyi düzen içinde erimeye kadar götürmeyecek midir? Evet, Kenan Evren ve Turgut Özal da bunu gerçekleştirmenin çabası içindedirler. Faşist generaller çetesinin şefi, "*herkes 12 Eylül ruhu içinde erimelidir; bir tek örgüt vardır, o da devlettir*" diye bağırırken ve Turgut Özal da "*bütün eğilimleri aynı potada eriteceğiz*" derken, konuya ilişkin düşünce ve niyetlerini dolaysız bir biçimde dile getirmektedirler. Kemalizmin TKP'yi cumhuriyet içinde eritme gerçeğinden yola çıkan faşist Türk sömürgecileri, şimdi de sola 12 Eylül ruhu içinde erimeyi dayatmaktadırlar. Ve yangın yerinden kaçar gibi devrimci örgütlenmeden kaçan sol, mevcut konumuyla faşist yönetimin bu çabalarına olumlu karşılık vermektedir.

Buna bağlı olarak üzerinde demogoji yapılan diğer bir konu da, proletarya partilerindeki merkeziyetçiliğin ve demir disiplinin, sol'un yenilgisinin en temel nedenlerinden biri olarak gösterilmesidir. Bunun sonucunda proletarya diktatörlüğü reddedilmekte, yerine "sınıflarüstü demokrasi" adı verilen bir ucube geçirilmektedir. Partinin karar ve talimatlarına kesinlikle uyulmasının, azınlığın çoğunluğa ve alt parti organlarının üst organlara tabi olmasının demokrasiyle çeliştiği iddia edilmekte; "*nüfusunun binde dokuzyüz doksandokuz iliğine kadar siyasal boyun eğişle yozlaştığı ve parti onuru, parti bağları anlayışından tamamen yoksun bulunan, siyasal bakımdan köleleştirilmiş bir devletin*" (8) uyrukları, "tepeden bakan bir edayla", merkeziyetçiliğin örgüt üyelerini "emirlere itaat eden uysal köleler" haline getirdiğini söylemektedir. Gerçekten de yukardaki tanımlamaya tamamen uyan TC koşullarında, "parti onuru, parti bağları anlayışından tamamen" uzak bulunan koşullarda partiye bağlılığı kölelik olarak değerlendirmek; hele hele karşı-devrimin ağır baskı döneminde böyle bir demogojiye başvurarak üyelerini kendi örgütlerine karşı ayaklandırmaya çalışmak, tasfiyecilikten başka bir şey değildir. Lenin'in de belirttiği gibi, bir örgütün niteliğini doğal ve kaçınılmaz olarak belirleyen şey, o örgütün eyleminin içeriğidir. Siyasal eylemin içeriği, kendisine uygun biçimi mutlaka yaratır. Proletarya partilerindeki demokratik-merkeziyetçilik ilkesi de bu çerçeve içinde ele alınabilir. Bütün bunlar bir yana, sözgelimi TKP'nin, TİP'in ve TSİP'in devrim yapamamalarının nedeninin bu partilerde uygulanan aşırı merkeziyetçilik olduğunu söyleyebilir miyiz? Açık ki söyleyemeyiz. Bu partilerin devrim yolunda bir adım bile ileri gidememelerinin nedenini daha başka etkenlerde, onların somut gerçekliği yansıtmayan politik çizgilerinde ve dayandıkları sınıfsal zeminde aramak gerekir. Tersini yapmak tam bir demogojidir, ikiyüzlülük ve sahtekârlıktır.

Üçüncüsü, geçmiş pratiğin olumlu devrimci mirasına ve devrimci direniş ruhuna küfrederek; sosyalist hareket içindeki devrimci eğilimin geçmişte içine düştüğü hataları ve yetmezlikleri en utanmazca bir tutumla, geçmişle tüm bağları koparmanın bir aracı durumuna dönüştürerek; kan ve ateş içinde yaratılan her türlü devrimci değeri ayaklar altına alarak; tasfiyeciliğin sesi haline getirilen yayın organlarında, *"devrimi küçümseyen, alaya alan, devrime ihaneti öven ve 'kişiye saygı' perdesi altında cinsel ahlâksızlığı öven"* (9) yazılara ve yazar müsveddelerine yer vererek; casusların, provakatörlerin ve devrim düşmanlarının devrimi yargılamalarına ortam hazırlayıp her türlü olanağı sunarak; devrimci örgütler içinde maskeleri düşünce kurtuluşu kaçmakta bulan düşman ajanlarını ve hainleri koruyucu kanatları altına alarak. İşin son derece ilginç ama bir o kadar da tiksindirici yanı, bu rezilce çabanın esas yürütücüsü olma görevini, 1970'lere doğru Türkiye sosyalist hareketi içinde devrimci eğilimin en belirgin temsilcisi olarak şekillenen THKP-C Hareketinin mirası üzerinde politika yapmak isteyen **Devrimci İşçi**'nin üstlenmiş olmasıdır. Böyle bir çabanın sadece belirtilerini değil, doğrudan çabanın kendisini en açık bir biçimde görmek isteyen herkesin, **Devrimci İşçi**'nin "yeni sosyalizm" ve "yeni sosyalist insan" üzerine değerlendirmelerini içeren yazılarına bakması, bu dergi ile akrabalık ilişkileri içindeki Demokrat Türkiye gazetesinde aynı konuları işleyen yazılara üstünkörü bir göz gezdirmesi yeterlidir.

Şunu belirtmek gerekir ki, Mahir Çayan'ın önderlik ettiği devrimci eğilimin olumlu çıkışlarının yanısıra ciddi olumsuzluklarının da bulunduğu, hareketin yetmezliklerini ve hatalarını aşmada önderliğin tam bir başarı sağlayamadığı ve buna ömrünün de yetmediği bilinen bir gerçektir. Açıktır ki, mevcut olumsuzlukları ile devrimci eğilim pratikte tutmamış, maddi bir olgu haline dönüşemememiş, revizyonizme ve reformizme galebe çalamamıştır. Ama bu durum, başkalarına devrimci eğilime ve onun yiğit temsilci lerine küfretme hakkını verebilir mi? 1971 yenilgisinden ciddi dersler çıkararak devrimci eğilimin eksikliklerini gidermesi ve onun olumlu mirasına dayanarak güçlü çıkışlar yaptırması gereken güçler, pratikte hangi olumlu adımları atmışlardır? Yoksa tam bir mirasyedi gibi mi hareket edilmiştir? Ne denli çaba harcarsa harcasın, devrim inkârcılığının gizlemeye asla gücünün yetemeyeceği bir gerçek varsa, o da devrimci eğilimin temsilcilerinin kan ve ateş içinde bir devrimci gelenek yarattıklarıdır. Buna karşılık, geçmişi tümden inkâr edenlerin durumları da bilinmelidir. Ve isteyen herkes basit bir araştırmayla görecektir ki, bu işin öncülüğüne soyunanların, bir yandan devrimcilerin kanını sülük gibi emerken, öte yandan devrimci geleneklerin yaratıcılarına en ağır hakaretlerde bulunanların devrime en küçük bir katkıları olmamıştır. O zaman böylelerinin suratlarındaki maske yırtılıp atılarak çirkin yüzleri herkese gösterilmeli ve acımaksızın devrim alanının dışına atılmalıdır.

Bizce her şey gün gibi açıktır. Birinciler, devrimci eğilimi pratikte maddi bir güce dönüştürmek, devrimi yaşayan bir olgu haline getirmek için her türlü kişisel çıkar kaygılarından uzak bir biçimde mücadele arenasına atılarak devrimci fırtınanın ortasında can verirken; ikinciler, kendilerinin ve temsil ettikleri elit bir zümrenin beş metelik etmeyen çıkarları için, devrimcilerin döktükleri kan deryası üzerinde Avrupa sosyal-demokrasisi emperyalizmi ile devrimi katletmenin planlarını yapıyorlar. Böylesi çıkarlar karşılığında papaz-sosyalizmi maskesini takınarak halklarımızın soylu davasını satıyorlar. Mahir'lerin, Deniz'lerin ve İbrahim'lerin kısa ama onurlu yaşamları ortadadır. Faşist gericiliğin at oynattığı günlerde ödlekçesine devrimden yüz çeviren ve faşist yönetimle iyi geçinmenin çarelerini arayan küçük-burjuva Abbasyolcuların yosun-solucan harcı yaşamaları da öyle. Devrimci, ilerici, demokrat olduğunu iddia eden her insan, birincilerle ikinciler arasındaki derin farklılıkları iyi görmek zorundadır. Kimin ne olduğu ve ne yapmak istediği iyi bilinmelidir.

Birinciler, yenilgiye uğramış olsalar da, bize boyun eğmemeyi, düşmana asla teslim olmamayı, ser verip sır vermemeyi; kısaca savaş meydanlarında, zindanlarda ve idam sehpası karşısında sonuna kadar direnmeyi öğrettiler. İkinciler ise, düşman karşısında boyun kırmayı vaaz ediyorlar, faşizmin işbirlikçisi partilerle ve sosyal-demokrasi emperyalizmiyle uzlaşmayı öğütlüyorlar, teslimiyeti ve giderek ihaneti örgütlüyorlar. Birinciler, bize fedakârlığı, proletaryanın ve halkın davasına bağlılığı, her türlü basit çıkarların üstüne çıkmayı, devrimin ve halkın çıkarlarını her şeyin üzerinde tutmayı öğrettiler. İkinciler ise, "kişi özgürlüğü" ve "kişi hakları" adına her türlü yozluğu, ahlâksızlığı, çürümüşlüğü ve cinsel sapıklığı devrimci saflara ekmeye çalışıyorlar. Devrimci değerlere bağlılığı kölelik ruhu ile, robotlar haline gelmekle eşdeğer tutuyorlar. Halkın kültürünün ve değerlerinin takipçisi olmayı, devrimci ve yurtsever geleneklerine sadakat göstermeyi feodal kültüre sarılmak olarak değerlendiriyorlar; sözümona buna karşı mücadele kisvesi altında en gayri-insani ilişkilere giriyorlar. İstem ve güdüleri egemen sınıflar tarafından baskı altına alınan kesimlerin ruh haline hitap ediyorlar; bu güdülerini ayaklandırarak, onları örgütlerinden haklarını istemeye davet ediyorlar. Cezaevlerinde direnen militana, dağlarda savaşan partizana, "devrimciler yemez, içmez, aşık olmaz, evlenmez diyerek önderleriniz sizi aldatıyor; halbuki gerçekte bunlar sizin de hakkınız" diyorlar. Direniş çizgisinde sebat etmeyi ve halkın çıkarları uğruna –ölümü göze almak dahil– her türlü fedakârlığa katlanmayı "ölüm ideolojisi üretmek"le damgalıyorlar. Söylenenlerin doğruluğuna inanmak istemeyenler Demokrat Türkiye gazetesinde Ali Tan'ın, S. Oktay'ın, Cumali Haydar'ın ve öteki yazar bozuntularının yazılarına bir kez daha bakmalıdır ve bunca çılgınlığa rağmen en küçük bir ses çıkarmayan sözde devrimci güçlerin suskunluğuna bir anlam vermelidir. Polis sorgusundan geçen veya polisteki sorgulama yöntemleri hakkında birazcık bilgi sahibi olan herkes, aynı sorgulamanın değişik biçimler altında dışarda da sürdürüldüğüne tanık olaçaktır. Evet, provakatörler devrimcilik adına devrimci saflarda Evren'cilik oynuyorlar ve küçük-burjuva devrim kaçkınları ise bu alçakça oyunda figüranlığa soyunuyorlar.

Kısaca birinciler, bize, devrimi zafere ulaştıracak devrimciliği göstermek istediler; zaferi dişiyle, tırnağıyla söküp kazanacak olan militan devrimciliğin bir örneğini sunmaya çalıştılar. İkinciler ise, bukalemun gibi kendisini her ortama uyduran, devrimin yükselme dönemlerinde devrimcilik satmakta tafrasından geçilmeyen, gericiliğin baskı yıllarında ise doluya tutulmuşcasına devrim saflarından kaçan, savaşarak kazanmak yerine egemen sınıflara avuç açarak özgürlük ve demokrasi dilenen küçük-burjuva devrimciliğini salık veriyorlar.

Bu durumda ikincilere vermemiz gereken cevap açık, anlaşılır ve kararlı olmalı, suratlarında bir şamar gibi patlamalıdır: Hayır bay küçük-burjuvalar, boşuna nefes tüketiyorsunuz; sizi izlemeye hiç niyetimiz yok ve hiçbir zaman da olmayacak. Yolumuz birincilerin, devrim yolunda şehit düşenlerin yoludur. Onların kanlarıyla çizdikleri aydınlık yolda yürümek, bizim için bir namus borcudur. Size gelince, istediğiniz yere, Ecevit'lerin kucağına kadar gidebilirsiniz. Sizin asıl yeriniz zaten orasıdır. Ama bunu devrimcilik adına yapmanıza, devrimciliğin adına leke sürmenize izin vermeyeceğiz. Buna daha fazla devam ederseniz, hakettiğiniz cevabı mutlaka vereceğiz.

Böyle bir ortamda sahte sol'un, küçük-burjuva devrim kaçkınlığının bu durumuna karşılık, devrimci sol'a çok ciddi görevler düşmektedir. Bu görevler nelerdir? Bir tekrar niteliğinde de olsa, bu görevleri, **"12 Eylül Rejimi Dördüncü Yılına Girerken Genel Durum, Sorunlar ve Görevlerimiz"** adlı broşürde konulan biçimiyle olduğu gibi aktaracağız:

«... Türkiye sol hareketinde yenilenmekten bahsedilecekse, bu, son derece olgun objektif koşulların, subjektif planda proletaryanın ihtilalci çekirdeğini yaratarak tamamlanması biçiminde olacaktır. Bunun için gerek teorik, gerekse pratik planda güçlü kazanımlar vardır. Bu kazanımlardan özellikle 1970 direnişçiliğinin temel alınması ve günümüz koşullarına uyarlanması yeterlidir.

«Geçmişin devrimci direnişçi pratiği tüm eksikliklerine rağmen sahip çıkılıp temel alınması gereken pratiktir. Bu uğurda dökülen kan, faşizmin zindanlarında yürütülen direnmeler, marksist-leninist ideolojinin formülasyonu ve devrimci marksist hareketin geliştirilmesi için yürütülmüş olan soylu çabalara tüm eksikliklerine rağmen sahip çıkılmalı ve eksiklikleri giderilmelidir.»

«Nedir bu eksiklikler? Açık ki Türkiye proletaryasının devrimci programını, stratejisini ve eylem hattını günün koşullarına uygun hale getirmektir. Geçmişte elde edilen kazanımları 12 Eylül rejimini karşılayacak tarzda geliştirmek ve yukarda belirtilen eksiklerini tamamlamak gerekmektedir. Eskiyle yetinilemez, çünkü rejim TC'nin çöküş dönemine uygun her türlü yapı değişikliğini yarattı. Öyleyse buna uygun yeni bir program, ittifaklar, strateji ve eylem hattı değişikliğini gerçekleştirmek zorunludur. Özellikle şimdiye kadar yapılanlar sağ bir biçimde "burjuva demokrasisi" denilen, ama Türkiye'de bir türlü varolmayan kesimin stratejisinin bir uzantısı olma biçiminde gerçekleşmiştir. Yapılması gereken Türkiye'nin en devrimci sınıf ve tabakalarına; başta KUKH, temel demokrasi güçleri, işçi ve köylülüğe sahip çıkan bir strateji yaratmanın esas alınması, doğru bir eylem hattı çizilmesi; bunun da Türkiye'de kapitalizmin kent ve kırlarda gelişmesine uygun olması, özellikle Kürdistan'ın özelliklerinin dikkate alınması, kısaca karmaşık eylem çizgilerinin bütünleştirilmesi temelinde bir eylem hattı çizilmesidir.»

«Kısaca yenilenmeden, bu görevlerin yerine getirilmesi ve eksiklerin giderilmesi anlaşılmalıdır. Ama elbette ki bunlar, Avrupa'da yenilenme adına geliştirilen şeylerle taban tabana zıttır. Eğer yenilenme olayı rejimin saldırılarını karşılayabilecek tarzda ise, ona çözüm gözüyle bakılabilir. Ama ne yazık ki bu anlamda bir yenilenme Türkiye sol'unda çok zayıftır.»

«Herşeyden önce Türkiye proletaryasının ihtilalci çekirdeğini veya bu konudaki girişimlerin bir araya gelmesini sağlamak gereklidir. Proletarya adına yola çıkan tüm gruplar proletaryanın politik birliğini yaratmak zorundadırlar. Eğer bu olmazsa proletaryanın ihtilalci çekirdeği mutlaka yaratılmalı ve bu işçi sınıfı ve emekçi halkın günümüze uygun taleplerine sahip çıkma temelinde geliştirilerek FKBDC'ne önderlik edecek güçlerden biri haline getirilidir.»

«Proletarya bugün kendisini örgütlendirirken, bunu aynı zamanda faşizme karşı birleşik bir cephe biçiminde de yapmak zorundadır. Yani proletarya hareketi, partisi olacaksa bunu ancak cephe espirisi içinde gerçekleştirebilir. Bunu daha başından beri faşizme karşı tüm güçlerle ittifak yaparak, bunlarla içiçe hayata geçirebilir. Sol'un kendisini yenilemesi deyince, birazda bu tarzda, yani onun faşizme karşı direnişçi, devrimci ve demokratik bir program çıkarabilmesi anlaşılmalıdır. Çekirdeği yaratması, sol'un kendisini yenilemesi, eskinin yetmeyen, hatalı program ve stratejilerinin aşılmasıyla mümkündür.»

«Ancak her alanda olduğu gibi Türkiye sol'u bunda da önemli zaaf ve yanlışlıklara sahiptir ve bunlar bugün -FKBDC'nin varlığına rağmen- tamamen aşılmış değildir.»

«Açık ki, bu konuda yapılması gereken halk güçlerinin taleplerine cevap veren bir demokrasi programı, buna bağlı olarak faşizme karşı güçlü bir direniş cephesi yaratmak, bunu pratiğe dayalı olarak eylemlerle güçlendirmekdir. Bunun için ise tüm halk güçleri kendi aralarında sağlıklı bir diyalog geliştirmeli, en basit tartışma, toplantı, eylem birliklerinden, daha ileri birlik ve eylemleri gerçekleştirmeyi temel almalıdır. Objektif zemin bunun için son derece olgundur.»

«Ama herşeyden önce sol, geçmişte bu konuda hakim olan hatalı anlayışları aşmalı, örgütler, ideolojik ve politik bağımsızlıklarını koruyabilmeli ve bu temelde ne kadar anti-cuntacı güç varsa hepsiyle cuntaya karşı ideolojik politik görüş ayrılıklarına bakılmaksızın uygun yol ve yöntemlerle cephe biçiminde bir uzlaşma sağlanmalıdır. Unutulmamalıdır ki, cephe bir uzlaşma platformudur. Cephe ideolojik, politik fikir ayrılıklarını giderme zemini değil, farklı çizgiler olduğu için gerekli olan hayati bir sorundur.»

«Ama geçmişte her güç, kendi politikasını birlik politikası imiş gibi diğerlerine dayatmıştır. Ve bugün bu anlayışlar hortlatılmak istenmektedir. Oysa devrimci hareketin zayıf kalarak darbe yemesinin bir diğer etkeni de bu anlayışlardır ve bunlar iflah olmazlar. Cuntanın yıkılması dışında birçok konuda kendi görüşlerini dayatmak, açık ki birlik istememektir. Bu bilinçsiz de olsa cuntanın ömrünü uzatacağından, ona hizmettir. Bu anlayışlar aşılmalı, görüş ayrılıkları eleştiri-birlik espirisi içinde tutularak cepheleşme gerçekleşmelidir.»

«Hiç bir güç, bir diğerinden ideolojisinin terkini talep edemez. Ama bu böyledir diye birliğe gitmemezlik de edilemez. Karşılıklı uzlaşma ve herkesin gücü oranında katılım ile birlik gerçekleştirilmelidir. Oluşacak birlik, herkesten aynı oranda katılım talep edilemeyeceği dikkate alınarak cephelerin genel bir eylem bütünlüğü, sistematiği içerisinde geliştirilmelidir. Böyle bir direniş ve eylem hattında, farklı direniş çizgileri ve pratik adımlar birleşebileceği gibi, bu birlik güçlerin kendilerini en çok geliştirebilecekleri, zayıflıklarına, mevcut olanaksızlıklarına bakmaksızın gelişmeye katkıda bulunabilecekleri tek platformdur. Açık ki böyle bir birlik, cephede tüm güçler, bu eylem hattının bir öğesi olarak, içerde-dışarda, silahlı-silahsız, yaygın-dar ama mutlaka gücü oranında eylem geliştirebilecek ve düşmanla hesaplaşmada kendilerini bu birlik sayesinde güçlü görecekleridir.»

«Fakat önemli bir nokta olarak belirtilmelidir ki, geliştirilecek bu eylemler geçmişte çok sık görüldüğü gibi, programsız ve örgütsüz olmamalı, yine salt faydacı anlayışlarla, günü veya örgütü kurtarmak gibi dar bir amaç için değil, tüm halk güçlerinin gelişmesi ve tümünün iktidara yürüyebilecek ortak bir perspektife, programa sahip olması ve bunun hayata geçirilebilmesi göze alınarak geliştirilmelidir. Kısaca, günübirlik bir eylemlilik veya birlik değil, iktidara yönelik programlı, örgütlü, bir ittifaka yönelmek ve bu alanda her adımı hesaplı atmak zorunludur. Eğer sol, kendisini bu temelde yenileyebilirse, burjuva muhalefet ile de iktidara kadar ittifaka gidebilir. Sol'un kendisini yenileyebilmiş olmasından da, ancak bu görevleri başardığı oranda sözedilebilir. Yoksa, "yeni" adı altında tasfiyeciliği geliştirerek değil.»

«Bunların yapılması halinde objektif gelişkinlik subjektif gelişme ile karşılık bulacak dolayısıyla devrimin arefesi olan bu rejimin yıkılmaması için hiçbir neden kalmayacaktır. Hergün zaten kendiliğinden olgunlaşan subjektif olgular anlatılanlar etrafında birleştirildiğinde, devrimin zafere ulaşması kaçınılmazdır.»

«Tüm olumsuz girişimlere rağmen, sol hareket içinde böyle bir devrimci gelişmenin ortaya çıkacağından, çeşitli geciktirme çabaları da olsa bu çıkışın asla engellenemeyeceğinden kuşkumuz yoktur. Hele böyle bir gelişmenin yanında KUKH gibi güçlü bir müttefik oldukça, zafer hergün emin adımlarla yaklaşılan somut bir olgu olacaktır.» (10)

★★★

PARTİ SAFLARINDA HER TÜRLÜ LİBERALİZME KARŞI MÜCADELE, ULUSAL DİRENİŞ MÜCADELEMİZİ DAHA DA GÜÇLÜ KILACAKTIR!

PKK Saflarında, Daha Çok Yaşam ve Davranışta, Ruhsal Bir Alışkanlık Biçiminde Kendisini Yansıtan Tutumlar ve Yaratacağı Sorunlara Karşı Mücadelenin ve Takınılacak Tavrın Önemi Üzerine

GİRİŞ

Partimizin büyük ve tarihi hamlesini gerçekleştirme yolunda olduğu, devrimci atılımını ülkemizin dört bir yanında hissettirdiği ve tüm halkımızı böylesi bir devrimci kalkışın eşiğine getirdiği bugün; Partimiz içerisindeki sağ eğilimin belirtilerinden ve bu eğilimin yarattığı tehlikelerden sözetmemiz, özellikle de parti gerçeğimizi yakından bilmeyenlere yadırgatıcı gelebilir. Bundan hareketle böyle bir dönemde tartışılması, ya da dikkat çekilmesi gereken olgunun temel mücadele yöntem ve araçlarımızın niteliği gereği daha çok "sol" tehlikeler olması gerektiği düşünülebilir. Şüphesiz ki bu düşünce yabana atılamaz, ve dönemin taktiğinin uygulanmasında başgöstermesi muhtemel bu eğilime karşı da mücadele geçmişte olduğu gibi günümüzde de, dönemin özelliklerine ve ihtiyaçlarına uygun biçimde sürdürülmek zorundadır. Ancak Partimizin devrimci direniş ve örgütlenmeyi yeniden yükseltme dönemini başarılı bir hamle ile aşmasına ve bu yolda güçlü biçimde yürüme gereğine bakarak, Partimiz ve mücadelemizin "sağ" tehlikelere maruz olmadığını; "sağ" eğilimin ve yarattığı tehlikenin temsilciliğini yapmak isteyen belli bazı tiplerle birlikte tümden tasfiye olduğunu ve kısaca ne Partimiz ve ne de mücadelemizin artık böylesi bir sorununun kalmadığını düşünmek gerçeği yeterince yansıtmaz. Herşeyden önce, gerek devrimin geri çekilme dönemleri ve gericiliğin hakim olduğu yıllarda ve gerekse devrimci hamle dönemleri ve karar anlarında proletarya saflarındaki küçük-burjuva ve oportünist ögelerin mevcut düzenden tümden kopuşu engellemek ve sınıf intiharını önlemek için hareketin zor ve kritik anlarında devrimi yolundan saptırmaya ve onu sağ'dan ya da sol'dan tasfiyeye uğratmaya çalıştıkları evrensel bir gerçektir.

Partimiz de daha 1979'lardan başlayarak, bir yandan nesnel toplumsal zeminimizin yetersizlikleri ve olumsuzlukları öte yandan düşmanın sınırsız baskı ve komploları ile Hareketimizin genç ve tecrübesiz olması yüzünden, gelişen devrimci mücadeleye yeterli bir önderlikle karşılık verilememesi, yani öncünün daha çok da siyasal ve örgütsel yetersizlikleri sonucu girdiği kriz döneminde, kendini açık ihanet, teslimiyet ve kaçkınlık biçiminde dışa vuran, sağ bir eğilim tarafından tehdit edilmeye başlanması, gerek cezaevleri ve ülke içinde ve gerekse ülke dışında geri çekilme ve hazırlık sürecinin parti önderliğinin bilinçli, kararlı ve direnişçi tutumu sayesinde parti çizgisinin hakimiyetinin sağlanması ve yeni dönemin, yetkinleştirilen bu parti çizgisi temelinde bilinçli bir müdahale ile yaratılması sayesinde, söz konusu sağ eğilimin parti varlığımızı tasfiye gücüne ulaşması engellenmiş ve hatta sistemli bir eğilim haline gelmesi bile önlenerek, tek tek kişiler düzeyinde şekilsiz belirtiler derekesine düşürülmüştür. Partimizdeki sağ eğilimin bu özgün biçimlenişi, ya da daha doğru bir deyimle bu biçimsizliği, Partimizin sözkonusu olguya karşı bilinçli mücadelesi yanında, sömürgecilik altında çarpıtılmış ve zayıflatılmış nesnel toplumsal gerçekliğimizin de kaçınılmaz bir sonucudur. Egemen ya da ara sınıflar adına temsil edilmeye kalkışıldığında bile, bu eğilimin ne denli ideolojik, siyasal ve örgütsel bütünlükten yoksun olduğu ve ülke devrimimizin karakteri karşısında ne denli işlemez ve güçsüz durumda bulunduğu dışımızdaki burjuva ve küçük-burjuva reformist güçlerin durumlarından açıkça ortadadır. Böylesi bir eğilimin proletarya hareketi saflarında, ideolojik, politik ve örgütsel anlamda çok daha şekilsizleşeceği, kendini gizlemek için adeta tanınmaz bir varlık haline geleceği, çok dolaylı yöntemlere ve sinsi araçlara; ve daha çok da komploculuğa başvuracağı açık ve anlaşılır bir şeydir.

Nitekim Partimiz, özellikle yurtdışına çıkışı ile birlikte, geri çekilme taktiğinin özünden boşaltılması, mücadele ve hatta ülkeden kaçma, inkar ve kişisel yaşam kaygıları ile bilerek, çeşitli emperyalist ve gerici tuzaklara düşme biçimindeki çeşitli sağ çaba ve girişimlere tanık oldu. Bu eğilim, kişiler düzeyinde de ortaya çıksa, yeniden devrimci bir çıkışla düşman güçlerin imha çemberini kırıp, ulusal kurtuluş mücadelesi ve Parti Hareketimizin sürekliliği ve zaferini sağlama tarihsel sorumluluğu ile karşı karşıya bulunan Hareketimizi; tarihimizin kritik bir aşamasında; tasfiyeciliği dayatması nedeniyle ciddi bir tehlike olarak görülmek zorundaydı. Saflarımızda çoğu kişinin önemini ve özelliklerini dahi kavramakta zorluk çektiği sözkonusu eğilimin şekilsizliği, onun ciddi bir tehlike olarak görülmemesi için neden sayılamaz.

Saflarımızdaki bu eğilimin yarattığı tehlike konusunda, yanlış bir değerlendirme ya da bir yanılgıyı önlemek açısından şunu belirtmek gerekir: PKK saflarındaki sağ belirtiler diğer küçük-burjuva güçlere hakim olan ve onlara damgasını vuran çürüme ve dağılma halinin yarattığı bir tehlike değil, aksine gelişen ve yükselen bir hareketin tarihsel görevlerini yeterli bir biçimde omuzlaması önünde engeller yaratan ve onu içten kemirmeye çalışan özellikteki bir tehlikedir. Stalin'in belirttiği gibi, *«sağ sapma sorunu eğer gelişmemizin güçlüklerine bağlı olmasaydı, belki de bizde bu kadar keskin bir biçimde kendisini ortaya koymayacaktı. Ama şu var ki, düpe düz sağ sapmanın varlığı, gelişmemizin güçlüklerini içinden çıkılmaz hale getirmekte ve güçlüklerin üstesinden gelme çabalarını kösteklemektedir. Ve özellikle sağ tehlike güçlükleri aşmak için yapılan mücadeleyi daha da güçleştirdiği için, salt bu nedenle sağ tehlikenin üstesinden gelmekte bizim için son derece ve özellikle önemli bir görev olmaktadır.*

«Güçlüklerimizin özel nitelikleri üzerine bir-iki söz. Güçlüklerimizin durgunluktan ya da gerilemeden gelen güçlükler olmadığını gözönünde bulundurmak gerekir... Bizim güçlüklerimizin bu cinsten güçlüklerle ortak hiçbir yanı yoktur. Bizim güçlüklerimizin karakteristik çizgisi bu güçlüklerin atılım güçlükleri, büyüme güçlükleri olmasıdır.»

Aynı makalede Stalin değerlendirmesinin sonuçlarını özetlerken de yine baş sırada, *«sağ sapma, partimizde büyük bir tehlike göstermektedir. Çünkü bu sapmanın kökleri ülkemizin toplumsal ve ekonomik durumunda bulunmaktadır.»* demektedir.

Stalin'in yukarıya aktardığımız görüşleri 1928 tarihli konuşmasından alınmıştır. Bu tarihlerde Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğü altında devrimin mevzilerinin korunması ve sosyalist inşanın gerçekleştirilmesi süreci yaşanmaktadır. Proletaryanın kendi iradesini konuşturmasının son derece güçlü olanaklarına sahip olduğu koşullarda bile, Stalin'in, gelişmenin nesnel zorluklarının aşılması için sağ tehlike ile mücadelenin önemine bu denli dikkat çekmesi ve yine sağ tehlikeyi daha çok ona kaynaklık eden nesnel yetersizlik, olumsuzluk ya da olgulara dayandırması ve onunla birlikte ele alınıp tasfiye edilmesi gerçeği bizim açımızdan da son derece öğreticidir. Bu noktada Stalin, sağ eğilimle mücadeleyi, bu eğilimi temsil edenlerle mücadele düzeyine indirgeyen bir anlayışı eleştirirken şöyle demektedir:

«Gene sağ sapma sorununun tartışılmasında dikkatlerini bu sapmayı temsil edenlere yönelten yoldaşlar da yanılıyor. Gösterin bize –diyorlar– sağdaki adamları ya da uzlaşmacıları, adlarını verin ki hesaplarını görelim. Sorunu bu biçimde koymak da doğru değil. Kuşkuşuz kişilikler belli bir rol oynar. Ama burada söz konusu olan kişiler değildir; koşullar söz konusudur, parti içinde sağ tehlikeyi yaratan durum ve koşulların özellikleridir. Şu ya da bu kişiler uzaklaştırılabilir, ama bu da, parti içinde sağ tehlikenin köklerinin kesilip atılacağı anlamına gelmez. Onun için, kişiler sorunu tartışılmaz bir önem taşımakla birlikte sorunu çözümlemez. Bu nedenle, Odesa'da 1919 sonu ve 1920 başında geçen bir oluntuyu anımsamamazlık edemiyor insan. Birliklerimiz, Denikin'i Ukrayna'nın dışına sürdükten sonra, Odesa bölgesinde, Denikin'in ordusunun son kalıntılarını temizleme işini sonuna erdirmekteydi. Bir kızıl asker müfrezesi, o zaman bütün gücüyle Odesa'da Antantı aramaya koyuldu. Bu Antantı bir ele geçirirlerse savaşın biteceğine kanmışlardı. Kızıl Ordu erlerinin Antantın Odesa'daki herhangi bir temsilcisine pekâlâ el koyabileceklerini tasarlayabilirsiniz. Ama besbelli ki, bu yüzden Antant sorunu çözümlenmiş olmayacaktır, çünkü Antantın kökleri ... bu kentte değildi, dünya kapitalizmindeydi. Sağ sapma sorununda da, bu sorunu doğuran koşulları unutarak; dikkatlerini bu sapmayı temsil eden bazı kişiler üzerine yönelten bazı yoldaşlarımız için aynı şey söylenebilir...» (Leninizmin Sorunları-Stalin)

Şüphesiz ki Kürdistan koşulları ile mücadele ve örgütlülüğümüzün bugünkü düzeyi dikkate alındığında, Hareketimizin kendisini, çizgisi ve mücadelesini yabancı ve düşman etkilere karşı koruyup sağlamlaştırması ve saflarını bunlardan arındırması için, belirti düzeyinde de olsa bu tür eğilimlere ve özellikle de niteliğini yazıda ayrıntılı biçimde koyacağımız sağ eğilime karşı, her dönemde titizlikle ve dikkatle mücadele etmesi vazgeçilmez bir öneme sahiptir.

PKK içinde "sağ belirtiler" olarak ifade edebileceğimiz eğilim, kendine has bir görünüm arzetmektedir.

Dışımızdaki sağ eğilim ve güçler, Partimizin çeşitli değerlendirmelerinde detaylı bir biçimde dile getirildiği gibi, reformist, uzlaşıcı ve teslimiyetçi karakterleri ve bütün iğrençlikleri ile, bugün, hemen tümden açığa çıkmışlardır. Günümüzde bu eğilimin temsilcileri, artık, emperyalizm, bölgesel ve yerel gericilikle açıktan işbirlikçiliğe soyunmakta ve bunu da sıkılmadan "Lenin ve Stalin de böyle yapmadılar mı?" diyerek, ulusal kurtuluş ve sosyalizm adına yaptıklarını iddia etmektedirler(!) Bu eğilimin Kürdistan halkına ne getirip ne götürdüğü bugün açığa çıkmış olduğundan, biz burada onun üzerinde fazlaca durmayı gereksiz görüyoruz. Sağcılığın bu deşifre olmuş, kendini ele vermiş biçimi bizim açımızdan fazla bir sorun teşkil etmemektedir. İdeolojik olarak teşhir olmuş dışımızdaki sağcılığın günümüzde, sadece politik ve pratik alanda işlerinin bitirilmesi sorunu vardır ve bu da tamamen bir uygulama sorunudur. Bu, Partimizin önünde duran bir görevdir. Ve bu görev mutlaka başarıyla gerçekleştirilecektir.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından tehlike olmaktan çıkmış dışımızdaki sağcılığa karşın; Parti içindeki sağ eğilim, çok az anlaşılmış ve bilince çıkarılmış olması, yöntemlerinin daha az bilinmesi, bir ideolojik ve politik eğilim haline gelmemiş olsa da, etkisini bir çok kişide şu veya bu oranda göstermesi ve devrimci çalışmayı köstekleyip gevşetmesi nedeniyle ciddi bir tehlike oluşturmakta, devrimci örgütlenme ve mücadelenin geliştirilmesi açısından, bu eğilimin tasfiyesi ya da etkisiz kılınması büyük önem taşımaktadır.

Partimizdeki sağ eğilim henüz oldukça şekilsiz ve çoğu kez de masum görüntüler altında gizlidir. Sözkonusu sağ belirtilerin etkisi altında bulunanlar, çoğu kez Parti ruhu ve çalışma tarzına aykırı konumlarını *"basit bir tartışma yapmak istedim, basit bir rahatsızlık gösterdim hain mi oldum? Ne diye üzerime bu kadar geliniyor? Her zaman canımı ortaya koymaya hazır değil miyim? Her türlü fedakarlığı göstermiyor muyum? Çok çalışmıyor muyum?"* vb. gibi görüntülerle gözardı etmeye çalışmaktadırlar. Sağ hastalıkla malül unsurlar, bu tür bir yönelimle Partinin kendilerinden istediği devrimciliğe yönelmemelerini meşru göstermeye ve etkisi altında bulundukları sağcılık belirtilerini gizlemeye çalışmaktadırlar. Ancak PKK'nin tarihe ve sömürgeciliğe müdahale tarzı, attığı adımların büyük geliştirici gücü, en basit olanakları bile en etkili tarzda kullanması ve "biri kırk yapan" karakteri karşısında bu eğilimin kendisini ne gizleyebilmesi ve nede kabul ettirebilmesi mümkündür. Devrimciliğin bir sanat olarak kavranması ve bir sanatçı gibi icra edilmesinin zorunlu olduğu bir ortamda, kişisel özellikler ve çeşitli olumsuzluklar ileri sürülerek buna ulaşılamadığı, ya da ulaşılamayacağının ileri sürülmesi, hangi nedenlerle olursa olsun devrimin reddi anlamına geldiği ve mevcut düzen ile köleliği meşru görüp-gösterdiği için son derece tehlikelidir.

Bu eğilimin mevcut koşullarda yolaçtığı tehlike Parti çizgisine, örgütlenme ve eylemine bir alternatif oluşturma gücünde olmasında değil, aksine o bundan çok uzaktır ve Parti çizgisinin başarısızlığı pratikte kesin olarak kanıtlanmadıkça böyle bir olumsuz gelişmeye olanak da yoktur. Partimizin tüm gücüyle devrimci mücadeleyi her alanda yeniden yükseltmeye başladığı bir dönemde, oyalayıcı, engelleyici ve durgunlaştırıcı karakteri ile gerekli atılımın sağlanmasını geciktirmesi ya da en azından buna gölge düşürmesinden kaynaklanmaktadır. Nitekim partinin ikinci kongre ile başlattığı, ülkede mücadeleyi yeniden yükseltme döneminde bu eğilimin bir sonucu olarak bir çok kaçış olayı ortaya çıkmış, yine çeşitli düzeylerde başarısızlıklar ve pratiğe hükmedememe durumları görülmüştür.

Belki belli bir teori ve taktikle ortaya çıkma gücüne ulaşamamıştır. Ama bu yine de bu eğilimin tanınamayacağı ve belli bazı özelliklerinin olmadığı anlamına gelmez. O halde nedir PKK'deki sağ belirtilerin özellikleri?

Sağ belirtiler, Partimizde devrimci çizgi ve pratiğin hakimiyeti ve kendi sosyal temelinin yetmezlikleri nedenleriyle kendi içinde bir bütünlüğe sahip, ideolojik ve politik bir eğilim ve güç durumuna gelmiş değildir. Ancak bu eğilim kendisini, daha çok kişilere özgü yöntemlerle ortaya koymakta ve çeşitli tipler biçiminde somutlaşmaktadır.

Örneğin bunlardan bazıları saflarımızda açıkça kaçmanın teorisini yaptılar. Bunlar sayfalar dolusu yazı yazarak, "nasıl iflah olmaz küçük-burjuvalar olduklarını" (!) ispat etmeye, "güç dönemler ve koşullarda devrimcilik yapacak tutarlılığa sahip olmadıklarını ve dolayısıyla ya partiden atılmaları, ya da geri cephede daha rahat koşullarda görevlendirilmeleri gerektiğini" (örneğin; Avrupa, Libya vb. yurtdışı ortamlarda) kanıtlamaya çalıştılar. Bunu sağlamak için de çeşitli yapay sorunlar çıkararak, açıkça, "eğer siz beni istediğim biçimde ele almaz, benden vazgeçmezseniz, ben de sizin işlerinizi bozar, engeller ve hatta yıkıcılık yaparım" demeye getirdiler. Ve bunlar, bilinçli olumsuzluklarıyla, partiyi yıldırmak için ellerinden gelen herşeyi yaptılar.

Başka bazıları ise okuyup, bilinçlenmekte, ancak, bunu devrimci eyleme nasıl dökeceklerini bir türlü ortaya koyamamaktadırlar. Bunlar, herşeyi kendilerine alan, fakat partiye ve halka birşey vermeyen veya gerektiği gibi vermeyenlerdir. Devrimci eğitim ve yaşamlarının gerçekleştirilmesi ve geliştirilmesi için, parti ve halkın sunduğu çeşitli olanak ve fedakarlıklara karşılık bu tipler, adeta bir umursamazlık içindedirler. Çok az bir çaba ile günlerini gün etmeye çalışan bu unsurlar, tüm bilinçlerini, adeta "kendi eğilimimi nerede, nasıl açabilirim, bunun başarısı için nasıl çaba harcayabilirim?" düşüncesine hasretmiş gibidirler. Çok önemli bir dönemde, "zamanla dalga geçer" gibi yaşamaları, bunların böyle bir şeyin beklentisi içinde olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Bu tiplerde somutlaşan şey, "şu an en az direnir, en az iş yaparım, koşullar doğdunda ise, asıl çabamı, isteğime uygun bir PKK'yi yaratmaya harcarım" eğilimidir. Ve bu da sağcılık özelliği ağır basan, bireysel

devrimciliğin PKK'yi dilediği biçimde yorumlama ve uygulama rüyasını yansıtır.

Diğer bir tip; gelişme durumları ve partinin beklentilerinin bir gereği olarak devrimci çalışmaya büyük bir coşkuyla atılması ve bu alanda adeta zaptedilmez bir irade dayatması gerekirken, devrimci pratiği ciddiye almayan bir tutum içinde bulunmaktadır. Bu tipe göre, "PKK'nin geçmişi doğrudur, fakat pek de öyle 'ahım-şahım' bir şey değildir." Bunlar direnişi fazla ciddiye almadıkları gibi, en zorunlu gelişmelere karşı bile bir kayıtsızlık içindedirler. Bu tip, tamamen sağ anlamda "kendimizi fazla üstün görmememiz" gerektiği düşüncesindedir ve işlerimizin tarihiliğini ve kutsallığını bir türlü sinelerine oturtmak istemez.

Daha yetkinleşmiş bir tip; tüm gücüyle "PKK'nin olumsuzlukları ve yetersizlikleriyle uğraşmaktadır. Bunlar PKK'nin nerede, ne zaman, ne kadar hata yaptığını" açığa çıkarmakla meşguldürler ve adeta bunun uzmanları haline gelmişlerdir. Bunu yapmalarındaki amaç, elbette ki PKK'yi bu hata ve zayıflıklardan arındırmak değil; Partinin ve yoldaşlarının kendi olumsuz konumlarına yönelmesi halinde, bu olumsuzlukları kendi durumlarını meşru kılmak ve konumlarını savunmada birer silah olarak kullanmak ve daha da zorlandıklarında ise Partinin bu zayıflıklarını gerekçe olarak gösterip, "eleştirilerim ve tatmin olmadığım hususlar var" diyerek, kendi olumsuzluklarının hesabını vermekten kaçmaktır.

Yine diğer bir tip de; mücadelemizi bir bütün olarak anlaması ve özümsemesi gerekirken, onu bölük-pörçük, parti ve mücadele gerçekliğimize uymayan bir tarzda ele alan ve anlayan; yetkinleşme ve gelişmede isteksiz, gevşek ve hantal özellikler göstermektedir.

Bu tip eğer silahlı birimlerde görevli ise sadece silahlı mücadeleyi yürütmeye; politika oluşturma ve yürütmekten sorumlu ise, sadece bununla ilgilenmeye ve ideolojik faaliyeti yürütmekte ise, yine sadece yazı yazma ve tartışmaya yakınlık duyan, Partiyi bütün olarak kavramaktan ve kendisini tüm Parti işlerinden sorumlu tutmaktan uzak bir tiptir. En az sorumluluk duygusu ve çabası ile hareket eden bu tip, kendisini belli etmemek için en anlaşılmaz davranışlara başvurduğundan, adeta görülmez, ya da en az teşhis edilebilen bir sağcılığın temsilciliğini yapmaktadır.

Sağcılığın bu tipi, böylesine özgün bir karaktere sahip olmasına karşın, Parti kolektivizmi, sorumlulukları, Partinin yüceltilmesi, bilinci ve hareketi zafere götüren ögeleri ciddiye almama, bunları özümsememe, uğruna savaş vermeme ve fakat bunun yerine ne olduğu pek belli olmayan bir çalışma düzeni içinde kalma noktasında, kendisini açığa vurmakta ve ele vermektedir.

Tüm olumlu uyarı ve çağrılara rağmen bu tip, uygulamada başarılı olabilmesi için ideolojik, politik ve askeri mücadelemizin gereksinmelerini kendisinde yeterince oluşturmamakta, doğru ve yetkin taktiklerin ortaya çıkarılması gerektiği durumlarda, Partiyi taktiksiz bırakmakta, planlama yapılması gerektiğinde doğru ve yeterli planlar yapmamakta ya da heder etmektedir.

Oysa bu tip unsurlar, kendilerini biraz zorlasalar, Partiye çok şey verebilecek bir durumdadırlar. İsteseler çevrelerini ayağa kaldırabilecek güçtedirler ve bu güce inançla kendilerine birçok el uzanmaktadır. Ama, onlar bunu ciddiye bile almamaktadırlar. Bu da düpedüz sağ bir eğilimdir. Ve Partiyi kendi kişiliklerinde zayıf düşürerek yarattıkları zararlar yüzünden bu tip denilebilir ki en tehlikeli sağcılığı temsil etmektedir.

Çok daha kaba biçimlerinden de bahsetmek mümkün olmakla birlikte, özelliklerini çok genel olarak böyle belirtebileceğimiz Partimiz içindeki sağ eğilimin, elbette ki nesnel ve öznel kaynakları vardır.

Herşeyden önce sömürgeci egemenliğin yüzlerce yıldır tahrip ettiği ve en son olarak da TC egemenliğinde Kemalizmin son derece çarpıttığı ve adeta "kendisi olmaktan çıkardığı" ulusal ve toplumsal zeminimizin olumsuzlukları, Parti içindeki sağ belirtilerin nesnel kaynağını oluşturmaktadır.

Ulusal ve toplumsal yapımızın çeşitli yabancı egemenlerin uzun süren sömürgeci tahakkümü altında nasıl geri bıraktırıldığı, nasıl iç çelişkiler içinde parçalanıp zayıf düşürüldüğü, çağdaş gerçeklerden nasıl uzaklaştırıldığı; asimilasyon, baskı ve katliamlarla halkımızın her türlü ulusal ve toplumsal değerlerine karşı nasıl yabancılaştırıldığı, egemen sınıfları eliyle çeşitli entrika ve katliamlarla teslimiyet ve uzlaşmacılığın ve giderek sömürgeci egemenliğin halkımıza nasıl meşru olarak kabul ettirildiği ve tüm bunların ulusal ve toplumsal kurtuluşa yönelmesi ve bunun gereksinmelerini karşılamada nasıl elverişsiz ve olumsuz bir durum yarattığı Partimizin çeşitli değerlendirmelerinde ayrıntılı olarak ortaya konulmuş olduğundan, burada buna uzun uzun değinmeyeceğiz. Ancak, bu durum özellikle başlangıçta, orta sınıf ve tabakalar başta olmak üzere halkın önemli bir kesiminde, kurtuluşa dair derin bir umutsuzluk ve duyarsızlık yaratmış olduğunu belirtmek gerekir.

Bu nedenle Partimiz başlangıçta bir avuç fedakar, bilinçli, cesur insanla ve oldukça donanımsız bir biçimde yola çıkmak zorunda kalmıştır. Ulusumuz ve toplumumuzun tükeniş noktasına getirildiği tarihi bir dönemeçte böylesine hazırlıksız, donanımsız ve bir avuç olarak; yine böylesine olumsuz bir nesnel zemin üzerinde de olsa ulusal ve toplumsal kurtuluş amacıyla ortaya çıkmak, elbetteki tarihi öneme sahip bir olaydır.

Ancak ileri bir adım da olsa bu, sadece bir başlangıçtı ve esas sorun, adeta kupkuru olan bu topraklara, tohum halinde serpilip yeşerebilmekti. Bu, elbetteki kolay başarılacak bir olay değildi ve böyle de olmadı.

Herşeyden önce hangi tohum atılsa kök bağlamasına fırsat vermeden kurutacak kadar çorak olan bu topraklara, serpilecek tohumların kurumaması için nemlendirmek gerekiyordu. Bu ise, sadece düşmanın baskısı yüzünden değil, daha çok da bu olumsuz nesnel gerçeklik nedeniyle özgün bir mücadeleye hazırlanmayı, özgün cesaret ve fedakârlık örnekleri sunmayı zorunlu kılıyordu.

PKK'nin 1973'lerden başlayarak, ancak böylesi bir ruh ve espri ile geliştiği ve yine toplumda da ancak bu sayede kök salabildiği, gelişmeleri dikkatle izleyen herkes tarafından bilinmektedir.

Fakat yine bilinmektedir ki, sırf bu nedenle PKK daha ortaya çıktığı ilk günden beri çeşitli saldırılara uğramaktadır.

Sömürgecilik başlangıçta Hareketimizi davasından tehditle uzaklaştırmaya çalıştı. Bu nedenle daha 1974-75'lerde, "geçmişe bakıp ibret almalıdırlar, bunlar bir avuçturlar, ezeriz" diyen sömürgeciler bizleri, korkuyla bu alanı terketmeye zorluyorlardı. Ailelerde yaratılan psikoloji de bu yönlüydü ve bunlar da bize, birer "kurbanlık koyun" gözüyle bakmaktaydılar.

Sömürgecilik şantaj ve tehditlerini, 1977'de, Haki yoldaşın olayı ile siyasal cinayetler düzeyine vardırdı. TC ve işbirlikçilerinin bundan sonraki katliam ve suçları bilinmektedir.

PKK'nin bu özgün çıkışına saldırılar sömürgeciliğin doğrudan saldırıları ile sınırlı kalmadı, sosyal-şoven akımlar ile reformist yerel milliyetçilik de, tam da bu dönemde sömürgeciliğin saldırılarına bir başka cepheden katılarak hareketimize karşı çok yönlü bir cihad başlattılar. Bilindiği gibi, daha 1977'de Aydın GÜL yoldaşın, HK eli ile katlediliş olayı vardır. Bu akımlar daha sonraki yıllarda PKK'ye yönelik saldırılarını çok daha geniş boyutlarda sürdürdüler ve daha pek çok maddi ve manevi cinayet işlediler.

Evet, açık ki bu gelişmeler son derece anlamlıydı. Bu güçler tüm bu saldırılarını şu iddialara dayandırıyor ve şu amaçlarını gerçekleştirmek istiyorlardı: Sömürgecilik, "onlarca yıldan beridir üstünü betonlayıp, dünyaya da, hallettiğimi kabul ettirdiğim bir sorunu, siz hangi cüretle yeniden gündeme getirebilirsiniz? Bu betonun çatlaması size hayat olanağı sunamaz, çok kötü bir yanılgı içindesiniz. Bu yanılgıyı üstünüze bir ton beton daha döküp, varlığınızı daha derinliklere gömerek size ispatlayacağım" diyordu.

Sosyal-şoven ve teslimiyetçi küçük-burjuva yerel akımların ise, farklı biçimlerde de dile getirseler, ortak düşünce ve amaçları şuydu: *"Kürdistan'daki mevcut en büyük tehlike PKK adıyla şekillenen bu yeni akım ve güçtür. PKK'liler, Kürdistan adına yola çıktıklarını söyleseler de, insan iradesini zorlayarak halkı uçurumun kenarına getirmekte, onu sosyal çevresinden, eğlence ve zevklerinden uzaklaştırarak asosyal bir yaşama zorlamakta, çoluk-çocuklarını ise, ellerine silah vererek sağa-sola saldırtmakta ve böylece Kürdistan'da yaşamı cehenneme çevirmektedirler. Dolayısıyla Kürdistan'da mevcut en tehlikeli olay PKK'nin ortaya çıkışıdır."* Bilinmektedir ki, bunların bir kısmı, kendilerini tutamayarak Hareketimize "Kürdistan'ın faşistleri" ve Parti önderimize de "Doğunun Türkeşi" bile dediler. Devletin resmi sözcülerinden Aydınlık, HK, ve Özgürlük Yolu'na kadar uzanan saldırı hattında, bu konuda adeta ortak bir literatür oluşmuştu ve bu literatürde PKK, "eşkiya çetesi", "provakasyon hareketi" diye anılmaktaydı.

PKK, tüm bu saldırılara, ağır kayıplar pahasına da olsa başarıyla karşı koydu. Ama, bunun tüm mensupları nezdinde aynı ruh ve bilinçle gerçekleştiğini söylemek güçtür. Mücadeleye her şeyleriyle katılmamış, onu tüm yönleriyle kavrayıp özümsememiş küçük-burjuva kökenli ya da geri unsurlar bu çok yönlü saldırılar karşısında bocaladılar ve tereddüte düştüler.

Bunlar, ister itiraf etsinler ister etmesinler, "acaba biz gerçekten neyle oynadığını bilmeyen bir güç müyüz? Biz bu kadar ağır bir yük kaldırabilir miyiz? Durum bu kadar karışık ve ne olacağı da belli olmadığına göre, işlere fazla sıkı sarılmanın gereği var mıdır?" vb. gibi düşüncelere kapıldılar.

Nesnel etkenler yanında bu eğilimin gelişmesine yolaçan diğer bir etken de şüphesiz ki dönemin zorluklarıdır. Dönem böyle bir yapıyı sürekli tahrik etmekte ve ona sayısız malzeme ve mazeret sunmaktadır.

Partimizin tecrübesizliği ve henüz güçlü bir devrimci mücadele döneminin başlatılmamış olması da bu eğilimi besleyen ve tutucu kılan bir diğer etkendir.

Ama bu eğilime kaynaklık eden dış (subjektif) etkenlerin başında, gerek dışta ve gerekse içte; Parti düşmanları ve yıkıcılarının bu eğilime kol-kanat germesi ve onu tahrik etmesi gelmektedir. Son provokasyon hareketinde açıkça ortaya konulduğu gibi, yıkıcılık bu yapıyı Partiye karşı ayaklanmaya çağırmakta ve onu örgütlemeye çalışmaktadır.

Parti yıkıcılığı Hareketimiz içindeki coşkulu yapıya ve devrimci eğilime en sert darbeleri indirirken, durgunluğa ve geriliğe övgüler dizmiş ve onlara dolaylı ya da dolaysız olarak şu düşünceleri telkin etmiştir: "PKK sizi anlamsız bir şeyin içinde tüketiyor, o nedenle direniş falan deyip, pratiğe hesapsızca atılmayın, Partinin size önerdiklerini çıkarlarınıza göre değerlendirin, aklınızı kullanın ve işleri ağırdan alın; sosyal yaşantınızı geliştirin, zor günlerin geçmesini bekleyin, ve biraz kendinizi ön plana çıkarın; iradeniz Parti tarafından oldukça zorlanıyor, oysa bu, insan tabiatına aykırı bir şeydir; direniş direniş diyerek nereye varacaksınız? Biraz gerçekçi olun; biraz da ananızı, babanızı düşünün ve onlara layık olun; evlerimizde rahat bir yaşam sürdürüyorduk, fakat bunlar yaşamımızın üzerine bir karabasan gibi çöktüler" vb. vb.

Evet, ister Parti içinde, isterse dışında, Parti düşmanları ve yıkıcıları bu düşünceleri güçlerinin yettiği oranda işlediler. Şüphesiz ki, bu yıkıcı güçlerin amaçları bakımından anlaşılır bir şeydir, fakat garip olan, Parti içindeki bir kısım unsurların buna kulak kabartmasıdır. Acı bir gerçektir ki, bu bir kısım unsurlar, "yüzde yüz Kemalizm patentli" bu iddia ve çağrılara kulak kabartmakla kalmadılar, bunlara taraftar durumuna da geldiler. Bunlar, apaçık parti yıkıcılarını "parti kurtarıcıları" olarak adlandırmaya başladılar. Peki bu neyle izah edilmelidir? Parti yıkıcılarının ve durgunluk teorisi sahiplerinin, homurtularında dile getirdikleri sahte gerekçelere biz de kulak kabartmayacaksak, bunların ister nesnel gerçekler, ister düşmanın durumu ve isterse Hareketimize ait gerekçelerinin, mevcut gerçeklik karşısındaki dayanıksızlığını, yüzlerine açıkça haykırmak zorundayız.

Bir kez, bu güçlerin, özellikle dönemin zorlukları ve düşmanın güçlülüğüne yönelik direkt ve dolaylı iddiaları, çıkardıkları sonuçlar bakımından tamamen asılsız ve ardniyetlidir. Bunların, sömürgeciliğin 12 Eylül faşizmi ile kendini yenilediği, daha da uyandığı ve taze kan aldığı biçimindeki iddiaları, kendi teslimiyetçiliklerini ve kaçkınlıklarını meşru göstermek çabalarının bir ürünüdür. Yoksa Türk sömürgeciliği ve kemalist diktatörlük bugün, tarihinin en zayıf dönemini yaşamaktadır, teşhir ve tecrit olmuştur ve salt kaba kuvvetle ayakta durmaktadır.

İkincisi; Kürdistan halkı tarihinin en güçlü eylemine omuz verecek bir noktadadır. Bunları güçlü tezlerle kanıtlamaya gerek yoktur. Halkın arasında biraz dolaşanlar bunu rahatlıkla görebilmektedirler. Halkımız, bugün gerçekten de, birçok Parti kadrosunu geride bırakan bir eylemlilik talebi içindedir ve böyle bir eylemi omuzlamak için, tüm azim, kararlılık ve cesaretini ortaya koymuş bulunmaktadır.

Üçüncüsü ve en önemlisi de; Partimiz, geçmişte attığı tarihi adımlar yanında, günümüzde de büyük bir devrimci eylem başlatmak ve geliştirmek için gerekli bir çok kuvveti biriktirmiş ve bunu tüm devrimci güçlerin emrine vermiştir. Bunun geleceğimizin yaratılmasındaki büyük anlamı ve yüceliği, devrim davası olan herkes için son derece açıktır.

Evet, bunlar da açığa çıkmış gerçekler olduğuna göre, parti içindeki sağ belirtilerin maddi temelini daha başka yerde aramak ve daha derinliğine kavramak gerekir.

Durumu yeterince kavramamış ve önemini gereği gibi bilince çıkarmamış olan bir kısım yoldaşlar sorunu abarttığımızı, söz konusu belirtilerin, bir eğilim olarak (ideolojik, politik ve pratik olarak sistemli bir bütüne ulaşmış olması anlamında) ortaya çıkamadığını ileri sürerek, bunların "olağan yetersizlik ve hatalar" olarak görülmesi gerektiğini düşünebilirler. Ama biz bu kanıda değiliz. Özelliklerini yukarıda çok genel olsa da belirttiğimiz, Partimizi çeşitli sorunlarla yüzyüze getiren ve onu sürekli olarak kösteklemeye çalışan saflarımızdaki sağ belirtiler, en başta bu tür belirtileri taşıyan unsurların iddia ettikleri gibi bireysel, kendine has özelliklerle izah edilebilecek bir olgu değildir. Stalin, SBKP-Bolşevik içindeki sağ eğilimi benzer özelliklerle tanımlayıp, eğilimin özünü ve kaynaklandığı objektif etkenleri görmeyenleri eleştirirken şöyle diyor:

«Öyle sanıyorum ki yoldaşlar, bizi düşündürüp duran sağ sapma sorununu çözümlemek için ufak ayrıntıları, kişisel etkenleri vb. bir yana bırakmak gerekir. Partimiz içinde bir sağ tehlike bir oportünist tehlike var mıdır? Böyle bir tehlikeyi kolaylaştıran nesnel koşullar var mıdır? Bugün karşımıza çıkan sorunlar bunlardır. Ne var ki eğer biz bu sorunu onun içinde topaklanan ve onun özünü anlamamızı engelleyen bütün bu ufak ayrıntılardan yabancı ögelerden ayıklayıp açığa çıkarmazsak, sorunu da çözümleyemeyiz.

Zopolsky sağ sapma sorununun beklenmedik bir sorun olduğuna inanmakta haklı değil. O, burada herşeyin, sağ sapma içinde olmadığını, kişisel kavgalar, tezvir içinde, kişisel entrikalar içinde vb. bulunduğunu öne sürüyor. Bir an için kabul edelim ki, tezvirler, kişisel entrikalar, herhangi bir başka mücadelede olduğu gibi burada da belli bir rol oynuyor. Ama, herşeyi tezvirle açıklamak istemek ve onların gerisinde sorunun özünü görmemek, doğru yoldan, marksist yoldan ayrılmak demektir...» (Leninizmin Sorunları, Stalin)

Parti ve mücadele gerçekliğimiz ve özellikle de son provakasyon hareketinin Partimize dayattığı tasfiyecilik gözönüne getirildiğinde; Şahin-Yıldırım, Semir provakasyonunun da açıkça ortaya koyduğu gibi düşman, PKK saflarında sağ bir eğilimi hortlatma ve hatta onu Partiye hakim kılma çabasına boşuna girişmedi. Yine gerek düşman, gerekse dışımızdaki uzlaşmacı, teslimiyetçi sağ güçler, PKK içindeki bu belirtilere boşuna umut bağlamadılar. Düşmanın, Semir provakatörü eliyle, bu belirtilerle malül unsurlara yaptığı çağrılar hatırlanırsa, henüz örgütlenememiş ve oldukça şekilsiz vaziyette de olsa, içimizdeki sağcılığın son derece ciddi bir tehlike olarak görülüp, kaynaklarının -maddi temelinin- açığa çıkarılması ve bunun zaman geçirilmeden tasfiyesi için gerekli herşeyin yapılması zorunludur.

PKK içindeki sağcılığın, henüz kendi teorisyenlerini ve politikacılarını bulamadığı ve henüz örgütlenme araçlarını yaratamadığı doğrudur. Dışımızdaki sağ bile uluslararası gericiliğin doğrudan veya dolaylı bir yığın desteğine rağmen, bunu günümüze dek henüz yeterince başarmış değildir. Bu eğilimin Kürdistan devriminin doğası gereği ülkemizde başarı şansının son derece zayıf olması nedeniyle, özellikle proletarya partisi saflarında ideolojik politik bir güç haline gelmesi bu parti ve devrimci eğilim imha edilmeden olanaksızdır. Saflarımızdaki sağcılığın temsilcileri proletaryanın örgütleyiciliği, eylemciliği ve her bakımdan üstünlüğü karşısında ezilmektedirler. Ama, tüm bu gerçeklerle birlikte bunlar, azınlıkta da olsa, saflarımız-

daki küçük-burjuvaziyi temsil etmektedirler.

Ulusal ve sosyal kurtuluşçu bir mücadeleye son derece susamış olan ve hatta artık bu anlamda çoraklaşmaya başladığından sözettiğimiz Kürdistan topraklarında Hareketimizin önderliğinde gelişen bu mücadele, çok kısa sürede büyük bir kitle hareketi halini aldı. Böyle bir ortamda sömürgecilik ve yerel gericilikten gördüğü zarar yüzünden, öfkeyle mücadeleye atılan bir kısım küçük-burjuvalar daha çok güncel amaç ve istemler uğruna, Hareketimizin yükselen karakterine ve o dönemin nispeten rahat koşullarına bakarak, hesapsızca öne atıldılar. Fakat Marx'ın ünlü tanımında ortaya koyduğu gibi, bunlar; "daima kazananla birlikte olduklarından" zor koşullar gelip çattığında ve 12 Eylül faşizmi,sömürgecilik biraz bastırdığında umutsuzluğa ve inançsızlığa kapılarak, erkenden geriye çark etmeye çalıştılar. Hele hele sınıf intiharından geçmeleri gereken şartlarda artık daha fazla ileri gidemeyeceklerini açıkça ortaya koydular.

Parti saflarındaki sağ eğilimin temsilcileri, doğal olarak deşifre olmuş Parti dışı sağ'a pek bulaşmak istememektedirler. Bunlar arasında, kendini dışa vurmuş sağ'la, elçiler göndererek ya da bizzat başvurarak uzlaşmak isteyenler ve hatta onlara sığınanlar da çıkmadı değil; ama bunlar Partinin katettiği gelişme karşısında dışımızdaki sağ eğilimin bir hiç olduğunu çok iyi gördüklerinden, büyük çoğunlukla ondan uzak durmaya çalışmakta, ya da böyle görünmeye özen göstermektedirler.

Bunlar daha çok "acaba bir küçük-burjuva devrimciliği tutturabilir miyim?", "PKK'yi bu konuda kullanabilir miyim?" hesabı içindedirler. PKK içinde kalıp, Parti emekçilerinin ve proleter devrimcilerin sırtından ve de Partinin her alandaki olanaklarından yararlanarak, kendilerini "gelecek günlerin küçük-burjuva devrimci PKK'sine" saklamaya(!) çalışmaktadırlar. Elbetteki bunlar bu emellerini yükselen bir PKK içinde gerçekleştiremezler. Onlar çeşitli belirtiler halinde bulunan taşıdıkları sağ hastalıkları, bir eğilime (sapmaya) dönüştürmek için, PKK'nin darboğazlarla karşı karşıya kalmasını beklemektedirler.

Bu eğilim Partimizde ancak böylesi koşullarda örgütlenebilir. Sözkonusu durum sadece Partimiz açısından geçerli olan bir gerçek de değildir. Dünya çapındaki belli başlı devrim hareketlerinde de görüldüğü gibi, sağcılığın hakim bir eğilim haline gelmesi, ancak devrimci hareketin ciddi darboğazlara girmesi ve ağır yenilgiler alması sonucu mümkün olabilmiştir. Bizdeki sağ eğilim henüz bu denli önemli bir tehlike olmaktan çok uzaktır. Ancak böylesine sapmalar için elverişli zemin yarattığı için dikkatle gözlemlenmesi, tasfiye edilmesi yada etkisiz kılınması gerekir.

★

Parti içindeki sağ belirtilerin geçmişini mücadelemizin başlangıcına kadar uzatmak mümkündür. Hareketimizin daha ilk gelişim dönemi ile birlikte ortaya çıkan "davayı kolayca terketme", "birkaç ay çalışıp, sonra bırakma" biçimindeki eğilim ve tutumlar, esasta sağ bir eğilim tezahürleriydi. Sözü edilen dönemde bu tür bir durumla hemen her bölgede karşılaşılmış; başlangıçta epey "göz dolduran" ve isimleri halen hatırlarda olan bir kısım unsurlar, böylesi tutumlarla saflardan uzaklaşmışlardı. Bunlar düpedüz küçük-burjuva, ya da feodal kökenli unsurlardı. Mevcut yapılarıyla ne Parti saflarımız, ne de mücadele alanımız içinde yer alamayacaklarını gören bu unsurlar, saflarımızı hızla terkettiler. İdeolojik grup aşaması olan 1973'ten 1977'ye kadar Hareketimiz bu tipten epey insanla tanıştı.

1977-79 yılları arasında devrimci mücadelenin koşulları ve Parti çalışmaları giderek ağırlaştığında, saflarımızdaki sağ belirtiler, kendisini yaygın bir "geri çekilme" biçiminde gösterdi. Bu da, hemen her bölgede gözlemlenebilen bir olguydu. Özellikle 1979-80'lerde açık kaçma biçiminde görülen bu geri çekilme eğilimi içinde, yine bilinen, tanınan epey unsur ve isim vardır.

Bu dönemde, içimizdeki sağcılık kendisini dışarda bu biçimde açığa vururken; hapishanelerde de açık teslimiyetçilik biçiminde şekillendi. Şahin döneği önderliğindeki ihanet akımı, çeşitli yöntemlerle bunlardan epey kişiyi biraraya getirmeyi başardı ve hatta sadece bunlardan oluşan koğuşlar oluşturuldu. Bunlardan çoğu daha sonra "ihanet akımı ile sonuna dek yürümeye karşı çıkarak, bir kısmı "Partiye ve mücadeleye zarar vermeme", diğer bir kısmı ise direnişe katılma yolunu seçtiler. Ama buna rağmen, belirtmek gerekir ki, bunlar taşıdıkları sağ olumsuzluklardan ötürü genel anlamda Partiye çok zarar verdiler. Ve açık ki ona sahip çıkamadılar.

Bu dönemde hapishanede ve dışarda ortaya çıkan bu açık geri çekilme yanında, daha örtülü bir diğer kaçış ve geri çekilme biçimi de, 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte Parti saflarındaki bazı unsurların işleri "oluruna" bırakarak ya da tamamen bir kenara iterek canlarını kurtarma telaşı içine düşmeleriydi. Bunların çoğu, mücadelenin en zor döneminde Partinin tamamen güç biriktirme ve mücadele amacıyla yöneldiği yurtdışındaki alanlara, bu en soysuz kaçış olan canlarını kurtarma amacıyla yöneldiler. Bir kısmı daha çıkışla beraber, "Partinin" devrimi garantiye alması amaç ve çabalarına rağmen kendi yaşamlarını garantiye alma amaçlarını açıkça dile getirdiler. Diğer bir kısmı ise, bu amaçlarını, Partinin yurtdışında tüm ihtimamı ile sürdürdüğü çaba ve desteğine rağmen, kendini geliştirmemekte ve eğitmemekte ısrar ederek ve işleri durgunlaştırarak ortaya koydular. Bunlar dönemin zorluklarını ve yurtdışı koşullarını esnek, özenli ve dikkatli ele alınması zorunlu özelliklerini istismar ederek, bu amaçlarını gerçekleştirmeye çalıştılar. Bunu Partiye kabul ettiremeyeceklerini gören bir kısmı düpedüz kaçarak, şu ya da bu güce sığınıp, kişisel yaşamlarını kurtarma yoluna gittiler, ihtimamla eğitilen daha az hastalıklı diğer bir kesimi düzeldiler, her ikisini de beceremeyen diğer bir kesimi ise, işleri ve kendini tamamen koyverme gibi, bir tutumla bu olumsuz belirtileri göstermeye devam ettiler. Bunlar sözde PKK'li görünen, ama özde onunla uzak yakın bir alakaları kalmamış olan unsurlardır.

Bu belirtilerin gelecek için arzettiği tehlike ve eğer tedavi edilmezlerse yolaçacağı olumsuz sonuçlar nelerdir? Parti içindeki ve dışındaki yıkıcılara hangi malzemeleri sunmaktadırlar? Partinin olumlu yönde gelişmesi önüne hangi engelleri dikmektedirler?

Herşeyden önce şunu belirtmek gerekir ki, sağ belirtilerle malûl olanlar, düşmanın yenilebileceğini ve direnişin zafer kazanacağını lafta kabul etmelerine karşın, özde buna inanmamaktadırlar. Bu yüzden de geleceğe karşı karamsar ve kayıtsızdırlar, geleceğin güçlü yaratılabileceğine dair inançları zayıftır. Bu nedenle de pratik adımları çok gevşek ve istikrarsızdır. Planlama ve diğer örgütlenmeden yoksundurlar ve geleceğe hükmetmede oldukça güçsüzdürler.

Halkın engin gücüne, Partinin güç kaynağı olduğuna, siyasal çizginin yaratıcı özelliklerine inanmama, inanılsa bile onu hayata geçirmede yetersiz kalma biçiminde kendini ortaya koyan saflarımızdaki mevcut olumsuzluğu, varlığımızı tehdit eden yakın bir tehlike değil, ama Partiyi içten kemirerek, sağ bir eğilime zemin hazırladığını, düşman güçlere malzeme sunduğu ve parti olanaklarını heder edip, onu oyaladığı için, daha çok geleceği (türlü gelişmelerle olduğu gibi, daha büyük zorluklarla da yüklü olan) tehdit eden en tehlikeli bir sağcılık olarak değerlendirmek gerekir.

Özelliklerini saydığımız belirtiler, daha öncede ifade ettiğimiz gibi, kişisel özellikler ya da salt nesnel etkenlerle izah edilemezler. Kaldı ki PKK'nin daha çok da önder şehitlerinin şahsında sonutlaşmış kolektif ruhunu temsil etme ve buna ulaşma yerine, bunlara dayanarak zayıflığın bir çok belirtilerini, gelişmemenin ve PKK içinde "kişiye özgü" devrimciliği sürdürmenin gerekçesi olarak koymak en az yıkıcılık kadar tehlikeli bir durumdur. Bunu da kapsayan, Parti içindeki olumsuzlukları tehlikeli sağ belirtiler olarak değerlendirmek ve bunun etkisi altında kalan ne kadar çevre ve kişi varsa, bunların sağ hastalıklarla malül olduklarını belirtmek zorunludur.

Sözkonusu sağ belirtilerin, Partimizi karşı karşıya bıraktığı tehlike ve sorunların başında gelen düşman müdahalelerine zemin hazırlama, buna olanak ve malzeme sunma özelliklerini, sorunun öneminden ötürü biraz daha yakından görmek gerekir:

Daha önce de dolaylı olarak belirttiğimiz gibi, Partimizin her renkten düşmanları,Hareketimizin mevcut darboğazı bu yapıyla geçemeyeceğine inanarak, Partiyi tasfiye etmekte, bu eğilimden medet ummakta ve ona umut bağlamaktadırlar. O nedenle de çağrı üzerine çağrı yayınlayarak bu yapıyı ayaklandırmaya çalışmaktadırlar. Parti yıkıcıları ailelerine seslenerek "çocuklarınızı kurtarın" derken, bu tip unsurların kendilerine de PKK denilen şeyi terkedin, eğer bunu faydasız görüyorsanız, onu ılımlılaştırın, direniş adımlarını zayıflatın: zavallılar gibi ölüm otorite altına alındınız, kandırıldınız, vazgeçin" çağrıları yapmaktadırlar. Bunlara göre "aslında PKK'ye bu sağcılar hakim olmalıdır" ve bunlar "eğer biraz zorlarlarsa ve bir-iki çağrı yaparlarsa" bu yapıyı Partiye karşı isyana kaldırabileceklerini ve böylece Partiyi dağıtabileceklerini düşünmektedirler.

Elbetteki Parti düşmanları, kendilerini, bunları düşünüp tasarlamakla sınırlamadılar. Beklentilerini gerçekleştirmek için bu yapıya yönelik ilginç yöntemler uyguladılar ve yine ilginç çağrılarda bulundular. Partimiz içindeki olumsuz ve yetersiz yapıyı ciddi bir gözleme tabi tutarak, denebilir ki hemen her unsuru kendi yetmezlik, zaaf ve özellikleri temelinde bazı istem ve beklentilerle Partiye karşı harekete geçirmeye çalışan Parti düşmanları, bir yandan bu tür unsurlara çoğu geri sorunlar çıkarttırarak hareketi uğraştırmaya ve oyalamaya çalışırken; diğer yandan önüne koyduğu "Partiyi direnişten vazgeçirme, olmazsa tasfiye etme" görevi için, bu olumsuz yapıya meşruiyet kazandıran ve onu "isyana" kaldırmaya çalışan teorik malzemeler oluşturup yayma faaliyetlerine giriştiler. Onlar tüm bunları planlar ve uygulamaya koyarken, "maceracı" (sonuç alamayacakları bir işe girişmek anlamında) bir yaklaşımdan çok, bu olumsuz yapıdan sonuç alacaklarına inanarak sistemli bir biçimde çalıştılar. Bunların, Partimizdeki direnişçi, gelişkin ve uyanık ögelere değil de Partimiz içerisindeki gelişmemiş, tortu ve zor dönemde işleri sırtüstü bırakacak olan kesime seslenmeleri bunu kanıtlar. Ayrıca sözkonusu kesimin de yine gelişebilecek bazı olumlu özelliklerini değil de, daha çok zayıf ve yetersiz yanlarını işlemeleri; onları direnişe karşı, teslimiyete; örgütlülüğe karşı örgütsüzlüğe sevketmeleri yine böylesi sistemli ve sonuç alıcı bir çabanın ürünüdür.

Parti düşmanlarının amacı, O'nu, bu tür unsurları harekete geçirerek sağa çekmeyi başarmaktı. Nitekim zindanlarda, bu platform, Şahin ve Yıldırım hainleri önderliğinde, Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlara ve Onların şahsında da Partimize açıkça dayatıldı. Dışarda da aynı şey, başka biçimlerde, Partiye dayatılmaya çalışıldı. Açık ki Parti düşmanları bu amaçlarını doğrudan ifade ve yöntemlerle ortaya koyamadılar. Bunlar, işe özellikle başlangıçta, ince hilelerle başladılar. Cezaevlerindekiler, "PKK bizi bu halimizle kabul etsin, yaptıklarımıza ihanet demesin, biz de yine PKK'liyiz diyelim" diyerek; dişardakiler ise "parti bazı yönleriyle çok sekter ve iradeci, demokratik yönüne daha fazla ağırlık vermek gerekir." "Demokratik bir PKK yaratmak istiyoruz" iddiaları ile amaçlarını gerçekleştirmeye çalıştılar. Bugün artık çok iyi bilinmektedir ki bunların yaratmak istediği PKK, sağcılığın ve liberalizmin ve tüm olanakları iki günde tüketmenin adıdır. Bir başka deyişle Devrimci PKK'yi bitirmenin adıdır.

Parti yıkıcılığının bu konuda çok gözlem sahibi olduğu ve daha 1975'lerden başlayarak, Partinin kuruluşu ile de giderek hızlanan sözkonusu sağ eğilimi, Partiyi tasfiye amacıyla örgütlemek için sistemli bir çaba yürüttüğü bugün artık açıkça bilinmektedir.

Dışımızdaki sağ, reformist, teslimiyetçi güçler de saflarımızdaki sağ belirtileri geliştirmek ve Partiye hakim bir eğilim haline getirmek için yoğun çaba sarfettiler. Gerek Türkiye ve gerekse Kürdistan solundaki sağ, uzlaşmacı güçler, bu amaçla saflarımızdaki sözkonusu unsurlara çeşitli çağrılar yaptılar ve fiili destek sağladılar. Bu çağrıların başında reformist-uzlaşmacılığın ülkemizdeki uzmanı Kemal Burkay'ın, bir kitapta yaptığı çağrı gelir. Çağrıları ile bunlar, Partimizdeki büyük çoğunluğu arkalarından sürükleyeceklerini sandılar. Ama bunu, PKK'deki birkaç döküntü ve düşkün tip ile sınırlı kaldığını görünce, PKK'den kaçmaya karşılık Avrupa'ya götürmek vb. gibi "ödüller" koyarak bu tip unsurları kaçkınlığa özendirmeye çalıştılar. Nitekim inandırıcılıklarını kanıtlamak için, bunlardan bir kaçını tüm hazırlıkları ile bir günde "İsveç'e ulaştırma" başarısını gösterdiler.

Evet, bütün bu gerçekler karşısında Partimizdeki sağ belirtilerin fazla tehlikeli bir şey olmadığı söylenebilir mi? Açık ki hayır. Eğer Parti özellikle devrimci direniş hattını ihtimamla örgütleyemezse, pratiğe aktaramazsa, dar boğazları aşamazsa, sözkonusu sağcı belirtilere karşı yerinde ve zamanında uygun yöntemlerle savaşımı iyi sürdüremezse ve bunlar dışardaki mütefikleri ile ilişkilerini geliştirme şansı ve başarısına ulaşırlarsa, o zaman elbette ki ciddi bir tehlike haline gelecektir. Eğer, özellikle parti yıkıcılığı yaşamış olsaydı bunlar diğer etkenlerin de birleşmesiyle giderek örgütlenebilir, kendilerine uygun bir PKK eleştirisi geliştirerek, hedefe oldukça yaklaşabilirlerdi. Ancak tüm bu etkenler Partimizin devrimci kararlılıkla yürüttüğü çok çeşitli mücadelelerle bir araya gelemediği için bu belirtiler mevcut koşullarda ciddi bir ideolojik ve politik tehlike olarak gelişemez. Gelişmesi için sözü edilen özgün koşullar ya da etkenlerin birleşmesi ve elverişli hale gelmesi gerekir. Bunlar, amaçlarını gerçekleştirmek için özellikle direniş hattının kesin iflasını beklemektedirler.

Ancak, şimdi gelişecek bir tehlike değildir, veya öyle olmaktan uzaktır diye, tehlikenin öneminin küçümsenmemesi gerekir. Sağın asıl zararları kendisini şu noktada göstermektedir; PKK'nin gerçekleştirdiği tarihi hamleye, yani PKK'nin şanlı geçmişine soysuz, yetersiz ve duyarsız yaklaşma; yürütülen günlük pratiğe güçlü bir biçimde katılamama; geleceğe umutla bakmama, ya da bu konuda umutsuzluğu yayma. Zararları yanında bu eğilim, direnişten rahatsız olma konumunu dolaylı biçimlerde göstermesi, açık savaşmaması, mertçe, yiğitçe ortaya çıkmaması ve dolayısı ile birçok kişinin bunu kavrayamaması nedenleriyle son derece tehlikeli bir durum da yaratmaktadır. Ayrıca birçok kişinin, bu konuda, bu belirtilerin etkisi altında ya da bunu tanık olanın kendisiyle ve çevresiyle savaşmaması da önemli bir tehlike arzetmektedir. Hemen belirtmek gerekir ki, sağ belirtilerin, ilkellikle, amatörlükle ve nesnel ortamla sıkı bir ilişkisi vardır. Bunlarla savaşmamaktan ötürü de Parti faaliyetleri önemli zararlar görmekte ve tehlikelerle karşılaşmaktadır. Özellikle amatörlükle savaşarak, kendini profesyonel devrimci haline getirmemek; bu konuda eğitimini tamamlayamamak, dolayısıyla geleceğin üzerine dönemin özelliklerine uygun bir biçimde yürüyememek; bir kapalılık ve izahsızlık içinde bulunmak; köklü bir özeleştiriye yönelmemek Partimizin profesyonelleşmesini engellediği için ciddi bir tehlike olarak başgöstermektedirler. Evet, saflarımızdaki sağcılık açık bir fraksiyon haline gelebilmiş değil, açık ve cepheden saldırmıyor ama; olumsuz bir çok belirtiyi Partide canlı tutmak istediği için tehlike arzediyor. O halde tüm bu belirtiler ve buna kaynaklık eden etkenlerle ciddi biçimde savaşılması gerekiyor. Eğer şanlı bir gelecek yaratmak istiyorsak bu ayak bağlarından kurtulmak gerekir. Bunda tereddüte düşmek Partiyi her bakımdan zayıf düşürecektir. Çünkü bu belirtilerin varlığını sürdürmesi düşmana umut veriyor, parti yıkıcılarına olanak sunuyor, dışımızdaki her türlü sağ ve her türlü sosyal-şoven, burjuva kuyrukçu hareketlere cesaret veriyor; Türkiye ve Kürdistan devrimlerine yönelmememiz gerektiğine dair sahte gerekçeler yaratıyor. Evet, bu belirtiler ve eğilimlerin üzerine bu açıdan yürünmeli, bu açıdan işi bitirilmelidir. O halde zararlarını ve tehlikesini bu denli belirttiğimiz bu sağ belirtilerin üzerine nasıl gidilecek? Buna karşı mücadelede hangi tavır takınılacak, yöntem ve tedbirler ne olacaktır?

Herşeyden önce, tehlikeyi yeniden belirtmek, ortaya koymak, bu tutum ve davranış veya belirtileri iyice açığa çıkarmak ve teşhir etmek; ardından da bunların, özlüce giderilmesi gerektiği konusunda çağrı yapmak gerekir. Bu tür belirtileri taşımanın ya da geliştirmenin kabul edilemezliğini açıkça belirtmek gerekir. Bu açıklama bilince çıkarılıp tamamlandıktan sonra bazılarına eğitimle, iknayla ve bazılarına ise uygun örgütlenmeyle kendilerini yenilemeleri için uygun tedbirler altında gereken fırsat verilmelidir. (Yani sıradan bir yurtsever olmaktan tutalım da sıradan bir partili olmaya kadar uygun yöntemlerle ve onu örgütlendirerek yardımcı olunmalı.) Ama tüm bunlara rağmen, ayak diretenler, işleri geriletenler kesinlikle etkisiz duruma

Devamı 22. sayfada

Karakoçan'ın Yeniden İşgali Sömürgecilere Pahalıya Maloldu: 8 Ölü, 9 Yaralı!

Baştarafı 1. sayfada

geci güçler, yerine göre 30'ar, 40'ar, 50'şer sayıdaki birliklerle aynı tarihte alanın dağını, taşını aramaya başladılar. Daha operasyonun ilk gününde "devrimcileri barındırıyor, onlara yardım ediyorsunuz" diye geniş bir tutuklama kampanyasına giriştiler. Tutukladıkları suçsuz günahsız halktan yüzlerce masum insanı il ve ilçe merkezlerine götürürlerken, başta devrimci çevrelerin olduğu köyler olmak üzere çoğu köyleri işkence merkezi haline getirdiler.

Operasyonun üçüncü gününde Karakoçan'ın ilçe merkezinde yaklaşık olarak 10 km. uzaklığındaki Çille dağında yeni yağan kardan faydalanarak bir izi takip edip, dağda kalan bir grup devrimciyi çembere almak isteyen sömürgeci kolluk kuvvetleri ile devrimciler arasında çatışma çıktı. İzi takip eden sömürgeci güçlerin büyük sayı farkına karşı, izlerinin takip edilerek çembere alındıklarını fark eden devrimciler, hiç zaman kaybetmeden serinkanlı bir şekilde toparlanıp, "teslim ol" çağrılarına karşılık, açtıkları ateşle cevap vererek girdikleri çatışmada, ilk etapta birliğin komutanını ve ardından da kendilerine isabetli ateş etmekte olan iki eri öldürüp, diğerlerini de geri püskürterek çatışma alanında hiçbir ipucu bırakmadan uzaklaşmış ve izlerini ustalıkla kaybetmeyi başarmışlardır. Gündüz öğlen saatlerine doğru yarım saati aşkın bir süre devam eden çatışmada silah seslerinin çevrede işitilmesi üzerine, ilçe genelinde operasyonu sürdürmekte olan tüm birlikler, çatışmanın çıktığı dağa koştukları gibi çevre il ve ilçelerden de takviye birlikler istenmiştir. Binlerce askerle çatışmanın çıktığı dağı abluka altına almaya giden sömürgecilerin kapıldığı panik yüzünden yolun iki ayrı yerinde meydana gelen trafik kazasında toplam 5 asker ölürken, 9'u da yaralanmıştır. Böylece ikinci bir darbeyi de aynı anda yiyen sömürgeciler, tam bir yenilgi almışlar ve can korkusunun verdiği telaşla komutanından erine kadar moralleri sıfıra inmiştir. Her şey gündüz ve halkın gözleri önünde cereyan ediyordu. Hiçbir şey gizlenemezdi. Onlar için geriye sayı olarak küçük devrimci bir grup karşısında sayıları binlere varan ordunun başarısızlığını kabul etmek kalmıştı. Zaten sömürgecilerin her davranışı, böyle psikolojik bir yapıyı yansıtıyordu.

Alanda bir daha devrimcilerin izlerine rastlamayan sömürgeci güçler, intikamlarını almak amacıyla suçsuz ve savunmasız insanlara yöneldiler. Tüm köy ilkokullarını boşaltarak getirdikleri askeri birlikleri yerleştirdiler. Her ne vesile ile olursa olsun köylülerin dağa çıkmasını yasaklayarak aksi durumda vuracaklarını söyleyen sömürgeciler, köylere giriş-çıkışları da gündüz olmak koşuluyla izne tabi tuttular. Son on günde yaşamın büyük oranda durdurulduğu Karakoçan'da, bu durumun daha ne kadar devam edeceği ve gerek çatışma öncesi ve gerekse çatışma sonrası tutuklanan yüzlerce masum insanın akibetleri hakkında hiçbir bilgi alınamamaktadır.

On günü aşkın süreden beri devam eden operasyonlar, faşist Türk sömürgecilerinin uygulamalarının niteliğine ve kapsamına burada detaylı olarak değinmeye gerek görmüyoruz. Çünkü, tek tek komlardan küçük mezralara kadar basılarak didik didik aranmayan bir tek yerleşim merkezi gösterilemez. Yine daha operasyonun ilk gününde birçok işkence aracının bazı köylere götürüldüğü dikkate alınırsa, cereyan eden olayların ardından yapılan işkence boyutunu tahmin etmenin pek de zor olmadığını sanıyoruz. Bu nedenle de basılan yerleşim merkezi ve uygulamalara maruz kalan insan sayısını belirtmenin bir anlamı olmadığını söylüyoruz. İşkence metodları konusunda ise, öteden beri uygulanan kaba dayak ve aşağılayıcı tavırlara ek olarak, getirilen işkence araçları ile şimdiye kadar kapalı yerlerde kullandıkları ince metodların açık ve kırsal kesimde uygulanmasıdır. Buna rağmen sayı vermek gerekiyorsa, koma halinde doktora kaldırılan insan sayısı belirtilebilinir.

Aynı tarzda olmasa bile benzer biçimdeki operasyonların yöremiz Karakoçan'da yılda birkaç kez yada daha doğrusu her mevsim koşullarında tekrarlanarak yapılması nedeniyle, akla gelen neden başka bir yer değil de Karakoçan? sorusunun kısaca da olsa yanıtlamanın daha yararlı olacağı anlayışıyla bazı özelliklerine değinmeye çalışacağız.

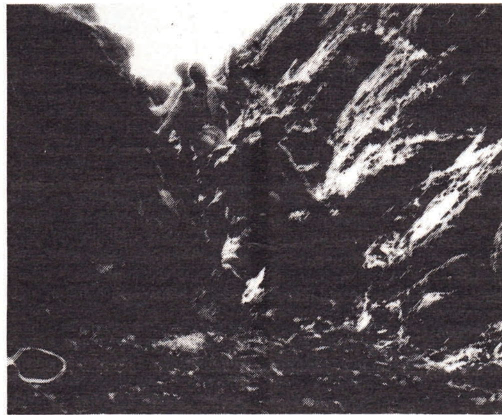
Aradaki Peri suyuna rağmen, sosyal ilişkilerinin ilçe merkezinde yoğunlaştığı dolayısıyla Karakoçan'ın doğal bir parçası olan Mazgirt, Nazimiye, Kiğı ve hatta Palu'nun bazı kesimlerini hesaba katmasak bile, küçük bir kasaba olan Karakoçan, mezralarıyla birlikte yüzü aşkın yerleşim merkezini kapsamaktadır. Tarım ve hayvancılığın temel geçim kaynağı olduğu yöremizde oldukça elverişli araziye sahip olmasına rağmen, coğrafik arazinin nüfus yoğunluğuna oranla dar olması nedeniyle temel ihtiyaca cevap verecek düzeyde değildir. Bu da yöre halkını erkenden bazı arayışlar içine itmiştir. Daha 1960'larda, yakın alanlarda yapılan yol, tünel, köprü gibi işlerde mevsimlik işçilik yaparak sağladıkları yan gelirle geçimini sağlayan yöre halkı, daha sonra bir bütün olarak bağlarını kesmemek koşuluyla, Elazığ'dan İstanbul-İzmir'e kadar çeşitli metropol kentlere dağılmak durumunda kalmışlardır. Fakat yaşam koşullarının her geçen gün daha da kötüleşmesi, nüfus potansiyelinin hızla artması, halkı daha ciddi arayışlar içine itmiştir. Ama bu kez yalnızca metropol kentlere değil, her türlü bağını koparma pahasına da olsa Afrika'dan Avrupa'ya kadar değişik ülkelere serpilmek durumunda bırakılmışlardır. Böylece yaşam için her kapıyı çalma yöremizin halkına çok erkenden nasip olmuştur.

Halkın sosyal, siyasal, yaşamını, bu el kapılarında ömür çürütenlerden ayrı ele almak hiç mi hiç mümkün değildir. Bir yandan işsizlik hüküm sürerken, diğer yandan yüzlerce hatta binlerce km. yurdundan uzak alanlarda çalıştığı en tortu işlerde yıpranarak emeğinin karşılığını alamayışı ve horlanması, yurt, aile ve bir arada yaşama özlemi ile birleşince içinde bulunduğu kötü yaşam koşullarının nedenini farketmekte pek gecikmemiştir. Palu-Genç-Hani ve daha sonra ise Dersim isyanlarında yakından etkilenmesi, çeşitli düzeylerde olanaklarını isyancı güçlere sunması nedenlerinden ötürü tüm çabalara rağmen, milli duyguların bir bütünüyle yok edilemediği bir alandır.

Karakoçan halkı, suni, alevi olmak üzere, farklı mezheplere bağlı ve Zaza, Kurmanc olmak üzere, Kürtçenin değişik lehçelerini konuşur. Ama mezhep farklılığı, düşmanın birçok çabasına rağmen, hiçbir tarihte halkı biribirinden ayıran set durumuna gelmemiş, dil ayrımı anlaşabilmenin önünde engel teşkil etmemiştir. Aynı yaşam koşulları, karşılıklı saygı temelinde halkı kaynaştırmıştır.

İşte, gerek halkın sınıf konumu ve gittiği alanların etkisiyle erkenden sınıf bilincine erişmesi, gerek milli duyguların tümden yok edilememesi, gerekse sömürgecilerin burada açtıkları asimilasyon yuvalarında yoğun bir aydın tabakanın şekillenmesinden ötürü daha 1970'li yılların ortalarına doğru Kürdistan'da ideolojik alanda şekillenmeye başlayan bağımsızlık Hareketimizden etkilenmemesi mümkün değildi. Nitekim, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi daha nüve halinde olmasına rağmen, aynı yıllarda etkisini yörede hissettirmekte pek de gecikmedi. Özellikle gençlik tarafından benimsenen bağımsızlık ideolojisi 1977-78 yıllarında yaygınlık kazandı. Ve, yöremiz, o dönemde sürdürülen ideolojik mücadelenin yoğunlaştığı alanlardan biri durumuna geldi.

PKK'nin doğru ideolojisi karşısında, halkın çıkarlarını yansıtmayan, Kürdistan'a yabancı akımların tutunması mümkün olmadığı gibi, halkın yığınlar halinde doğru bir ideoloji etrafında kenetlenmesi en doğal gelişmeydi. Ama bir yandan faşist akımların sömürgeci güçlerden aldıkları destekle örgütlenmeye çalıştığı, diğer yandan sosyal-şoven çevrelerin alanı kendi kaleleri olarak ilan ettiği bir ortamda etkin bir mücadeleye girişilmeden kayda değer bir 'gelişmenin sağlanamayacağı da açıktı. Nitekim faşist akımların sivri beyinlerine vurulan darbelerle gerici yapı dağıtıldığı ve yoğunlaştırılan ideolojik mücadele ile sosyal-şoven çevreler teşhir edildiği oranda devrimci ideoloji yığınlar içinde kök salmaya başladı. Ve böylece haklı olarak Karakoçan "Apoculuğun kalesi" olarak çevrede tanınmaya başlandı. Bu nedenle de yöre, sömürgeci güçlerin hedefi durumuna gelmekte pek de gecikmedi. Gelişmelerin önüne geçmek amacıyla ilçede polis baskısı ve tutuklamayı günlük uğraş haline getiriyordu sömürgeciler.

PKK partizanları Kürdistan dağlarının doruklarında.

PKK'nin resmen ilanı alanda büyük bir yankı uyandırdı. Yıllardan beri olan beklentinin gerçekleşmesi ortamı iyice canlandırmıştı. Böyle bir ortamda dönemin taktiğine uygun olarak sürdürülen mücadele ilçe merkezinin sınırlarını aşarak, hızla köylülüğü kucaklamaya başladı. Artık mücadeleyi sürdüren yalnızca okul gençliği değildi. Yığınlar halinde yoksul kesim, mücadeleye sahip çıkarak olanaklarını devrime sunuyorlardı. Sömürgeciler oluşturdukları ajanmuhbir yapı ile gelişmeleri kontrolleri altına almak istediyseler de ajan-muhbir yapıya vurulan darbe, bunu olanaksızlaştırdı.

Faşist askeri cunta yönetime el koyduğu günlerde küçücük kasaba, sömürgeci güçlerce faşist ordunun karargâhı durumuna getirildi. Sıradan herkes Apocu gösterilerek, en sadık uşaklarını bile güvenilmez ilan ettiler. İlçe ve ardından köyler basılarak, halk korkunç bir baskıya maruz bırakılırken, haklarında hiçbir bilgi alamadıkları devrimcileri yakalayabilmek için başlarına milyonlar koydular. Kuşatma altına alınmış daracık alanda fakat, en zor koşullar altında her ne pahasına da olsa halkın devrimcileri korumada kendisini siper etmesi, sömürgecilerin seferberliğini boşa çıkararak, kuşku duyan kafaları aynı tonda şaşırtmıştı.

Halkın yakından tanıdığı, bağımsızlık mücadelesinin alanda geliştirilmesinde büyük katkısı olan mücadelenin en değerli komutanlarından Delil Doğan'ın 1980'in sonlarına doğru sömürgeci güçlerle girdiği çatışmada büyük bir kahramanlık sergileyerek şehit düşmesi, yığınlar ile sömürgeciler arasındaki çelişkiyi iyice derinleştirmiş ve sömürgecilere karşı tavrın ne olması gerektiği konusunda en büyük örnek olmuştur. Aynı davanın takipçileri olan Baki Kahraman ve ardından Zeki Yıldız, sömürgeci güçlere karşı koydukları tavır ile Partiye yakışır direnişi alanda geleneksellestirerek, doruğa çıkardılar. Yeni doğan çocuklara isimleri verilerek, halkın bu en seçkin evlatlarının ölümleri kabullenilmezken, halk, Parti ile bağlarını pekiştirerek, olanaklarını devrime sunarak mücadelelerine sahip çıkıyordu.

Sömürgeciler her ne kadar ilçeyi karargâh durumuna getirmiş ve alanı kuşatma altına almışlarsa da, yığınların kafa ve kalplerini hiçbir zaman kuşatma altına almadıklarını çok iyi biliyorlardı. Ve köklesen mücadelenin sökülüp atılmasının pek kolay olmadığının da farkındalardı. Onlara göre, sömürgeciliğin ve sömürgeciliğe karşı baş kaldırmanın ne anlama geldiği herkese gösterilmeliydi. Bu anlayışla hareket eden sömürgeci güçler, yerel düzeyde bulunan jandarma bölüğü ve polis teşkilatı eliyle sistemli baskı, tutuklama ve terörü sürekliştirirken, diğer yandan tüm alanı aylarca kuşatma altında tutmak koşulu ile özel birliklerle bir operasyon serisi uygulanmaya başlandı. Özellikle değişik mevsim koşullarında bu türden operasyonlar 1980'den bu yana defalarca tekrarlandı. Operasyonlarda her ne kadar değişik vesileler göstermeye çalıştıysalar da aslında tek bir amaçları vardı: sessizliğin hükümettiği bu yıllarda, şiddet yöntemi ile halkı sindirmekti. Bunun için de operasyonlarda insanlık dışı uygulama biricik seçenekleriydi.

Fakat 4 yıllık baskı ve zulüm, sömürgeci güçler açısından pek de olumlu bir sonuç yaratmamıştı. Kitleler sömürgeciliği yakından tanımış ve kör şiddete karşı iyice kinlenip, öfkelenmişlerdi. Zindanlardaki devrimcilerin başeğmez tutumu yığınları yakından etkileyerek zafere olan inançlarını pekiştiriyordu. Sessizliğin aşılması en büyük taleb durumuna gelmişti. Vahşiliklerin dizginlenmesinin direnişle mümkün olduğunu pratik yaşamın kendisi kavratmıştı. Nitekim 15 Ağustos direniş eylemlerini halk biribirine müjdeleyerek, duyuruyordu.

Aynı tarihte Karakoçan'ın Köşe bucağını tutan sömürgeciler, halkın durumunu gördükçe telaşları iyice artmış, 4 yıllık uygulamaların kendilerine karşı kin ve öfkeyi geliştirmekten başka bir sonuç vermediğini patlayan ilk silahların ardından iyice farketmişlerdi. Eylem alanları yüzlerce km. uzaklıkta olmasına rağmen, 8. Kolordunun büyük bir birliğini seferber etmesi, korkularını açıkça ortaya koymuştu. Fakat yaz koşullarında sonuç alamayınca "kış da gelir" dercesine sömürgeciler pusuya yatarak, yağacak olan kış karlarından medet ummaya başladılar. İşte 15 Aralık bekledikleri gündü. Yağan karlar iz takibine büyük bir fırsat tanımıştı. Özel olarak yetiştirilmiş bir vurucu timin yönetiminde Hozat Jandarma Alayı başta olmak üzere, çevre il ve ilçelerden binlerce sayılık bir gücü ilçeye getirerek akşamdan alanı ablukaya almışlardı. Onlara göre, akşamdan sarılan yerleşim merkezleri gündüz gözü ile yoklandıktan sonra, dağlık alanlar aranacaktı. Köylerde veya dağlarda alandaki devrimciler büyük ihtimalle ele geçirilip, kaldıkları yerler de sürgüne tabi tutulacaktı. Böylece 4 yıldan beri alamadıkları sonuç bir veya birkaç gün içinde alınacaktı. Ne var ki bu, sadece subjektif bir niyetti. Her şey olması gerektiği gibi oldu. Gerçekten de ani düşen kar, bir anlamda düşmana ipucu vermişti. Fakat her şey kar demek değildi. PKK'nin ruhuna yakışır tarzda direnmek de vardı işin içinde. Ve bu direniş ruhu tüm oyun ve entrikaları boşa çıkardığı gibi, beklemedikleri bir anda büyük bir şamar da indirdi onlara.

Ama görünen odur ki sömürgeci güçler, baskı ve terörden hâlâ medet umuyor ve bu yöntemle sonuç alabileceklerini sanıyorlar. Bu anlamda vahşiliklerin sergilenmesi pek de uzak bir ihtimal değildir. Fakat biz sessizliğin hükümetmekte olduğu 4 yıldan bu yana aralıksız uygulanan tek taraflı kör şiddetin bile yığınların mevcut yönetime karşı hoşnutsuzluğunu daha da artırmaktan başka bir sonuç vermediğini hatırlatarak, Partimizin açtığı yeni direniş döneminde her adımda bizi halk olarak karşılarında bulacaklarını belirtmekle yetinelim.

*** Yaşasın halkımızın PKK öncülüğünde savaşan silahlı örgütlü gücü HRK!**

E. Arcan
1.1.1985

Kahramanca Çarpıştı ve Şehit Düştü!

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, Partimizin 15 Ağustos devrimci atılımından sonra, daha örgütlü, daha savaşkan ve daha kitlesel boyutlanıyor. Mücadelenin içinde yeni direniş kaleleri yaratılırken geçmişte kazanılan mevziler, daha da sağlamlaştırılıyor. Yeni direnişlerle birlikte yeni kahramanlık örnekleri sergileniyor, yeni dönemin militan kişilikleri, bu direnişlerde abideleşiyorlar. Düşmanı çıldırtacak düzeyde ve anlamda eylemler gerçekleştiriliyor.

İşte, 24 Ekim 1984 günü Şırnak'ın Gündikê Mellê köyü karakoluna baskın düzenleyen HRK güçleri arasında yeralan Çetin AKKURT, (Musa) yoldaşımız büyük kahramanlık göstererek şehit düşmüştür. O'nun faşist düşman askerlerini imha etmek için ortaya koyduğu fedakarlık, cesaret ve inanç, bir PKK savaşçısının, savaş meydanlarında düşman karşısında nasıl hareket etmesi gerektiğinin sağlam ve güçlü ölçülerinin somut ifadesi oldu. Çetin AKKURT yoldaşımız, en zor bir anda gösterdiği bu eşsiz kahramanlıkla, şanlı 15 Ağustos devrimci atılımının sönmeyen kızıl bir meşalesi olarak sürekli yanacaktır.

Partimizin önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesine, sömürgeci egemenlik ve aşiretçi-feodal yapının en çok tahribat yarattığı Mardin yöresinde ezilmişliğin derin izlerini taşıyarak ve düşmana karşı köklü bir kin duyarak katılan Çetin yoldaşın mücadele yaşamı, kızgın bir çatışma ortamında geçti. O'nun mücadeleci kişiliği de böyle bir ortamda şekillenmeye başladı.

1961 yılında Mardin'in Kızıltepe ilçesinin Atlıca köyünde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen Çetin yoldaşın aile yaşamı, korkunç yoksulluk ve acılar üzerinde kurulmuştu. Kürdistan halkının yüzyıllık acı, keder, ızdırap ve yoksulluktan ibaret olan köle yaşamının en kahredici örneği, Çetin yoldaşın ailesinde yaşanıyordu. Topraksızlık, ailenin boynunu bükmüş, ağaya-tefeciye kul-köle yapmıştı. Aşiretçi-feodal yapının etkilerinin güçlü şekilde yaşandığı Mardin yöresinde tüm Kürdistan genelinde olduğu gibi, insanların açlık, yokluk ve acı içinde kıvranmaları, adeta bir kader haline getirilmişti. Çetin yoldaşın ailesi de böyle bir yaşamın kurbanları arasındaydı.

Çocukluğunu büyük bir sefillik içinde, okul yüzü görmeden geçiren Çetin yoldaşın devrimci mücadeleye atılışı, 1978 yılına rastlar. Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ideoloji ve politikasının Kürdistan sathında yaygın olarak toplumsal yapıya nüfuz etmesiyle, uyanmaya başlayan kitlelerin, sömürgeci köleliğe karşı mücadele saflarında toplandığı bir dönemde, Partimizin kuruluş ilanı böyle bir gelişmeyi daha da hızlandırmıştı. Devrimci gelişmelerin en erkenden ortaya çıktığı alanlardan biri de Mardin yöresi oldu. Yıllardır sömürgeci, feodal-komprador egemenlik altında insanlıktan çıkarılan kitleler, ancak bir ulusal ve sınıfsal bilinç alır almaz, düzene karşı tavır alıyorlardı. Çetin yoldaş, bu dönemde Partimizin ideolojik-politik eğilimini tanır tanımaz, büyük bir istek ve azimle mücadeleye katıldı. Kısa sürede çalışmalarda gösterdiği başarılarla çeşitli sorumluluklar üstlendi. 1979 yılında KUK hareketinin, Partimize yönelik saldırıları sırasında bütün gücünü ortaya koyarak Partimizi korumaya çalıştı. Kısa sürede KUK hareketinin yöredeki hedefi olan yoldaşımızın, askeri alandaki yeteneklerini usta biçimde kullanmasıyla, Partimizin varlığına yönelen saldırılar geri püskürtüldü. Bu arada Partimizin taraftarlarından olan yurtsever bir ağabeyi, KUK'çular tarafından katledildi. Olayın, üzerinde yarattığı derin etki bütün benliğiyle mücadeleye girmesine, düşmana ve uşaklarına karşı büyük bir kin ve nefret duygusuyla dolmasına neden oldu. Bu arada Nusaybin askeri sorumluluğu görevine getirildi ve pek çok eylemi başarıyla gerçekleştirdi. Düşmana karşı acımasız özelliği, bu dönemde şekillenmeye başladı. Mücadelemizin coşkun kabarışının ardından 1979'ların ortalarından itibaren örgütsel yapımızda ortaya çıkan kriz, çalışmanın hızını düşürmesine rağmen, ideolojik-siyasi olarak fazla gelişkin olmasa da canlı bir mücadele içinde olan Çetin yoldaş, bulunduğu alanda en sıcak ortamlarda militanca döğüştü. Ta ki, yurtdışına çıkıncaya kadar.

Çetin Akkurt yoldaş, Filistin eğitim kamplarındayken.

Kürdistan'ın ulusal-toplumsal ve siyasal çehresini hızla değiştirmeye, bölgedeki stratejik-coğrafik önemini ön plana çıkarmaya başlayan bu devrimci gelişmelerin, düşman ve her türden uşak ve uzantıları tarafından saldırıya uğraması karşısında çok sayıda militan kadrosunu düşmana kaptıran ya da şehit veren Partimizin faaliyetlerinin 1979'ların ortalarından itibaren gerilemeye başlaması ve insiyatifin düşmanın eline geçmesiyle birlikte daha fazla kayıp vermemek ve tümden imha olmamak için Partimiz geri çekilme kararı alarak yurtdışına çıkış yaptı. Bu karardan sonra ülkenin çeşitli alanlarında bulunan kadro ve sempatizanlarının ağırlıklı bir kısmını yurtdışına çıkardı. Faşizmin kanlı çizmeleri altında gerçekleştirilen bu geri çekilme ile Parti tarihimizde yeni bir dönem açıldı. Yurtdışına çıkanlar kadro ve kadro adayları ideolojik-siyasi-askeri olarak eğitilecek, Parti, kendisini yeniden inşa edecek ve ülkede bu hazırlık temelinde yeniden mücadeleye devam edilecekti. Yurtdışına çıkanlardan biri de, ulusal kurtuluş mücadelemizin en coşkun döneminde mücadeleye atılmış ve kısa da olsa militanca mücadele etmiş Çetin yoldaş idi.

Partimizin büyük zorluklar altında gerçekleştirdiği devrime hazırlık faaliyetlerine, büyük bir coşku ve istekle katılan Çetin yoldaş, işe önce okuma-yazma öğrenmekle başladı. Kısa sürede, okuyup yazmaya başlayarak marksist klasikleri incelemeye başladı. Bu arada Partimizin gerçekleştirdiği ideolojik-siyasi-askeri eğitime katıldı. Kısa sürede yapısındaki amatörlüğü yıkarak, kişiliğinde büyük gelişmeler yarattı. Çalışmalar içindeki canlı coşkulu, istekli ve azimli tutumuyla kısa sürede pratik bazı işlerin yürütücüsü durumuna geldi. Askeri alandaki yeteneğini daha da geliştiren Çetin yoldaş, korkusuz cesaretli ve fedakar yapısıyla her zaman en zor işlere aday olmuştur.

Yurt dışına çıkış yapan diğer kadrolar gibi, Çetin yoldaşta pek çok eksik ve yetersizlik içinde olmuş, fakat bunların üzerine yürümede örnek davranışlar göstermiştir. Yoldaşlarının eksiklik ve hatalarına, her zaman eleştirisel yaklaşarak, onları giderme konusunda büyük çaba sarfederdi. Ancak üzerinden atamadığı bazı özellikleri nedeniyle de zaman zaman tahammülsüz ve tepkici tutumlara düşmekteydi. Parti saflarında kadrolarda görülen çeşitli hastalıklara büyük öfke duymakla beraber, kendisi de bu yetersizliklerini aşamamıştı.

Partimizin, yurtdışındaki hazırlıklarını tamamlayarak ülkeye dönüş hareketini başlattığı dönemde, ilk dönenler arasında yer alan Çetin yoldaş, bir aya yakın süren ve büyük zorluklar içinde geçen uzun yürüyüş sırasında, zorlukların adamı olduğunu kanıtlamıştı. Lübnan'dan sonra görevlendirildiği alan, Doğu Kürdistan oldu.

Doğu Kürdistan'daki faaliyetleri sırasında, kısa sürede halkın sevip saydığı bir kişi haline geldi. Alçakgönüllülüğü, halka derin sevgi ve saygı duyması, ülke sevgisi en bariz yanlarını oluşturmaktaydı.

Ancak, görevli olarak bulunduğu bu alandaki çalışmaları sırasında kendi eğitimini sürdürmede gereken çabayı yeterince harcamadı. Dolayısıyla aldığı görevlerin gereklerine uygun bir gelişmeyi sürekli kılamadı. Bu durum, süreç içinde Onda, pratik darlığa yolaçmış ve daha başarılı çalışmalar yaratmasını engellemiştir. Pratik faaliyet içinde ortaya çıkan yetersizliklerini aşamama, sorunlara doğru çözüm getirememe, O'nu zaman zaman bunalımlı hale getirdi. Oysa, partimizin içine girdiği bu yeni dönemin özellikleri kesinlikle amatör çalışmaya, ilkelliğe, yetersizliğe, eksikliğe izin vermemekteydi.

Çetin yoldaş, gerekli gelişmeyi kendi yapısında yeterince gösteremeyince görevlerin altından kalkamaz hale geldi ve bunun için eziklik duymaya başladı. Nitekim, bu durumuyla Parti içinde kalmasının doğru olmadığına kanaat getirerek ani bir kararla örgütten uzaklaştı.

Açık ki, yeni mücadele dönemi, güçlü, yetkin militan kişiliklerle anlam bulacaktı. Hiçbir yetersizlik meşru görülemezdi. Tersine yetersizlikler, Parti faaliyetlerimizi engeller bir rol oynamaktadırlar.

Bu nedenle ne pahasına olursa olsun yok edilmesi gereken durumlardır. Çetin yoldaş, bir türlü aşamadığı durumuyla örgüt içinde kaldıkça, onu zayıf düşüreceğine inanıyordu. Partiden uzaklaşmasının nedeni de buydu. Partiye zarar vermek istemiyordu. Fakat özde halk ve ülke sevgisi yaşadıkça bir kişinin örgütten uzun süre ayrı kalamayacağı da bir gerçektir. Eğer özde ihanet ve teslimiyet ruhu taşınmıyorsa, eğer en soylu değerlere ihanet edilmemişse, mücadelenin dışında kalmak olanaksızdır.

Nitekim kısa bir ayrılıktan sonra Çetin yoldaş, yeniden örgütle bütünleşti. Çünkü O'nun özü, Parti dışı kalmasıyla çelişiyordu. Bir anlık kararla içine girdiği bu tutumun hatalı bir tutum olduğu, zorlukların altından kalkamama, profesyonel ölçülere yeterince ulaşamama, amatör devrimciliğin yarattığı pratik darlığın bir sonucu olduğu açıktı.

Çetin yoldaş, örgütle yeniden ilişkiye geçtiğinde yaptıklarının parti ve mücadele gerçekliği ile bağdaşmadığını, hatalı bir tutum içine girdiğini belirtmiş, hatalarının özeleştirisini pratikte vermek için büyük çaba harcamıştır. O, son yazılarından birinde kendi durumunu şöyle izah ediyordu: «*Geçmişten beri taşıdığım yanlış anlayışlar vardı. Sabırsızlık, iyi düşünmeden karar vermek, bir işe girerken kestirme yollara başvurmak, aceleci olmak ve sekterlik gibi anlayışlar. Bunlar proleter anlayışlar değildir, küçük-burjuva anlayışlardır. O kadar eğitime rağmen bu anlayışlardan kurtulamamışım, kendimi arındıramamışım. Belli bir süre örgütümden uzaklaştım, suç işledim. Belki ülkeye gitmeyi haketmedim. Ama Hareketin bana son bir fırsat tanımasını istiyorum. Ülkede büyük işler başaracağım veya kahramanlıklar yaratacağım diye bir iddiam yok. Ancak üzerime düşen görevi tüm gücümle yerine getirmeye çalışacağım.*»

Ve gerçekten de partiyle yeniden ilişki kurduğunda, içine girdiği hatalı tutum nedeniyle partisine, halkına ve yoldaşlarına özeleştiri vermeye çalıştı. Bu konuda açık olmaktan çekinmedi. Olumsuzluklarının farkına vararak, köklü bir şekilde kendisine yöneldi ve acımasız oldu. Yeniden güven vermek, düşmana karşı yeniden güçlü, militan mücadele yaratmak için tüm gücünü ortaya koydu. Yüreğinde taşıdığı büyük ülke ve halk sevgisini yeniden güçlü şekilde göstermek için, her türlü fedakarlığa hazır oldu. Partinin 15 Ağustos atılımı, Çetin yoldaşın yapısında da büyük atılım yarattı. Bilincini, kinini, öfkesini biledi. Yeniden güçlü bir mücadeleye gireceğine dair kendisine ve partisine güveniyordu. Ve tanınacak her fırsatı en güçlü ve örnek bir şekilde değerlendirmeye kararlıydı. Belki kahramanlık yaratma iddiasında bulunmadı, ama son eyleminde gerçek bir kahraman gibi döğüşerek ulusal kurtuluş şehitleri arasına katıldı. Tüm militanların ders çıkarması, örnek alması gereken bu direnişiyle Çetin AKKURT yoldaş, mücadelemizde sürekli yaşayacaktır.

Elim Bir Kaza ve Kürdistan Halkına Adanmış Bir Canın Kaybı

Bir ay öncesinde bacağındaki ağır yaraya rağmen, dağda mücadele yürüten, yoldaşlarına kavuşma arzusu ile dopdolu, adeta hastalığı yenmek için boğuşan coşkulu bir yüreğin, devrilen bir gaz sobasından çıkan alevler içerisinde yanarak son kez atacağını kim tahmin edebilirdi?

Mücadeleye katılmış olmanın verdiği heyecanla, askeri ve siyasi eğitimini tamamlayarak faaliyet bölgesine daha güçlü girebilmek için alan değiştirirken, karanlık bir mahlukun açtığı ateş sonucu yaralanan Necip arkadaşı, hiçbir yüreğin kabul edemeyeceği kahrolası bir yangın kazasında kaybettik. Yaralı olduğu için yerinden kalkamayan yoldaşımız tüm çabalara rağmen yangından kurtarılamadı.

Necip ALPTEKİN

Brusk kod adıyla tanınan Necip Alptekin, Ağrı merkezi Leylakpınar mahallesinde yoksul bir belediye memurunun 3. çocuğu olarak dünyaya geldi. Daha küçük yaşlarda yoksulluğun ve sömürgeci baskının ağır etkisiyle karşılaşan Necip arkadaş, gençlik yıllarına varır varmaz, sömürgeci devlet politikasını sivil kurumlarla yürütmeye çalışan yerel faşist beslemelere karşı mücadeleye girişti. Örgütsüz ve donatımsız olmasına rağmen, bu yıllarda akranlarıyla birlikte okulda, mahallede faşistlerin çabalarına karşı durdu.

Faşist çetelerin tüm engellemelerine ve küçük-burjuva reformizminin oyunlarına rağmen bu alanda da gelişen ulusal kurtuluş düşüncesi Necip arkadaşı etkiledi ve 79 sonrası sürdürdüğü mücadelesinde bu düşünce belirleyici oldu. Ulusal kurtuluş mücadelesine katılımının nedenlerini kendi raporunda şöyle dile getiriyor: «*Partinin (PKK'nin) sömürgeciliğe, onun yerli işbirlikçilerine karşı mücadelesi ve Parti militanlarının yüce direnişleri beni sınırsız ölçüde etkilemiştir. Diğer yandan, Türk sömürgeciliğinin halk üzerindeki yoğun ve aralıksız baskıları olmuştur.*»

Evet, Kürdistan'da namuslu ve onurlu bir yaşamın ancak PKK önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesine katılmakla, kurtuluşun ancak bu yolla sağlanabileceğini kavrayarak mücadeleye atılan binlerce Kürdistanlıdan biri Necip Alptekin. Sömürgeciliğin tüm başkalaştırma ve yıldırma çabalarına rağmen, yurtseverlik özünü yitirmeyen Necip arkadaş, tanıştığı ilk anda atıldığı bu mücadeleye daha sonra aylarca, yıllarca ilişkisiz kalmasına rağmen, inancını yitirmedi.

1980'in başlarında askere alınan Necip arkadaş, bu süreyi değerlendirerek çevresinde bulunan insanlara, özellikle Kürdistan'dan toplanıp kışlalara doldurulan Kürt gençlerine elinden geldiği, dilinin döndüğü kadar, devleti, baskıyı, sömürgeciliği ve Kürdistan'ı anlattı; onların bu kışla eğitiminden beyinleri Türklük ruhuyla doldurulmuş birer robot olarak ayrılmalarına engel

olmaya çalıştı. Necip arkadaş, aynı sayfalarda bu çalışmalarını şöyle anlatıyor: «*12 Eylül geldiğinde ben 6 aylık askerdim. O gece, alay içerisindeki çalışmalarının bilinmesinden dolayı benimle birlikte 36 kişiyi bölücüler diye sabaha karşı saat 4 sıralarında koğuşa çeken silahlı jandarmalarla arabalara bindirip Keşan'dan 46. Piyade Alayı'na götürdüler. Oraya gittiğimizde yüzlerce kişiyi tutuklamışlardı. Hepimizi yemekhaneye doldurdular. O gün öğleye doğru tümen komutanı geldi. 'Bunları gereken yerlere gönderin' dedi. Bizim grubu 55. Zırhlı Alay'a gönderdiler. 26 gün çeşitli ağır işkenceler gördük. 5 kişi çözüldü, çözülenlerin hepsi de benim üzerime ifade veriyor, 'bizleri Necip kandırdı' diyorlardı. Dayak yiye yiye artık vücudum ağrımıyordu... Hergün biraz daha kin duyuyordum. Kin duydukça konuşmamaya daha çok kararlı oluyordum. Benden bir şey alamayınca 26. gün bizi bağlı bulunduğumuz alaya getirdiler...*»

Hareketimizin gelişimi ile birlikte ulusal uyanışı yaşayan Necip arkadaş, askerlik yıllarında sömürgeciliği daha yakından tanıma fırsatını bulmuş, kinini bilemişti. Askerlik bitiminin hemen ardından Ağrı'ya gelerek bu andan itibaren Hareket ile ilişkiye geçmek, mücadeleye atılmak için çaba sarfetti. Onu, bu çabasının ardından sömürgeciliğe karşı tüm kinini kusmak için güçlü bir militan olma fırsatını bulduğu bir dönemde yitirdik.

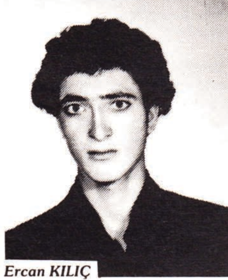
Açık ki, bu arkadaşımızın yaşamı tüm çabalara rağmen, TC'nin namuslu Kürt insanını teslim alamadığını, bu insanların ele geçirdikleri ilk fırsatta ulusal direniş güçlerine katılacaklarını net bir biçimde ortaya koymaktadır.

Birçok reformist küçük-burjuvanın hatta direniş mücadelesinde yeralmış geçici yol arkadaşlarının, baskıdan yılan, mücadele alanını en iğrenç kaçışları ile terkeden tutumlarına karşın Necip arkadaş, yılmayan, kavgaya atılmak için hazır bekleyen dinamik Kürdistan gençliğini temsil ediyordu. Ayrıca O, sömürgeci-faşizmin MİT ve kontr-gerilla eliyle, öteden beri, stratejik konumu nedeni ile bu alanda geliştirmeye çalıştığı ajan yapıya karşı da partinin yürüttüğü mücadeleyi tüm gücüyle destekliyor ve bu konuda aktif görev üstlenmek istediğini çeşitli biçimlerde dile getiriyordu. Onun en büyük arzusu, geçmişte güçlü bir mücadele atılımı yapmasını engelleyen yetersizliklerini hızla gidermek ve PKK'nin açtığı Ulusal Direniş Mücadelesinde bir savaşçı olarak yerini almaktı.

Onu, böylesine bir mücadeleye atılmak için hazır olduğu, dinamik bir çağında kaybetmenin acısı içerisinde anıyor ve diyoruz ki: Ülken ve halkın için, kendi deyiminle asker olmaya hazırlanmanın heyecanlı bekleyişi içerisinde yitirdik seni. Acımız büyük. Ancak şundan emin ol ki, senin çeşitli talihsizlikler nedeniyle bir türlü omuzlamak fırsatı bulamadığın bu kavga; sömürgeciliğin her türlü politikasına, baskı ve katliamlarına rağmen gün geçtikçe daha yoğun bir biçimde ulusal direniş saflarında yeralan Kürdistan gençliği tarafından sürdürülecek, PKK önderliğinde kurtuluş kavgasına atılan halkımız mutlaka zafere ulaşacaktır.

Şenkaya'da Sömürgeci-Faşist Kolluk Kuvvetleriyle Çıkan Çatışmada İki Yoldaşımız Şehit Düştü, İki Muhbir Öldürüldü!

13 Ekim 1984 akşamı Erzurum'un Şenkaya ilçesine bağlı Dokuzelma köyünde bir ihbar sonucu bulundukları evi kuşatan sömürgeci-faşist kolluk kuvvetlerinin "teslim ol" çağrılarına silahla cevap veren Kazım DEMİRTAŞ ve Ercan KILIÇ yoldaşlar, ihbarı yapan iki ihbarcıyı da öldürdükleri çatışmada şehit düştüler ve kahramanca direnişleriyle Ulusal Direniş Mücadelemizin tarihine isimlerini altın harflerle yazdırdılar.

Ercan KILIÇ

15 Ağustos devrimci atılımıyla Ulusal Direniş Mücadelemizden duyduğu korkunun ve eylemler karşısında içine düştükleri acizliğin de vermiş olduğu kudurganlıkla sağa sola saldırarak salt devrimci eylemlerin geliştiği alanlarda değil, ülkemizin her köşesinde halkımıza ve Partimiz önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Mücadelemize karşı yoğun bir karşı-devrimci savaş ve operasyonlara girişen sömürgeci-faşist güçler, hıncını gericilik ve barbarlığın oluşturduğu faşist ordularıyla tek başına başarılı olamayacaklarını bildiklerinden ikinci bir güç olarak ajan-muhbir ve milis örgütlendirmesini hızlandırmaktan da geri kalmadılar. Ordularının acz içine düştüğü alanların çoğunda, özellikle örgütlemiş oldukları bu güçler (ajan-muhbirler, milisler) vasıtasıyla sonuç almaya çalıştılar. 15 Ağustos devrimci eylemlerinden sonra sömürgeci güçlerin üzerinde en çok durdukları bir alan da, elverişli bir coğrafyaya sahip ve önemli bir kitle desteğimizin bulunduğu Şenkaya yöresi oldu. Zaten irili-ufaklı birçok sömürgeci-faşist elebaşının peşpeşe yöreyi "ziyaret etmeleri" de sömürgecilerin yörede birtakım oyunların peşinde olduklarını gösteriyordu. Nitekim iki yoldaşımızın şehit düştüğü olay da tam bu sırada meydana geldi.

Birçok yönden öğretici ve ibret verici derslerle dolu olan olayın gelişimi ise kısaca şöyle oluyor; uğradıkları evin sahibi (adı, Tahsin'dir) de dahil, köyde devletin ajan-milisliğine oynayan birkaç hain, bir yandan yoldaşlarımızı lafa tutup oyalarken, diğer yandan da devlete haber veriyorlar. Takriben üç saat sonra köyü kordon altına alan sömürgeci ordu mensupları, evin etrafı sarılı olduğu ve yoldaşlarımızın büyük silahları (G3 ve otomatik tabanca) yemek esnasında aynı zamanda ajan-muhbir olan ev sahibi tarafından gizlice (yoldaşlarımızdan habersiz) alınıp dışarı çıkarıldığı halde, içeri girmeye cesaret edemiyorlar. Efendilerinin devrimcilerden duyduğu korkuyu bir türlü anlayamayan ve kendisini üç meteliğe satmış bir zavallı olan ihbarcı Şeref, (Aynı zamanda köyün bekçisidir) hemen öne atılarak *"ulan sizde Türk kanı yoktur, çok korkak adamlarmışsınız verin silahı da ben içeri gireyim"* diyor ve kaptığı bir silahla önde kendisi, arkada ise askerler birlikte içeri girip arkadaşları teslim almaya çalışıyor. Fakat beynini ve ruhunu çoktan satmış bu beyinsizler, en zor koşullarda ve ölüm karşısında da olsa PKK militanlarının ölümde nasıl yaşamı ve ölümsüzlüğü yaratıklarını ve abideleştiklerini görmekte gecikmiyorlar. Düşmanın "teslim ol" çağrısına üzerindeki tabancayı çekerek karşılık veren ve ihbarcılardan Şeref adlı köy bekçisi ile Oltulu faşist öğretmeni cezalandırmayı başaran yoldaşlarımızdan Kazım Demirtaş olay sırasında, Ercan yoldaş ise yaralı olarak çemberi yardıktan sonra, kan kaybından şehit düşüyor.

Ulusal Direniş Mücadelemizin vardığı boyutların bir gereği olarak Şenkaya ve Erzurum yöresinde en zor koşullar altında faaliyet yürüten Kazım ve Ercan yoldaşlar, halkın sevgi ve saygı duydukları örnek bir kişilik ve mücadele sergilediler. Kararlılık ve fedakarlıklarıyla geniş halk yığınlarını devrimci direniş mücadelemizin etrafında birleştiren yoldaşlarımızın katledilmesi, kitlelerde derin bir nefretle karşılanırken, direnişleri de büyük bir coşku, sevinç ve devrimci Hareketimize karşı sarsılmaz bir güven yaratmış, faşist sömürgeciler ve işbirlikçi-hain, ajan-muhbir kesimlerde ise büyük bir korkuya neden olmuştur.

1977 yılında Dersim'de Hareketimizle ilişki kuran Kazım yoldaş, kısa sürede kendini eğiterek gençlik içerisindeki çalışmalarda en aktif faaliyet yürüten yoldaşlardan biri durumuna geldi. O yıllarda yörede, hareketimize karşı yürütülen sömürgeci güçlerin karşı-devrimci faaliyetleri ile paralellik içinde çeşitli sosyal-şoven güçler tarafından yoğun saldırılar yapılmaktaydı. Faşist-sömürgeci düşmana karşı büyük bir kin ve nefretle dolu olan Kazım yoldaş, aynı zamanda her türden sapmanın, revizyonist, reformist ve sosyal-şoven anlayışın da amansız düşmanıydı. Kazım yoldaş, Hareketimizin politik ve pratik bir mücadele dönemini yaşadığı 1979'larda yörede gelişen yoğun düşman baskıları ve toplu tutuklamaların rahat günlerin bol lafeden küçük-burjuva öğelerinde yarattığı korku ve yılgınlığın yolaçtığı teslimiyet ve kaçışların bolca görüldüğü bir dönemde ailesinden kopup Partinin talimatı üzerine bölgeden ayrılarak Urfa yöresine gitti. O dönemde Urfa ve çevresinde feodal eşkiya çetelerine ve faşist milislere karşı girişilen birçok eyleme katıldı ve verilen görevleri başarıyla yerine getirdi. Urfa'da kaldığı müddet boyunca mücadelede olsun, eylemlerde olsun gösterdiği kararlı, fedakar, cesur ve disiplinli tutumuyla yoldaşlar arasında her yönüyle örnek bir kişilik durumuna geldi. O, pratiğiyle tüm aile, kabile, bölge vb. geri ilişkilere itibar etmeyen ve bu tür gerici anlayışların amansız düşmanı olan yüce bir kişilik olduğunu ispatlamış, Kürdistan'ın değişik bölgelerinde sonuna kadar görevinin başında kalarak devrimci görevini yerine getirmiş azimli devrimcilerden biriydi.

12 Eylül faşist cuntasından sonra Parti tarafından yurtdışına çıkarılan Kazım yoldaş, bu alanda da örnek devrimci kişiliğini gösterdi ve bu alanı en iyi değerlendiren yoldaşların arasında yeraldı. II. Kongreden sonra ülkeye giren ilk grupların içinde de yine O vardı. Ülkede katettiği muazzam gelişme ile mücadeleye yeni katılan birçok devrimci eğitimde –özellikle büyük bir bilgi ve beceri sahibi olduğu askeri eğitimlerinde– etkin bir rol oynadı. Diğer birçok yoldaşın yanısıra birlikte şehit düştükleri Ercan yoldaşı yetiştiren de O'ydu.

Kazım yoldaş savaş arkadaşlarıyla birlikte...

Olay sırasında Kazım yoldaşla birlikte şehit düşen ve gösterdiği direnişle proleter yurtseverliğini ve ihtilalciliğini şahsında somutlaştıran Ercan KILIÇ yoldaş, 1965 yılında Kars'ın Selim ilçesine bağlı Taygun köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesinin karşılaştığı geçim zorlukları ve evin en büyük çocuğu olmasının verdiği sorumluluk duygusuyla daha ortaokul sıralarında iken okulu terkedip metropol kentlerde mevsimlik işçi olarak çalışmaya başladı. Daha küçük yaşta iken ezilip horlandığı için sömürgeci düzene karşı büyük bir kinle dolu idi. Yeni dönemde kendi yörelerinde devrimci mücadelenin yeniden gelişip canlanmasından ilk etkilenenlerden biri oldu. Kısa bir süre sonra eğitim amacıyla yurtdışına çıkan Ercan yoldaş, askeri ve siyasi eğitimini tamamladıktan sonra bir grup yoldaşıyla birlikte yeni dönemde Devrimci Direniş Mücadelemizin kendilerine yüklediği örgütsel-pratik görevleri yerine getirmek için görevli olarak tekrar ülkeye döndü. Kendisi yeni ve genç olmasına, siyasi olarak fazla gelişkin olmamasına rağmen ülkede verilen görevleri harfiyen yerine getirdiği gibi devrimci mücadelenin doğal bir öğesi olan zorluklar karşısında teslimiyete ve ihanete kaçan birçok küçük-burjuva unsurun tersine, gelmiş olduğu sınıf kökenine (proleteryaya) ve halka bağlılığını kahramanca direnişiyle ispatlayan Ercan yoldaş, eksikliklerini hızla gidererek günden güne büyümesini ve yücelmesini bildi.

Şüphesiz, yoldaşlarımızın aramızdan ayrılması büyük bir kayıptır, acımız büyüktür. Yüce devrimler tarihi de göstermiştir ki, hiçbir devrimde zafer, kolay, kendiliğinden ve kansız elde edilmemiştir. Bugün bağımsızlığını ve özgürlüğünü yaşayan, sosyalizm yolunda ilerleyen her halk, ancak büyük fedakarlıklar, acılar ve kayıplar sonucu bu merhaleye ulaşabilmiştir. Hele Kürdistan gibi çağın dışına atılmış, en vahşi, barbar bir düşmanla dişe diş bir mücadele veren bir ülke sözkonusu edildiğinde, bu gerçek daha çok geçerlidir. Ulusal Direniş Mücadelemizin kısa ama direnişle dolu tarihi de bunu bariz bir biçimde ispatlamıştır. Bu açıdan gerek Kazım ve Ercan yoldaşlar ve gerekse şehit düşmüş diğer değerli yoldaşlarımızın anısına bağlılık gösterilmek ve onlara layık olmak isteniyorsa onların uğruna büyük fedakarlıklara, acılara katlandıkları ve yaşamlarını feda ettikleri mücadelemizi zafere götürmek, bunun dayattığı devrimci ölçüleri tutturmak gerekir. O halde yeni dönemin dayattığı militan devrimciliğe, ulaşalım.

●Kazım DEMİRTAŞ ve Ercan KILIÇ Yoldaşların Kahramanca Direnişi Onurumuz, Onların Yolu Dönülmez Yolumuzdur!
●Yaşasın Ulusal Direniş Mücadelemiz ve Önderimiz PKK!

11.12.1984
CAFER
(Bir Mücadele Arkadaşı)

İsyanın püskürdüğü volkandı
Mangal yürekli gladyatörler
Cesurca dizildiler sıradağlar halinde
Güneş ülkesinin yoluna
Maratonu oldular amansız tırmanışın hey!

Bulandı kokuşmuş batak
Sarsıldı saltanatı insan kanına müptela timsahın ve
titredi bataklar sineği korkaklar gürûhu,
İhanetin yeşerdiği ovalara döndüler.

Zulmün köhnemiş tarihi
Ensesi boyunduruktan nasırlanmış
Topel caddesindeki ilk havarinin
Çatırdadı sabır taşı
İndirdi maskesini sırrın.

Sırıttı insanlık öncesi yamyam
«Göz, gez, arpacık vuruştu hedefte
Ne hazin öykülerin türküsü sustu
Ve ne de çelik potalarda eritilen kurşun;

Her akasya gölgesinde bir meçhul asker
yatarken cansız

Yazgımızda ecelsiz bir ölüm olsa yetmez.
Zira ovada esaret ve işkence şaha kalktıkça.

Mezarımız Karacurun mahlesinde
Umudumuz Kırbaşı köyünde kaldı oy!
Cenazelerimizde zılgıt attı analarımız.
Bağrımıza narlı bir ateş gömüldü.
Amed'de bugün
Adalesi gerilsin kollarımızın hey!
Parmağımız asılsın asılacak tetiğe

Yeryüzündeki nebat dile geldi de
Bir sürüngenler kem küm etti nedense!
Hazırlansın kızıl kundak
Yağmurla geliyor!

Dokuz yıl, 10 aylık özlemi halkımın
Tabur tabur bölük bölük
Düşmana korku salarak.

20.3.1983
YASER

KÜRDİSTAN HALKININ UMUDU SÖNMEYECEK

PARTİZANIN MEKTUBU

Biraz sağduyu sahibi bir insanın rahatlıkla görebileceği gibi Kürdistan ve Kürdistan halkı her özelliğiyle mücadelenin fışkırmasına uygun konumdadır. Faşist cuntanın 4 yıllık baskılarını her yönüyle hisseden ve bugün de alabildiğine askeri baskı ve ekonomik talan altında olan Kürdistan halkı, bu durumun getirdiği panik, korku ve yılgınlık ortamından sıyrılmış ve sömürgeciliğe tepkilerini ve mücadele istemlerini dile getirmeye başlamışlardır. Halktaki bu hızlı kımıldanışın parti faaliyetlerimize denk düşmesi ve halkın bu yılgın atmosferden kurtulmasına önemli ölçüde devrimci faaliyetlerimizin de etken olması, sömürgeci-faşist baskının daha telaşlı bir hal almasına ve bu yönlü baskı, gövde gösterileri ve tehditlerin artmasına rağmen, halk bilinçli yönelimi ısrarla sürdürmekte ve devrimcileri daha yoğun mücadeleye davet etmektedir. Bırakalım halkımızın nesnel durumunun dayanılmazlığının mücadele için elverişliliğine, öznel alanda da halkın ulusal kurtuluş taleplerinin ve bu doğrultuda mücadele istem ve katkılarının ileri boyutlarda olması; halkın bu kutsal istemini gölgelemeye çalışan ve mücadele etmemek için her türlü kılıfı takınan grup ve kişilerin ihaneti ve PKK'yi bu mücadeleyi örgütlemekten alıkoymak için denedikleri binbir yolla halkın istemleriyle ne kadar açık çeliştikleri ve bu tavırlarıyla nasıl bir suç işledikleri insanı ürkütüyor bir an için.

Bu gerçekleri vurgulamak için derin derin teorik tahliller yapmaya ya da siyasi gerekçeleri vurgulamaya gerek yoktur. Devrimci görev gereği yaptığımız uzun bir geziden edindiğimiz izlenimleri aktarmak ve izlenimlerdeki bazı noktaları çeşitli görünümleriyle açıklamak yetecektir.

Önce kalabalık bir grup olarak, yalan olduğu her yönüyle Kürdistan gerçeklerince onanan ve zorla çizilen suni sınırlardan geçmenin hazırlıklarını yapıyoruz. Grubumuz kalabalık olduğundan alandan iki yerli yurtsever kılavuzluğumuzu üstleniyor. Suni sınırlarda üslenmeye cesaret edemeyen ve yüzlerce askerin gece-gündüz bekledikleri pusuları çok yakın mesafeden geçiyoruz. Geçiş bazı tehlikeleri içerse de büyük bir olay değil. Çünkü biz yüksüz olarak geçiyoruz. Halbuki her gece yüzlerce koyun ve keçiyle ve yük hayvanlarıyla insanlarımız üstelik çatışarak ve pusuları ezerek gelip geçiyor. Bu gerçeğin farkında olacaklar ki askerler korkudan pusu yerlerini belirtir tarzda sesli konuşuyorlar. Rehberimiz bu durumu şöyle izah ediyor: "*Bu durum faşist subayları kudurtuyor. Son günlerde gövde gösterilerini ve baskılarını arttırdılar. Uludere'de ajan ve işbirlikçilerin cezalandırılması onlarda panik yarattı. Her köyde toplantılar yapıyorlar. Köylüleri devrimcilere yardım yapmayla itham ediyorlar. Hayvan ticaretini ajanları elinde yoğunlaştırıyorlar. Ama durumu bilen halk bu duruma gülüyor. Çünkü sömürgecilerde bu telaşa yolaçan şeyin, devrimci mücadele olduğunu kavramıştır. Subayların yeni muhbir kazanma politikaları ise bırakalım sonuç vermeyi, korkudan vb. birtakım nedenlerden muhbirlik yapan bir sürü insan köy camilerinde halkın önünde artık muhbirlik yapmayacağına dair söz veriyor.*"

Kısa bir dinlenmeden sonra, geceleyin dört-beş saat geçen engin bir dağı aşmaya çalışıyoruz. Sabaha karşı vardığımız dağın doruğunda oldukça soğuk bir havayla karşılaşıyoruz. Dağın eteklerinin çoğu yaz sıcağında kar dolu. Ateş yakıp ısınıyoruz. Çevre aşiretlerin yayla yeri olan bu dağı (Tenine), sömürgeciler, gelen geçen devrimcilere yardım ediyorlar diye yasaklamış. Bu yüzden de hayvanlar yaylaya çıkarılmadığından sıcaktan önemli bir kesimi telef olmuş. Bu bile halkın tepkisinin derecesini göstermeye yetiyor. Yaylalarda kaçak olarak heliz toplayan ve keçi otlatan köylülere rastlıyoruz. Bize bolca süt ikram ediyorlar ve beraber kahvaltı edip, sohbete dalıyoruz. Köylülerden tamamen Kuzey-Batı Kürdistan'ın sınırlarında olan dağın aşılmasının yasak olduğunu öğreniyoruz ve hayretlerimiz arttıyor. Sınırlar dışında bu defa da geçit yerleri yasak bölge yapılıyor. Haliyle Kürdistan'ın adeta bir cezaevi haline getirilmeye çalışıldığı ve bunun yalın gerçeği geliyor aklımıza. Köylülerden biri Uludere'de ajan yapıdaki panik ve devrimcilerin onları cezalandırmasının halkta yarattığı sevinci anlatıyor. Xeloyê Haci, Huseynê Nado cezalandırılıp, Casim Casim'ın devrimcilerce tutuklanmasından sonra ajanlarda ve askerlerde telaş başladı. Ahmedê Repini evini askerler ve kurt köpekleriyle koruyor. Korkudan dışarı çıkmıyor. Bazen askerlerle kazaya geliyor. Sevincini gizleyemeyen halk sürekli ona laf atarak korkularını arttıyorlar. Derwêşê Alo cezalandırma olaylarıyla korkudan evini Diyarbakır'a taşıdı. Abdulkerimê Şêx Mahmud, ticaret ortağını öldürdüğünden tutuklandı – artık kimse ajanlığa cesaret edemiyor. Etse bile, halk bunlardan artık korkmuyor; çünkü cezalandırılacaklarını biliyor.

Akşama doğru sohbetimizi bitirip, hareket ediyoruz. Gideceğimiz köye doğru bizimle gelen yaşlı bir amca bizimle konuşmayı derinleştirdi. "*İki gün önce Çeman taburundan binbaşı ikiyüz askerle köyü bastı. Hepimizi topladı. Çoğumuzu dövdü. Bizi tehdit etti. Hakaret etti. Devrimciler köyünüze geliyor, onlara yardım ediyorsunuz. Halbuki onlar 'vatanımızı bölmek istiyorlar', onlara yardım etmeyin, onları yakalayın, onları öldürün, silahları sizde kalsın.*" Hepimiz bu alçak tekliften ürktük. Çünkü daha dün bize yapılan işkenceleri biliyoruz. "*Dağ geçitlerinde dikkat edin, düşmandır, belli olmaz*" diye bizi uyardı. Karanlıkta köye indiğimizde köylüler, büyük bir itina ve işbirliği ile bize yardım ediyorlar. Düşmanın baskılarını bu kadar bilinçli bir davranışla karşılamaları bizi hayrete düşürüyor.

Sabaha kadar olan uzun bir yürüyüşle pusu kurulabilecek vadileri aşıp, nihayet Kado yaylalarına ulaşıyoruz. Süslemeli çadırları, milli kıyafetleri ve yufka ekmek, yoğurt ve engin misafirperverlikleriyle aşiret birimleri karşılıyor bizi. Yakından tanıdığımız bu insanlar ailelerinin bireyleri gibi karşılıyorlar bizi. Yaylaya ancak yazın gelebilen ve son dönemde sık sık askeri araçların geldiği yola nöbetçi koyup bizi evlere taksim ediyorlar. Sohbete dalıp, gelişmeleri aktarıyoruz. Olumlu gelişmeleri sevinçle karşılıyorlar. Mücadele istemlerini belirtiyorlar. Söz birbirini kovalıyor ve askerlerin köy baskınlarına ve yapılan düşman propagandasına sıra geliyor. Bir genç "*onlar ancak arabayla bu yolun bittiği yere kadar gelebiliyorlar. Yolun bittiği yerden iki saat yürüdüklerinde hepsi bitkin düşüyorlar. Yaptıkları tehditler sefil durumlarıyla çelişiyor. Hep devrimcileri sordukları halde, sizlerle karşılaşmadıkları zamanlar sevinçlerini gizleyemiyorlar*" dedi. Her taraftan akan buz gibi sular, büyük çukurlara biriken suların oluşturduğu mavi, enfes gölcükler ve koyun, keçi sürüleriyle cenneti andıran yaylalarda göçerlerin yurtseverliği ve canlılığı insanı hayranlık içinde bırakıyor. Etrafımızı saran göçerler, yayınları kapışıyorlar, Silopi ve Cizre'deki olumlu gelişmeleri aktarıyorlar ve alanlarına yeterince gelmememizden şikâyetçi oluyorlar. Ve hepsi de Ahmet Biryan'ın suçlarını ve mutlaka cezalandırılması gerektiğini anlatıyor.

Akşama vardığımız bir köyde yaylaya çıkmayan köylülerle yaptığımız konuşmada, köylüler, hayat pahalılığı, değerini bulmayan üretim zorluklarını ve son dönemde artan asker baskılarını anlattı. "*Artık 10-15 askerle köylere gelemiyorlar. 150-200 askerle köylere geliyorlar. Artık hepimizin ilk suçu devrimcilere yardım etmek oluyor. Bunun ne demek olduğunu bildiğimizden, bu suçlamadan onur duyuyoruz.*"

Nihayet serin Uludere-Beytüşşebab yaylalarından inip sıcak Şırnak vadilerine geliyoruz. Büyük bir kısmı dağlık olan Şırnak alanının köylüleri suların çok az olduğu derelerin kenarında çilo'dan yapılan barınaklarda kümelenmişler. Geçimleri tamamen hayvancılık ve hayvan ürünlerine bağlı olan ve yoksullukları her yönüyle belli olan Şırnak köylülüğü, engin yurtseverliği ile bu durumu gizliyor. Devlet çok az ücret verdiğinden ve Güney Kürdistan'da hayvan ücretlerinin düşük oluşundan tüccarların hayvan almaya yanaşmaması, hepsini düşündürüyor. Çünkü hepsinin geliri tanesi 3000-3500 TL.ndan satacağı 50-60 keçiye, 20-30 kilo peynire ve yüne bağlı. Şeker, çay, yağ, un, pirinç vb. bütün temel tüketim maddelerini almak mecburiyetinde. Üstelik yol olmadığından katır ve atlarla tüccarlar vasıtasıyla alana aktarılan bu ürünler, çok daha pahalı olmasına neden oluyor.

Karabela adlı faşist yüzbaşının vurulmasından sonra alana yoğun baskılar yapılmıştır. Ancak köylülük arasında bunun izi yok. Tam aksine sömürgeciliğe yönelmemizi istiyorlar. Gelen baskıları karşılamaya hazır olduklarını her fırsatta belirtiyorlardı. Zaten durumları bu gerçeği yansıtıyordu. Akşamları gizli gittiğimiz evlere toplanarak gelişmeler ve mücadele konusunda derin tartışmalara girdiler. Dağıtılan Başkanın resimlerini kapışıyorlardı. Sevinçten gözyaşlarını tutamayanlar yüzlerini saklıyorlardı ve fotoğrafı alanlar bile sevinçten birbirine gösteriyorlardı. Gece geç satlere kadar yapılan toplantılara doymayan köylüler, gündüzleri gizlendiğimiz ormana tek tek gelip, "*merhaba heval*" deyip, toplantıları orada da devam ettiriyorlardı.

Uzun yıllar, milliyetçi ve küçükburjuva örgütlerin sömürdüğü mücadelesiz alan halkı, bunları tanımanın hırsıyla Parti etrafında daha da kümeleniyorlardı. Kısa sürede izlerine rastlanmayan KUK vb. örgütler, taktik olarak ancak kendilerini yaşatıyorlardı.

Ailelerin devrimci propagandaya açılmasıyla gençlerden hızla mücadeleye katılanların çoğaldığı Şırnak alanı bu görünümüyle sömürgecilerin korktuğu alan haline geldi. Çocuklarının mücadeleye katılmasıyla aileleri tatlı bir telaş kucakladı. Zorunlu olarak toplantılar yapıldı. Toplantılara yaşlılar ve diğer alanların aksine kadınlar katılıyordu. Bir yaşlı yurtseverliğinin ölçüsünü göstermek için, "*ben Kürdistan'ı Mekke'de ve Siirt halında da savundum*" demesi kalabalığın gülmesine yolaçtı. Aynı yaşlı gençlere hitaben "*hele günü gelsin, siz mi sağlamsınız, bizler mi...?*" demesi, gençlerle yaşlılar arasında oldukça derin bir tartışmaya yolaçtı. Bizde tartışmayı izlemekle yetindik, ama çok derinleşince müdahale ettik ve tatlıya bağladık. Ancak her defasında şu gerçek bizi düşündürdü: bu kadar baskı altında tutulan bir halktan daha ne beklenirdi ki?

Engin Herekol eteklerini aşıyoruz. Bizi gören adamlar yolumuzu kesip zorla alıkoymaya çalışıyor ve belki açsınız diye soğuk ayran ve çökelekle, devrimcilerin soyismi adını taktıkları çortan'ı ikram ediyor. İşimizin acele olduğunu belirtip ancak ikna edebiliyoruz. Yolda mola verdiğimiz bir zomun sahipleri itinayla aşımızı mola yerine getiriyorlar ve hemen gelişmeleri anlatmamızı istiyor biri, diğeri müdahale edip "*yorgunlar, acele etme, yemek yesinler, dinlensinler*" deyince, diğeri "*ne yapayım, ajanlardan ve asker baskısından bezdik, artık mücadele yoğunlaştırılmalı*" dedi. Yemekle beraber sohbeti derinleştirdik. Yayın ve Başkanın resmini aldılar. Biri Karabela'nın durumunu aktardı. "*Karabela'nın boynu eğik kalmış, herkes bu duruma Kürdistan hediyesi diyor, darısı diğerlerinin başına*" dedi ve Alixan Tatar, Nazim Nazmi Tatar ile Ahmet Biryan'ın uşaklıklarını anlattı ve sömürgecilerin çaresizliğini şöyle anlattı: "*Karabela Türk ordusu vahşi ve aptal diyor. Komutanlar bize devrimcileri yakalayın diyor. Biz ise çeşmelere pusu kurup, köylere baskı yapıyoruz. Halbuki sadece Şırnak'ta binlerce çeşme var, köylü de baskıdan bıkmıyor, üstelik ne kadar bu baskılara dayanırlar ki diyor*" dedi. Evet artık katlanmıyoruz, silahları artık patlatın diye takılmaya başladı. Ve devam etti: "*Şimdi de başlarına Şırnak çıktı. Çünkü kazada devrimci mücadele yoğunlaştı. Her tarafta parti yazıları okunuyor. Kahvede, bakkalda son gelişmeler konuşuluyor. Bunun üzerine şehirlerdeki polis karakolu amirlik durumuna getirildi, MİT faaliyeti arttı, ama gelişmeleri durduramıyorlar.*" Yolumuzun uzaklığından bir daha uğrama sözü vererek ayrıldık.

Yolda yakaladığımız dört keklik yavrusunu "büyüyünce Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşçısı olacağım" isteğini kabul ettiğimiz bir çocuğa vererek, geceleyin, pusu kurulan asfalt yola vardık. Asfalt yolu geçtikten sonra mola verdiğimiz vadide yayladan dönen göçerlere rastladık. Beraber yenen yemekle konuşmaya daldık. Onlardan karakolun korkudan köylülere nöbet tutturduğunu öğrendik.

Üç-dört saatlik tırmanıştan sonra dört-beş çadırlık yayla zomlarına vardık. Çadırlarda erkek olmadığından oturmada çekingen davrandığımızı görünce kadınlar, bizi zorla oturttular. Hemen yemek hazırlandı. Güzelliğini övdükleri nefis ayranlarını ikram ettiler ve erkeklerin ekin biçmeye gittiklerini söylediler. Etrafımızı sarıp gelişmeleri aktarmamızı istediler. Kadınların bu yakınlığı dini taassup ve kadına uygulanan tutucu kuralları aşıyordu. Daha önce devrimcileri görmüş ve tanımışlardı. Bu yüzden bizden çekinmiyorlardı. Anlatılanları sevinçle birbirine aktarıyorlardı.

Artık yüksek dağları, sık ormanları, derin vadileri ve büyük köyleriyle Eruh alanındaydık. Köyler derin vadilerde su başlarına sık olarak kurulmuş. Köylerin hemen hemen çoğunda okul yapılmış, ancak yollar yeni yeni yapılıyor. Yurtseverliğin canlı olduğu alanlar, eski direnme odakları. Feodal öncülüklü aşiret direnmeleri zamanla yerini bireysel tepkilere bırakmış ve sömürgecilerin eşkiya adını verdikleri bu insanlar yıllarca sömürgecilere karşı direnmişler. 1970'e kadar yaygın olan bu durum henüz devrimci bir mücadele olmadığından değerlendirilememiştir. Yüksek dağlarda bir kale görünümünü sunan alan, ancak belli yerlerdeki dar vadilerden ovalara açılıyor. Yıllarca köylere hiçbir hizmet getirmeyen sömürgeciler, alanın stratejik öneminden vadilerden hızla yollarını alana sokuyorlar. Bu yollarda feodallerin oturduğu köyleri aşmamaktadır. Dolayısıyla geçimleri hayvancılık, binbir zorlukla oldukça engebeli alanda yapılan sınırlı tarım ve bahçeciliğe dayanan Eruh köylülüğü, yoksulluğun pençesindedir. Eruh ve Şırnak kazaları köy ürünleri için pazar olamadığından, köylüler, Cizre'ye gitmektedirler. On, oniki saatlik yaya yolculuğu ise sadece yaz ve bahar mevsimlerinde yapılabilmektedir. Hele hastaların doktora getirilmesi ise mucize olarak kabul edilmektedir. Köylünün kıtkanaat kendi kendine yeter doğal köy üretimi olmazsa, yoksulluktan alan adeta boşalacak. Bol suyu olan köylerin tütün ekimini yapmaları ya engellenmekte ya da sürekli surette ruhsat verilmektedir. Dolayısıyla köylülerin gözünde Türk devleti denilince asker baskısı, rüşvet ve pahalılık akla gelmektedir. Kalabalık nüfus, uygun coğrafya ile birleşince, köylü yurtseverliğinin oluşturduğu potansiyeli tarumar etmek için sömürgeciler baskı yanında, çeşitli yöntemler uygulamaktadırlar. Otoriteleri önemli ölçüde azalan feodaller vasıtasıyla köylülüğü parçalamaktadırlar. Konuştuğumuz bütün köylüler bu durumdan şikayetçiydi. Nitekim köylülerden biri "*eğer ağaların oyununa gelmeyip, birbirimizi şikayet etmesek yıllarca asker köye uğramayacak*" sözüyle bu gerçeği en iyi şekilde yansıtıyordu. Devrimcilerin bu durumu önlemek için faaliyet yürüttüklerini gördükçe destek vaadediyorlardı. Aralarında böyle çelişkileri olan ve neredeyse çatışma durumuna gelen bir köydeki köylüler mıntıkada olduğumuzu duyunca ısrarla bizi köye davet edip, aralarındaki çelişkiyi çözmelerine yardımcı olmamızı istediler.

Alanın genelinde egemen olan bu çelişkiler önemli oranda giderilmesine rağmen, sömürgeciler halkı birbirine kırdırmaya devam etmektedirler. Köylülük arasındaki çelişkilerde başrolü oynayanlar Alixan Tatar ailesi, Mihemedê Hessam ve Şêx İsmet olmaktadır. Mihemedê Hessam'in neden olduğu bu çatışmalar yüzünden Xurbe, Zivingahanali isimli köyler yarıyarıya boşalmış, harabe görünümü sunmaktadırlar. Köylüler bu oyunların farkında olduğundan sömürgecilere kinleri daha büyümektedir. Uzaktan bizi silahlı görüp, düşmanları sanan köylüler, yolumuzu yanlışlıkla kesip durumu anlamaları üzerine, büyük bir utanç ve üzüntü duydular. Bu tür çatışmaların anlamsızlığını ve ancak düşmana yaradığını belirtmemiz bütün köylülerce onaylanıyordu. Çatışmalardan çıkarı olan birkaçı dışında hepsi Mihemedê Hessam'dan ve sömürgecilerden kaynaklanan bu çatışmalara hayıflanıyorlar.

Devrimci propaganda ve eylemin yoğunlaşmasının köylülükte yarattığı umut ve hareketlenme düşmanı ve uzantılarının halk üze-

Devamı 22. sayfada

FAŞİST-SÖMÜRGECİ BARBARLIKLAR HALKIMIZIN KİNİNİ ARTTIRMAYA DEVAM EDİYOR!

Bitlis yöremiz, Kürdistan'ın Orta-Kuzey-Batı bölümünde önemli bir alan durumundadır. Tarihi, geçmişte Asya, Avrupa ve Afrika kıtalarını birbirine bağlayan kervan güzergahını, günümüzde ise, uluslararası kara ulaşımının önemli bir geçiş noktasıdır.

Doğu, batı, kuzeyden uzanan sıradağların ve sarp ormanlık vadilerin çakıştığı, güneyde Torosların kıvrıla kıvrıla paralel geçtiği, kısaca bir gövdenin damarlarının düğümlendiği bir görünüm arzetmektedir. Bu özellikleriyle Bitlis, adeta Kürdistan'ın önemli bir merkezi görünümündedir. Bir yaz mevsiminde coğrafik yapısına bir göz attığımızda yüksek dağları ve yaylalarıyla uçsuz bucaksız ormanları, vadi ve ovalarıyla, başta pirinç ve tütün olmak üzere ekilen çeşitli zenginlik kaynaklarıyla tıpkı güzel dokunmuş bir halının üzerindeki rengarenk nakış işlemelerine benzemektedir.

Tarih boyunca hakim sınıfların işbirlikçi ve ihanetçi karakterleri, ne denli ünlü ve yaygın ise, halk kesimlerinin de elverişli arazi koşullarına dayanarak ve geri aşiretçi ve kabilesel düzeyde kalsa bile işgalci ve sömürgeci güçlere karşı sürekli direniş sergilemesi bir o kadar gerçektir. Nitekim bugün, halen canlı ulusal değerleri bağırlarında taşıma ve bu özelliklerini yitirmeme gerçekliğini bu direnmelere bağlamak gerekiyor. Doğal olarak bu durum günümüz koşullarında gelişen PKK öncülüğündeki ulusal kurtuluş süreciyle tam bir uygunluk arzetmekte ve üzerine düşen tarihsel görevleri yerine getirmede rolünü oynamaya aday gözükmektedir.

Yöre halkının ekonomik durumunu değerlendirmeye çalıştığımızda, Kürdistan'ın genelindeki olumsuzluklar, bu yöremizde de varlığını sürdürmektedir. Açlık, yoksulluk, işsizlik, işkence, sömürü, zorunlu göç olayları ve hertürlü keyfi sömürgeci uygulamalar vb. halkımızın günlük ve sıradan bir yaşam parçası haline gelmiştir. Alanda bir kaç iri feodal ve komprador-burjuva dışında, geriye kalan orta ve yoksul kesimlerin ekonomik, sosyal vb. yaşam sorunları her geçen gün zorlaşmakta ve vahimleşmektedir. Şehir merkezinde, kümelenmiş bulunan küçük-burjuvazinin de imkanları sürekli daralmakta zarar, iflas vb. günlük olaylarla sınıf olarak dağılmayı yaşamaktadır. Yöre halkının en önemli geçim kaynağı durumundaki tütün, pirinç ve hayvancılıkta yaşama gerekli katkıyı sağlayamamakta, daha doğrusu sömürgeci talan politikasının acımasız yasaları ile halkımız, bu kahırlı yaşama reva görülmektedir.

Alanda çok kaliteli tütün üretilmesine rağmen, üreticinin eline çok düşük bir karşılık geçmektedir. Tekel, tüccarlar, devlet işletmeleri esas parayı toplamakta, ürünler halkın elinden zorla gaspedilmektedir. Söz gelimi bu yıl tütün baş fiyatı; 550 TL'nı geçmemiştir. Ayrıca ürünün 1/3'lık bölümünü çürük göstermiş, %10'luk bir vergi kesintisi gibi sahtekar ve sömürücü yöntemleri ise, işin tuzu-biberi olmuştur. Pirinç ve hayvan besiciliğinde de durum farklı değildir. Halkın ürünlerinin yok pahasına ve zoraki bir talan politikasıyla alınması hükmünü sürdürmektedir. Yine diğer bir uygulama da, devletin son çıkardığı bir kararname ile ormanların "korunması" ve kesimlerinin halka yasaklanmasıdır. Oysa halkın hayvancılıkla uğraşması durumunda, ormandan önemli ölçüde yararlanması gerekmektedir.

Mal, mülk, ev hayvan vb. herşeye getirilen ağır vergilendirme, halkımızın belini büken ekonomik zorluklardandır. Sırf ekonomik sorunlardan da olsa kırsal ve şehir merkezlerinde göç olaylarının büyük boyutlarda olacağını tahmin etmek zor olmayacaktır. Üretimin çok dar, yetersiz ve ilkel yöntemlerle gerçekleştirilmesi, sosyal gerilik ve sosyal hizmetlerin bilinçli ihmal edilmesi, yılın her mevsiminde basit hastalıkların dahi yüzlerce insanımızın yaşamına son vermesine yaşlı-kadın ve çocukların bu olumsuz durumdan en fazla etkilendiği bir kesim olmasına yol açmaktadır.

Faşist sömürgeciliğin yöre halkı üzerindeki baskı ve çeşitli uygulamaları da –genelde olduğu gibi– acımasız ve sınırsızdır. Şehir merkezlerinde ve kırsal alanda MİT, ajan, muhbir, işkenceci, ordu ve polis gücünü devreye sokarak, takip, tutuklama, işkence, öldürme, korkutma, sindirme vb. uygulamalarla halkı canından bezdirmektedir.

Öncelikle gençlik üzerinde her türlü pasifikasyon, yıldırma ve yıpratma faaliyetlerini yaygınlaştıran pasifikasyonla sıradan insanları dahi akşam yakalayıp sabaha kadar işkenceye tabi tutmaktadır. İşkence sonrası insanlar, derin fiziki ve ruhsal rahasızlıklar yaşamaktadır.

Geçen Mayıs ayında şehire inerek evlenme muamelesi yaptırmak isteyen köylü bir genç, herhangi bir gerekçe gösterilmeksizin göz altına alınarak yoğun işkenceye tabi tutulmuştur. İşkence sonrası hafızasını yitiren ve sakat kalan genç insanın kin ve öfkesini dikkate alan sömürgeciler, onu Doğan karakolu işbirliğiyle öldürerek, Bitlis suyuna atmışlardır. Gencin cesedi bulunduğunda olaya, intihar süsü verilmek istenmişse de işkence yapıldığı tespit edilmiştir.

Kuşkusuz, halkın devrimci örgütlenmesi gerçekleştiği oranda bu tür olayların teşhiri en geniş biçimde yapılacak ve hesabı sorulacaktır.

Sömürgeci faşist yönetimin mahkeme, adliye vb. kurumlarını nasıl yönlendirdiği ve halka zulmetmede nasıl birer araç olarak kullandıkları konusunda da aşağıda vereceğimiz örneğin, konuya belli oranda izah getireceği inancındayız. Atalarının direnişçi geleneğini sürdüren ve sırtını yalçın kayalıklara dayamış olan bir köyde, 60 yaşlarında bir ihtiyar amcayla sohbet ediyoruz. İhtiyar amcaya, sömürgeci faşist uygulamaları anlatıyoruz. Sürekli tasdik ediyor ve başından geçen bir olayı bize anlatmadan edemiyor: *«Henüz baharın ilk ayı idi ve hayvanlarımız yaylaya çıkarılmadığından ağıllarda kalıyordu. Bir gece, içinde 80 kadar küçük baş hayvanımın bulunduğu ağılın yandığını gördüm. Köylülerin yardımıyla yangını söndürmeye çalıştıysakta maalesef söndüremedik ve gözlerimin önünde çocuklarımın tek gelir kaynağı olan 80 baş hayvanım cayır cayır yanarak heba oldu. Bu kaynakta böylece kurumuş oldu. Yangının niçin, neden ve kimler tarafından olduğunu halen de öğrenmiş değiliz. Düşmanlarım yaptı desem düşmanım yoktu. Çocuklarım yaptı desem onlar da böyle birşey yapmazlardı. Olayın ne kasti ve ne de kazaren olduğu halen de bilinmemektedir. Bir kaç köylünün teşvikiyle ve biraz yardım alabilirim umuduyla devlet görevlilerine müraacat ettim. Ve durumu jandarma karakoluna bildirdim. Karakol komutanı, beni sıkıştırarak olayı birilerinin boynuna yıkmamı istedi. Vicdanıma dayanarak kimseye yüklemedim. Bu olayı devlete bildirmekle başıma bela açtığımı anladım. Fakat iş işten geçmişti artık. Çünkü olay mahkemeye intikal etmişti ve hakim karşısına çıkarıldım. Hakim de beni bu konuda sıkıştırdı ve bağırıp çağırarak 'olayı başkalarına yükleyeceksin, yoksa seni içeri attırır çürütürüm' diyerek tehdit etti. Bu durum karşısında daha da çıkmaza girecektim ve mecburen olayı, 11 yaşındaki oğluma yükledim. Oğlumu alıp hem nüfus dairesindeki yaş kontrolünü, hem de doktor muayenesinden geçirerek esas yaş tespitini öğrenmeye çalıştılar. Bu işlem sonucunda oğlum, nüfus kütüğünde 4 yaşını gösteriyordu. Esas yaşı ise kontrol sonucu 11 gösteriyordu. Oğlumun yaşını doğru yazdırmamışım diye tekrar mahkemeye verildim ve yine hakim beni azarlayıp kızarak içeri atacağını söyledi. Ben de öfkemi engelleyemeyerek çıkış yaptım ve 'istediğin kadar içeride tut, istediğin kadar ceza ver, umurumda değil, çünkü hayatım zindandan farksızdır. Zaten her günümüz böyle geçiyor, bundan dolayı da hiç bir şeyden korkmuyorum' diyerek içimi boşalttım. Mahkeme halen devam etmektedir. Her gidiş gelişimde bir yığın para masrafım oluyor. Görüldüğü gibi umut ettiğim 'devlet babadan' yardım alma (!) hikayesi başıma düşman babadan büyük bir bela açılarak karşılığını bulmuştum."* Derin derin içini çeken ihtiyar amca, olayları tekrar hatırlamanın kin ve öfkesiyle bir hayli sinirlenmişti. Evet, bu olay da sömürgeci faşist devletin, sivil faşist kurumlarının bu keyfi uygulamlarıyla halkımızın sindirme ve bitirilisin eşiğine nasıl getirildiğini kanıtlar niteliktedir.

Yeri gelmişken faşist sömürgeci ordunun soysuz subaylarının halk üzerindeki baskı, sömürü, rüşvet gibi sıradan ve keyfi uygulamalarına da değinmekte yarar vardır. Arazi, hayvancılık ve göçer kabileler için, yerleşime elverişli olduğundan, bahar ve yaz aylarında Bitlis yöresine çevre il ve ilçelerden binlerce aile gelir. Bu ailelerle yerli halk arasında mera ve araziyi kullanma karşılığında para, hayvan vs. ödemeler mevcuttur. (Bu paraya kod deniyor) Fakat, bu sene köylülerin eline geçmesi gereken arazi karşılıkları paralar, karakol komutanları, subay, onbaşılar vb.'lerince zorla alınmış yöredeki halk açlık ve yoksullukla bir de böyle bir cephede karşılaşmıştır.

Göçer aileler üzerindeki baskı ve uygulamalar da had safaya çıkarılmıştır. Her yıl hayvan sürüleri, Bitlis-Diyarbakır karayolundan götürülür, aileler ise yol boyunca konaklayarak yaylalara ulaşırlardı. Bu yıl ise, ne sürülerin ve ne de halkın yol boyunca konaklamasına izin verilmiştir. Çok ucuz ve göçer ailelerin sürekli kullandıkları bu yöntem yasaklanmış, yüzlerce asker yolu tutarak sürülerin ve ailelerin kamyonlara doldurularak götürülmesini sağlamışlardır. Büyük masraflar karşılığında ve zoraki bir uygulama olduğundan bu durum, göçer ailelerin büyük tepkisiyle karşılaşmıştır. Hatta bazı aileler bu uygulamaya karşı direnmiş, ancak bu aileler meydan dayağından geçirilerek para cezalarına çarptırılmışlar, bazı aile fertleri de tutuklanarak işkencelerden geçirilmişlerdir. Göçer aileler üzerindeki uygulamalar olan baskı, rüşvet, ceza kesme vb. gibi keyfi yöntemler halkın maddi ve manevi yaşamını daha da zorlaştırmaktadır.

Devletin kırsal alanda geliştirdiği bitmez tükenmez keyfi ve faşist uygulamalara da değinmeden geçemeyeceğiz. Köy muhtarlıklarına iletilen son talimatnamelerde, şu noktalar dikkati çekmektedir. **"Ormanlar hiç bir süretle köylülerce kesilmeyecek, odunluk, yaş yaprak kesimi vb. kesilmesi durumunda hakkında soruşturma açılarak cezai tedbirler uygulanacaktır."**

HRK savaşçıları, halkımızın özgür geleceğinin teminatıdır.

Hemen her yerde devlet ormanlara el koymuştur. Ormanlık alanın muhtelif yerlerine bekçi kulübeleri yerleştirilmiş ve efendilerini aratmayacak cinsten olan orman bekçileri de halk üzerinde rüşvet ve baskı uygulamalarını yapmaktadırlar.

Muhtarlara iletilen talimatnamelerde, köylerde dolaşırken göğüs düğmelerinin açık bir biçimde gezilemeyeceğini, ayakkabı topuklarının kırılarak, omuza palto, çeket atılarak gezilmesinin yasak olduğu vurgulanmaktadır. Bu duruma teşebbüs edenlerin ise muhtarlar tarafından yakalanarak haklarında soruşturma açılacağı bildirilmektedir. Ayrıca çok önceleri çıkarılan ve sıkıyönetim komutanlıklarıyla sürekli denetlenerek uygulatılmak istenen bir karar da, *"köylere gelen yabancılar hakkında yapılması gereken işlemdir"*

İflah olmaz küçük-burjuva örgütlerin yöredeki eski faaliyetleri ve bugünkü vardıkları noktayı da bir ibret tablosu olarak aktarmak istiyorum: Geçmişte parlamentoya adam gönderme, dernek kurma, izinli yürüyüş yapma gibi "müthiş" eylemcilikleri ile halkın ulusal kurtuluşa duyduğu özlem ve yakınlığı, PKK şahsında görmelerini sürekli engellemek istemiş olan bu iflah olmaz örgütlerin, (DDKD, ÖY, KUK vb.) kakavan sözcüleri ve rahat günün kahramanları beyaz gömlek ve kravatlarıyla derneklerde bol keseden nutuk atmışlar ve PKK hakkında, *"Apocular kana susamışlardır...Onlar halktan ve devrimcilerden herkesi vuruyorlar... Onlar öldürmeden duramazlar, terörist, ajandırlar vs vs..."* gibi iğrenç demogojiler yapmışlardır. Halka ise, ulusal kurtuluşun saf ve onurlu düşüncelerini iletmek yerine kendi reformist, modern işbirlikçi anlayışlarını empoze etmeye çalışmışlardır. Fakat, yöre halkı, uzaktan ve için için PKK şahsında somutlaşan ulusal kurtuluşa sempati beslemeye devam etmiştir.

Bu rezil ve utanmaz politikalarını halka da bulaştırmak ve onları kendi çıkarlarına alet etmek için vereceğimiz örnekte bir yurtseverin şu sözleri dikkate değerdir: *"12 Eylül öncesi bir gün çarşıda gezerken, bir örgütün derneği önünden geçmekteydim, birkaç kişi önüme çıktı beni derneğe davet ettiler, 'buyrun abi bizim derneğe gidelim, seni de kaydedelim, biz de Kürdüz, siz de Kürtsünüz' diyerek konuşmaya başladılar. Ben onların bu isteğini reddettim. Bu yöntem ve çalışmaların doğru olmadığını söyleyerek geleceği yoktur dedim. Bu duruma sinirlenen sözde devrimciler, sonraları beni hainlik ve Kürt olmamakla suçlayarak, neredeyse işi dövmeye kadar götürdüler. Şimdi ise, bunlarla karşılaştığımda kafalarını önlerine eğip, utanarak geçmektedirler. Böylece onlar hakkındaki görüşlerim doğrulanmış oluyor."* Geçmişte halka birşey vermeyen, saygılı olamayan bu küçükburjuvaların mevcut koşullarda başka yapacak birşeyleri de kalmamıştır. 12 Eylül sonrası faşist cuntanın uygulamalarına karşı selameti kaçmakta bulan "örgüt ileri gelenleri" bu gün Kürdistan'dan uzakta ve sosyal-demokrasiye yamanma uşaklığı içinde bulunurken, bir kesimi yerel işbirlikçilerin fedaileri olmakla, diğer kesimi ise metropol kentlere kaçarak kişisel yaşamı örgütleme ile meşguldürler. İçlerinde dürüst ve yurtsever olanlar ise mevcut yapının zorlukları karşısında kendi kabuğuna çekilmiş, bu durumun olumsuzluklarını yaşamaktadır. Mevcut konumları böyle olan yurtsever ve dürüst kesimlerin Partimiz saflarında bütünleşmeleri yeni dönem mücadele sürecine hızla katılmaları gerekmektedir.

Sonuç itibarıyla yaptığımız bu kısa açıklama ve örneklerden de anlaşılacağı üzere Bitlis yöresi çok yönlü elverişli konumu, derin yurtseverlik duygularıyla mücadelenin önümüzdeki döneminde gelişkin bir adım atacaktır. Bütün sorun halkımızın haklı ve onurlu savaşımını yürüten Partimiz öncülüğünde kenetlenmek, onun ideolojik örgütsel, askeri, politik hattını hayata geçiren, gücünü halkımızın Ulusal Direniş Cephesini en geniş biçimde yaratmaya veren militan çalışmaları gerçekleştirmektedir.

Genelde yürütülecek böylesi kapsamlı çabalar halkımızın bağımsızlığa doğru ilerlemesini hızlandıracak ve zafer, hiç bir engel ve güçlerce durdurulamayacak gerçeklik halini alacaktır.

● Militan Direnişçiliği ve Halk Savaşını Yükseltelim!

● Yaşasın Ulusal Direniş Mücadelemiz ve Şanlı PKK Savaşçılığı!

● Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği, Yerli İşbirlikçileri ve Emperyalizm!

26.7.1984

ORTADOĞU VE DÜNYA

ORTADOĞU MEKTUBU

Çelişkilerin alabildiğine kızıştığı, karşıt tarafların mevcut yapıya rıza göstermeyip dengeyi lehlerine çevirmek için amansız mücadele yürüttüğü, gelişmelerin buna uygun olarak son sürat yaşandığı, bölgeyi tümden etkileyecek büyük çalkantıların ve patlamaların meydana gelmesinin bir an meselesi olduğu, buna işaret eden çanların çalmaya başladığı bölgemiz, yaşayan halkların kaderini olumlu ve olumsuz yönde etkileyen canlı gelişmelerin birine daha tanık olmaktadır.

Bölgemiz sorunlarının gündeminden uzun yıllardır hiç inmeyen Filistin sorunu, son günlerde dikkatleri üzerine çeken olaylardan kuşkusuz en önemlilerindendi. Filistin devrimi vardığı bu aşamada, en tehlikelisi olarak kabul edilen, çetrefilli bir çıkmaza girip mevcut güçlerle atlatılması güç, büyük bir bunalım yaşamaktadır. FKÖ bölündü, bölünecek tartışmaları sürüp giderken 4.11.1984'te Arafat yarıya yakın üyenin protesto ettiği Yürütme Komitesini toplayarak, Filistin Ulusal Meclisini 22.11.1984 tarihinde Ürdün'ün başkenti Amman'da toplanmaya resmen çağırdı. İşte bir halkın devrimini, kaderini yakından etkileyen bu gelişmeleri, etraflıca ele alıp işlemek konunun anafikrini oluşturmaktadır.

Aslında parti yayınlarının hemen hemen tümünde detaylı olarak ele alınıp değerlendirmesi yapılan Ortadoğu'nun durumuna tekrar kabilinde de olsa konuya ışık tutacağından, kısaca değinmek, gelişmeleri bilince çıkarmak açısından gerekli ve yararlıdır.

Ortadoğu defalarca izah edildiği üzere bir yanda çözümünü dayatan, öte yandan çözümünü ağırlaştıran derin ulusal, toplumsal ve tarihsel etmenlerin bulunduğu bir dizi sorundan muzdariptir.

Kapitalizmin bu alanda geç doğması, daha sonra emperyalizmle uzlaşarak egemenliğini günümüze kadar sürdürmesi, halkları ortaçağ karanlığında tutmuş; bu nedenle toplumsal alanda geri yapı ile gerici çağdışı ideoloji ve düşünceler etkisini bugüne dek sürdürmüştür, stratejik bir konuma sahip olmasından dolayı Ortadoğu emperyalizmin sürekli ilgisini çekerek, onun paylaşımına uğramış, emperyalizmin yerini alan emperyalist egemenlik, önceleri klasik ve yarı sömürgecilik, ardından Kemalizm, siyonizm, şahlık ve Arap gericiliğine dayanılarak yeni sömürgecilik biçiminde en katı bir şekilde sürmüş, böylece halkların ulusal ve toplumsal gelişimi zorla engellenmiştir.

İşte insanlığın normal ve doğal seyri içerisinde öz dinamiklerine dayanarak ortaya çıkması gereken çağdaş gelişmeler, yani ulusal ve toplumsal gelişim yasaları ve bu gelişmelerin rotasını tayin edip ilerleten modern sınıfların ortaya çıkıp tarihi rollerini oynamalarını tamamıyla ifade ettiğimiz bu ulusal-toplumsal-tarihsel nedenler engellemiştir. Böigede içiçe geçmiş kördüğüm oluşturan çelişkiler ve ağır sorunlar, bu halkların sırtında artık sökülüp atılması gereken bir kambur durumundadır.

Bunalımın derinleştiği, sistemin artık kendisini yenileyemediği koşullarda, dünyayı çürüyen yapısını devam ettirmek için savaş macerasına sürükleyen emperyalizme karşı proletaryanın önderliğinde büyük ekim devrimi zafere ulaşmış, diğer halklarda ekim devriminin yakın etkisi ve rehberliğinde başta proletarya olmak üzere savaş esnasında ve sonrasında ulusal ve sınıfsal kurtuluşları için önemli mesafeler katedip, sistemde onarılmaz gedikler açarken, yukarıda belirttiğimiz nedenlerden ötürü Ortadoğu'ya bu gelişmeler yansımamıştır.

Savaştan sonra bölgeyi aralarında paylaşan İngiliz ve Fransız emperyalizmi, Osmanlılar yerine kendi ordularını bölgeye sürerek klasik sömürgecilik temelinde egemenliklerini tesis ederken, fiili işgale karşı cılız ve güdük kalan Anadolu'daki ulusal kurtuluş hareketi dışında kayda değer bir gelişme ortaya çıkmamıştır. Bu egemenlik koşullarında feodalizm tasfiye edilmeyip, tam bir işbirliği görülür. Sosyal ayrışmanın ortaya çıkmadığı böylesi koşullarda halklar elbette dişe dokunur bir gelişme kayd edemezdi.

Günümüzün canlı diye nitelendirdiğimiz gelişmelerinin temeli esasta II. Dünya savaşından sonraki gelişmelere dayanır. Güçten düşen İngiliz ve Fransızlar aslında daha sonra ABD önderliğinde geliştirilen yeni sömürgeciliğin bir protipi biçiminde bölgeyi kendi çıkarları temelinde bölerek, böldükleri her parçada kendi işbirlikçilerini yönetime getirip çekildiler. Bu yeni ilişkiler altında belli düzeylerde kapitalist ilişkiler geliştirmeye başlayıp, toplumsal yapıda ayrışmalar ortaya çıktı; çok cılız bir işçi sınıfına karşılık yaygın bir küçük burjuvazi ile belli alanlarda ticaret burjuvazisi doğdu.

Bu yıllardan günümüze kadar süren bölgedeki küçük-burjuva hareketi bu toplumsal temele dayanmaktadır. Proletarya ve büyük burjuvazinin gelişmeyişi, başta belirttiğimiz sorunlarını kökten çözmeye güç yettiremeyen, ama çıkan boşluktan ötürü başgösteren toplumsal ve ulusal muhalefetin sözcülüğünü küçük-burjuvazinin yapması sonucunu doğurmuştur. Fiili işgal koşullarının bulunduğu Cezayir'de Fransız emperyalizmine Filistin'de siyonizme ve gerisindeki İngilizlere karşı bir halk hareketi biçiminde küçük-burjuvazinin önderliğinde gelişen bu iki istisna örnek dışında, radikal küçük-burjuva hareketi genelde işbirlikçi yönetimlerin baskısı altında bu muhalefeti örgütleyemediklerinden ötürü ordu içindeki subayların darbesi biçiminde şekillendi. 1952 Nasır Hareketi Mısır'da, daha sonra Baas'ın Irak'ta 1958'de, Suriye'de 1963'de, Kaddafi'nin ise 1969'da iktidara gelmeleri böyledir.

Araplarda böyle sonuçlanan küçük-burjuva hareketi, Suriye ve İran'da başarı koşullarının elverişsizliğinden ötürü daha farklı oldu. İran'da milli burjuvazi Mussadık önderliğinde 1953'te iktidara geldi ise de zayıf temelinden ötürü belirli varlık gösteremeden CIA'nın desteğindeki Şahın yaptığı bir darbeyle iktidardan uzaklaştırıldı. Türkiye'de küçük-burjuvazi ve orta burjuvazinin bir tepkisi olan 1960 darbesi, 1961 anayasasını ortaya çıkardıysa da, ekonomik ve toplumsal temelinin zayıf olması nedeniyle sonuçta işbirlikçi tekelci burjuvaziyi güçlendirmekten öteye gidemezdi. Kapitalizmin tekelleştiği ülkelerde bir varlık göstermeyen küçük-burjuva hareketine karşılık, kapitalizmin tekelleşemediği ülkelerde, bu yönetimlerin ömrü daha uzun oldu.

Her ne kadar küçük-burjuva önderliğinin yetmezliği söz konusuysa bile, o, yukarıdaki tabloyu çizmiştir. 1960 ortalarından itibaren etkisini sürdüren Nasırcı ve Baas hareketinin yanısıra emperyalizme karşı daha radikal yeni güçler sahneye çıkmıştır. Başta Filistin devrimi olmak üzere, Türkiye'de, İran ve Arap aleminde bu güçler tezahür etmiştir. Anti-siyonist, anti-emperyalist temeldeki Suriye'deki yönetim bu yıllarda daha da radikalleşmiştir. Bu gelişmelerin bir ürünü olarak Direniş ve Karşıkoyma Cephesi doğmuştur.

Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, İran'daki halk hareketi, Afganistan devrimi gibi yeni gelişmelerle birlikte 1980'lere gelindiğinde emperyalizmin lehindeki dengeyi bozmuştur.

Tam da gelinen bu noktada, emperyalizm çıkarlarını sarsan bu hareketlere müdahalede bulunmuştur. Sertlik yanlısı ve savaş hesaplarını yapan, halkları katliamdan geçirmekten savaş çıkarmaktan çekinmeyen Reagan yönetimin başına getirilmiştir. Daha dün etkilerini hâlâ canlı olarak yaşadığımız karşı-devrimci girişim ve çabaları şöyle sıralanabilir: 1980'in Ekim'inde Irak-İran'a saldırtılmış (bugün bir körfez savaşına dönüştürülmek istenmekte), 12 Eylül 1980'de faşist cunta işbaşına getirilmiş, Pakistan faşist yönetimine ve Afganlı gericilere açıktan destek verilerek Afganistan devrimine müdahale edilmeye çalışılmış, ilerici yönetimlere karşı darbe girişiminde bulunulmuş (Suriye, Libya), ABD Libya'ya açıktan sataşarak bu yönetimi devirmek istemiş, 1982'nin Haziran'ında en güvenilir maşası İsrail siyonizmi eliyle Filistin devrimini tasfiye etmek, Lübnan'da faşist bir yönetimi işbaşına oturtmak, Suriye'yi çökertmek için saldırıda bulunmuş, İsrail Lübnan'a zor gücüyle 17 Mayıs antlaşmasını imzalatmıştır. Emperyalizm, ödün vermeksizin, saldırgan bir tutum izlemekte, uygulamaları tüm bu girişimleriyle 1960'ta sağladığı ve günümüzde aleyhine bozulan dengeyi eskisinden daha sağlam ve halklara kan kusturan faşist rejimleri iktidara getirerek lehine çevirmek istemektedir. Böylesi koşullarda, yetmezliği artık tartışma götürmez bir biçimde yakın pratikte de görüldüğü gibi şimdiden açığa çıkmış mevcut önderliklerle, emperyalizmi geriletip darbe vurmak mümkün olmamaktadır.

Siyonist esir kamplarında geleceklerine umutla bakan Filistin çocukları.

«Buradan hareketle bütün bu güçlerle emperyalizmi belli ölçülerde durdurmanın mümkün olduğu söylenebilir. Ancak bununla emperyalizm aleyhine bir denge yaratmak mümkün olmayacaktır. Bunu başarabilmek için herşeyden önce belirtildiği gibi özellikle Arap, Fars, Türk ve Kürt halkları başta olmak üzere, bölge halklarının bünyesindeki devrimci halk güçlerinin tarih sahnesine etkin bir şekilde girmesi gerekmekteydi.» OBSE, s:31

Ortadoğu değerlendirmesini geniş bir tarzda bu yazımızda ele almak mümkün değildir. Ancak bu konular **"Ortadoğu Bölgesel Savaşın Eşiğinde mi?"** adlı broşürde net ve detaylı konulmuştur.

FİLİSTİN SORUNU

Emperyalistlerin siyonistleri topraklarına yerleştirip, kendilerinin büyük bir çoğunluğunu öz vatanlarından kovduğu Filistin halkı, daha önceleri yüzyıllarca Osmanlı egemenliğinde kalmış, bölge uygarlığının yaratılmasında büyük katkıları olan, kökleri Kenanilere kadar dayanan köklü ve kaderi halkımızın kaderine benzeyen mazlum bir halktır.

I. Dünya Paylaşım Savaşında Osmanlı imparatorluğu ve Almanların ittifak güçlerine yenilmesinden sonra Fransızlar ve İngilizler arasında yapılan Sahip Piko antlaşmasıyla Arap toprakları bu güçler arasında bölüşüldü.

Bu paylaşımda Suriye, Lübnan bir bütün olarak Fransızlara, Irak, Ürdün ve Filistin ise İngiltere'ye kaldı.

Önceleri dini etnik topluluklar biçiminde dünyanın dört bir yanına dağılmış bulunan yahudilerde özellikle Avrupa'da gelişen kapitalizmle birlikte bir burjuva sınıfı oluştu. Oluşan bu burjuvazinin gelişimi hem bulunduğu yerin burjuvazisini taciz edip genelde yahudi düşmanlığını doğurmakta, öte yandan yahudi burjuvazisinin gelişim isteği bir yurda sahip olmaması nedeniyle engellendiğinden sorun oluşturmaktaydı. İşte bu durum iki tarafın çıkarına hizmet edecek bir plan üzerinde düşünmeye itti. İlk olarak emperyalizmin desteğiyle yahudilere yurt arayan siyonist hareket, yahudi burjuvazisinin İngiltere'de 1882 yılında yaptıkları bir kongreyle ilan edildi. Siyonist hareket, yahudi dininin -Ben-i İsraillerle sınırlı kaldığından, milli onur olması nedeniyle, eylemine böyle milli bir biçim kazandırarak bulunduğu vaadlerle yahudi toplulukları için de çekici olabilmiştir. Egemenlikleri altında bir yerde yanlarında kalırsa sorun teşkil edecek yahudilere yer verilmesinin aynı zamanda emperyalizmin stratejik çıkarlarına da hizmet edeceği düşünüldü.

Yurt aramasında çeşitli tarihi temelleri bahane edilebilecek en uygun yer olarak Filistin seçildi ve böylece 1911 sonlarına doğru çeşitli ülkelerden yahudiler siyonist hareketin aracılığıyla Filistin'e göçe başladı. Emperyalizmin finanse ettiği siyonist hareketin yardımıyla göç edenler, hareketin uzun vadeli çıkarlarına hizmet temelinde yerli Arap halkın geniş arazilerini satın aldılar. Diğer yandan hemen burada yerleşik yahudi azınlığıyla birlikte örgütlenmeye başladılar. Kısa bir süre sonra bu örgütlenmeyle çeteler oluşturdular. Sultası bölge üzerinde giderek zayıflayan Osmanlı egemenliği altında bu biçimde faaliyet yürüten siyonist hareket, İngiliz emperyalizminin bölgeye egemen olmasıyla birlikte, gördüğü büyük yardım ve destekle faaliyetlerine hız vererek artırmıştır. Daha bölgeyi teslim aldığı ilk yıllarda o dönemin Ingiliz dış işleri bakanının verdiği taahhüt, Arap halkının kinine ve nefretine maruz olup buna karşı direnmeye itmiştir. Bu yıllarda Arap devletlerinin desteklediği ve vasal temsilcisi olarak kabul ettikleri Arap yüksek komitesi oluşturulurken, çeşitli örgütler de daha bu yıllarda kuruldu. 1919'da Fransızlara karşı Suriye'nin Latkiye kentinde düzenlediği ayaklanma yenilgiye uğradıktan sonra Filistin'e geçen Şeyh İzzetin El-Kasım,1921 yılından itibaren örgütlenmede bulunarak çeteler kurdu ve 1935'te hareketini başlattı. Aynı yıl önemli bir kısım arkadaşıyla imha edilmesine rağmen, başlattığı bu hareket 1936-1939 ayaklanmasını yaratmıştır. Bundan sonrası yılları sessizlik izler. Siyonist çetelerin ve İngiliz ordularının estirdiği terör nedeniyle Filistin halkının önemli bir bölümü göç ettirilip, boşalan yerlere dışardan gelen yahudiler yerleştirildi.

Ingilizler 13 Şubat 1947'de sorunu Birleşmiş Milletler'e havale ettiklerini açıkladılar. Sorunun yerinde incelenmesi ve belgeleri toplamak gayesiyle Birleşmiş Milletler bir heyet oluşturdu. Heyetin çalışmalarını sona erdirip sunduğu gerçek dışı raporlara dayanılarak, o dönemin uluslararası durumun hassasiyetinden ötürü BM, Filistin topraklarının bölünmesini ve bir kısım topraklar üzerine İsrail devletini kurma hakkı tanınmasını 19.10.1947'de 13 red oyuna karşılık 33 kabul oyu ile kabul etti. Filistin için Arap Yüksek Heyeti bu kararı reddederek, 30.11.1947'de başlattığı silahlı mücadeleyle "Mukkaddes Cihad" ilan etti. Durum Arap ordularının savaşa girmelerine neden oldu. Yalnız kısa sürede kırılan orduları sonucunda Filistin topraklarının %75'ini işgal eden İsrail'le 1949'da barış imzalamak zorunda kalır. Öte yandan İsrail tüm Filistin topraklarını işgal ettiği 1967 savaşına kadar, Ürdün'ün 1948 yılında Amman'da topladığı Filistin Ulusal Kongresi ile aynı yılın Aralık ayında yapılan Eriha kongresiyle Ürdün kralı Abdullah'a Filistin sorunu hakkında tasarruf hakkı verilerek 1950'de Ürdün'ün aldığı bir kararla geriye kalan %25'lik topraklardan Batı Şeria Ürdün'le birleştirildi. Gazza ise Mısır idaresine bırakıldı.

Zorla civar ülkelere göç ettirilen Filistin halkının %36.5'u BM'lerin denetiminde tüm haklarından yoksun olarak iltica kamplarında yaşarken, kalan diğer kısmı ise monarşik yönetimlerin izledikleri baskı ve komplo politikaları altında kimliksiz, medeni ve mülk edinmek hakkından yoksun bir yaşantıya maruz bırakıldı. Filistin halkının, yurtsever duygularını, ülkelerine dönme özlemlerini sürekli kabartan bu objektif durum, Arap aleminde ortaya çıkan yeni duruma paralel olarak veya bir kopyası biçiminde, bugünkü gelişmelere zemin hazırlayan örgütlenmelerle subjektif plana 1950'lerin ortalarından itibaren yansımaya başladı.

Bu yıllarda Araplarda radikal küçük-burjuvazi önderliğinde toplumsal ve ulusal hareketlerin başlaması, Filistin'de eski önderliklerin aşılmasına, yeni temellerde, daha çok kendisinin önderlik ettiği bir hareketin doğmasına direkt etkide bulunmuştur. Kurtuluş ve uzlaşma çizgileri arasında Filistin programı adlı kitabında Abdulhadi En-Neşşeş bu durumu şöyle izah ediyor: *«Eğer 1950-57 yıllarında Filistin halkının ulusal hüviyeti gelişimi zayıf kaldıysa daha sonraki yıllarda (1957-64) derin gelişmeler yaşadı. Bunun başlıca nedenleri:*

Birincisi: Bölgenin o dönemde önemli büyük olaylara tanık olması.

İkincisi: Filistinlilerde, kendi ulusunun kurtuluşunda özel rollerinin önemini kavrama şuurunun doğması.

Üçüncüsü: Filistin halkının bu dönemde çok kötü siyasi, ekonomik ve sosyal bir durumu yaşaması, özellikle Ürdün'de yurtsever hareketin darbe yemesi, siyasi partilerin fesh edilmesi (Nisan 1957), Filistinli ve Ürdün'lü yüzlerce yurtseverin tutuklanıp cezaevine doldurulmasıdır.»

Filistin devriminin ilk örgütü olarak bilinen *«Fetih'in örgütsel başlangıcı 1957'lere dayanır. Çeşitli siyasi eğilimlerin (Müslüman Kardeşler, Komünistler, Baaslar ve diğerleri) 1956'daki siyonist işgale karşı direniş tecrübesi, bu direnişçilerden sayısı az olmayan bir bölümünde işgalin sona erdirilmesine dek ortak faaliyet sürdürme düşüncesini oluşturdu ve 1958'de Fetih örgütünün ilk gizli hücresi oluşturuldu.»* İsa Eş-Şa'abi - Filistin Varlığı, s: 52

Küveyt ve Haliç ülkelerinde Fetih'in kuruluş tarihine yakın bir zamanda Suriye ordusundan ayrılan Ahmet Cibril ve arkadaşları Filistin Kurtuluş Cephesi'ni kurdular. Bu örgüt 1967'de "Dönüşün Kahramanları, Devrimci Gençlik ve Bağımsız Nasırcılar gruplarıyla birlikte Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'ni kurdu. (Şimdi liderliğini Dr. George Habbaş yapmaktadır) Ama Ahmet Cibril'in kendisi cepheden ertesi yıl ayrılarak FKHC-Genel Komutanlık'ı kurdu. Bu örgüt 1976'da tekrar bölünerek, ayrılanlar Filistin Kurtuluş Cephesi'ni kurdular. Yine içerde 1959'da Toprak Hareketi kuruldu. 1958'de Irak krallığının yıkılmasıyla Mısır ve Irak yeni yönetimleri arasında çıkan görüş ayrılıklarından sonra, El-Hac Emin El Huseyni Arap Yüksek Heyeti'nin kararlarını Kahire'den Bağdad'a taşır. 1960'ta Filistin Kurtuluş Tugayı kurulur. 1958'de ise Mısır'ın onayıyla Filistin Arap Ulusal Birliği kurulur. Nasırcı Hareket, kendi içinde 1958'de Arap milliyetçileri hareketi-Filistin Komitesi'ni kurar, daha sonra 60'ların ikinci yarısında bunlar Arap Milliyetçi Hareketi'nden ayrılarak Filistin Halk Mücadele Cephesi'ni kurarlar. Irak Baas'ının kurduğu Arap Kurtuluş Cephesi'nden kopan Halk Cephesi'nden ayrılan bir grup Filistin Demokratik Cephesi'ni kurar. Suriye Baas, Halk Kurtuluş Savaşının Öncüleri - Yıldırım güçleri kurulur. Tüm bunlar işaret edildiği gibi, politik uyanış yıllarında yaşanan gelişmelerdir.

Devamı 23. sayfada

Talan Politikası ve Bitlis-Siirt-Muş Yöresindeki Tütün Alımı Üzerine

Ülkemiz Kürdistan üzerinde tarihin derinliklerinden buyana, süregelen sömürü ve talan uygulamaları, özellikle de Türk barbar boylarının bu alana gelmelerinden sonra hızlanmış, Türk, Arap, Fars sömürgeci güçlerinin sömürü ve baskısı altında olan halkımız; bırakalım kültürel ve siyasi yapısını geliştirmeyi, onu koruyup bugüne ulaştırmakta dahi büyük zorluklar çekmiştir. Feodal dönemde başlayan ve gün geçtikçe daha da derinleştirilen sömürü ve talan uygulamaları dünyada eşine ender rastlanan bir politikayla hayata geçirilmiştir. Özellikle de TC'nin kurulmasının ardından sistemleştirilen ve böylelikle ülkemizde ekonomiden kültüre ve siyaset de dahil her sahada yoğunlaştırılan talanla siyasi haritadan silinen Kürdistan, tam bir hammadde kaynağı olarak görülmüştür. Bu talan gerçekliği en çok da –doğal olarak– kendisini ekonomik hayatta göstermektedir. Biz konumuza aldığımız tütün alımı ve gerçekleşen talanı anlatırken, genelde bu politikaların dayanağını, tarihi kaynağını ve ortaya çıkardığı sonuçları da irdelemeye çalışacağız.

Bu korkunç talanın, bu utanmazca çapulun sebebi nedir? Niçin yapılıyor? Esasen bu sorulara doğru cevaplar verebilmek için, TC'nin dününü ve bugününü bilmenin, anlamanın yanısıra, Kürdistan ile olan ilişkisinin özünü ve biçimini çok iyi kavramak gerekmektedir.

Talan ve çapul Türk egemen sınıflarının en çok korumaya çalıştıkları tarihsel mirasıdır. Onların tarihlerinin en belirgin ögelerinden biri vahşi katliamcılık ise, bir diğeri de talan ve çapuldur. Zaten bu iki öge Türk egemen sınıflarında daha çok iç güdüseldir. Ve bu iki öge biribirine sıkısıkıya bağlıdır. O at sırtında elinde kılıç ve kalkan ile ya bir çapul ve talan seferine giderken, ya da dönerken gözlerini dünyaya açar ve yine at sırtında elinde kılıç ve kalkanı ile bir talan ve çapul seferinde hayata veda eder. Türk egemen sınıflarının tarihlerine biraz göz gezdirmiş olanlar bunu rahatlıkla görebilirler. Ve kendileri de bu durumu bir iftihar vesilesi olarak anlatırlar. Tarihte Orta Asya'dan çıkarak, iki koldan Avrupa ve Ön Asya'ya yayılırlarken yollarının üzerinde yerleşik ve medeni halkları tam bir vahşet ve barbarlıkla talan ettiler. Ön Asya'ya yayılanların kitleler halinde ve hiçbir dayatma olmadan müslüman olmaları dahi talan ve çapul hesapları üzerinedir. Osmanlı devletinin oluşumunda katliam ve talan, temel harcıdır. Ve yine imparatorluk dökülen kanın, talan edilen mal ve mülkün büyüklüğü ile doğru orantılı olarak gelişir, büyür. Osmanlı imparatorluğu egemenliği altındaki halklara talan ve katliamdan başka bir şey sunmamıştır. Kısaca değindiğimiz bu belirlemelerin belgeleri Türklerin resmi tarih kitaplarında bile mevcuttur. "Çağdaş" Türkiye Cumhuriyeti'nin oluşumu ve gelişimi de öz olarak Osmanlılarınkinden farklı değildir. Özellikle de katliamcılık, talancılık hususlarında... Yakın dönemde Ermeni, Rum ve Kürt halklarının nasıl kitleler halinde katledildikleri, mal varlıklarının nasıl talan edildiklerinin belgeleri bir yana, halen yaşayan tanıkları vardır.

Sömürgeci-faşist TC'nin katliamcılığının ve talancılığının tarihsel temelinden başka onun tavrını sürdürmesinin güçlü bir sınıfsal temeli de vardır. Bugün işbaşında yapay bir burjuva sınıfının olması ve bu sınıfın emperyalizmle yeni sömürgecilik temelinde bağlara sahip olması, talancılığı ve katliamcılığı had safhaya vardırmasının bir başka sebebidir. Bilindiği gibi yeni sömürgecilik modeli 1970'lerde tam bir çöküş aşamasına girdi ve hiçbir koşul altında kendi kendini üretemez oldu. Bunun karşısında emperyalizm yöntemde, yeni sömürgecilik modelinde biçim değişikliğine gitmeyi yeni sömürge ülkelerde son çare olarak yaygınlaştırdı. Bu geliştirilmiş yeni sömürgeci model siyasal planda çıplak askeri faşist zoru ve bu zor altında ise tam bir ekonomik talanı içerir.

Sömürgeci-faşist TC yönetimi de özellikle son dört yıldır, tam da böyle bir uygulamanın başındadır. Son dört yıldır, çıplak askeri bir zor ile bütün ağızlara kilit vurulmuş her türlü karşı koyuş tam bir katliamcılık ile bastırılmış, işçi-köylü bütün halk kesimlerinin varı yoğu talan edilmiş, açlık ve sefaletin kucağına itilmiştir. Tüm emekçi sınıf ve tabakaların her türden sosyal ve siyasal hakları gaspedilmiştir.

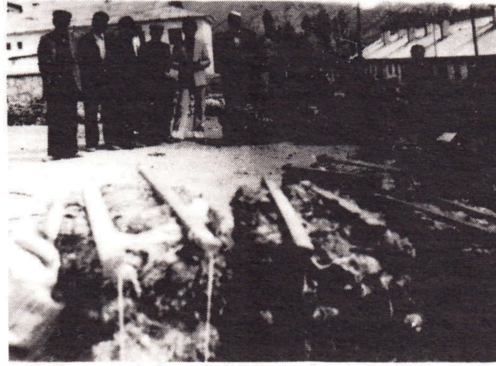
Kısacası sömürgeci-faşist TC yönetimi tarihsel karakteri ile sınıfsal karakterinin bütünlük arzetmesinden doğan bir gönül rahatlığı ile katliam ve talan seferini başlatmış bulunmaktadır. Bu haliyle bir Şili, Pakistan, Filipin vb. yönetimlerinden çok daha vahşi ve barbar uygulamalar sergilemektedir.

Talan ve Çapul Nedir?

Talanı ve katliamı tarihsel miras olarak devralan ve yeni sömürgeci ilişkilerinden dolayı da bu anlayışlara "çağdaş" bir içerik ve anlam kazandıran sömürgeci-faşist TC yönetiminin talan ve katliam politikasını Kürdistan koşullarında nasıl uygulamaya koyduğunu tahmin etmek fazla zor olmayacaktır.

Türk egemen sınıflarının Kürdistan üzerindeki politikalarının talan ve katliama dayanmış olması yalnız bugüne has bir durum değildir. Onlar Kürdistan topraklarına ayak bastıkları günden beridir bu politikanın başındadırlar. Kürdistan'a giren ilk akıncı boyları gelişmiş yapı karşısında fazla tutunamıyorlardı. Elekten geçer gibi akıp Anadolu içlerine geçiyorlardı. Ancak müslümanlığı kabul edip Anadolu'da bulunan bazı hıristiyan halkları katlederek, mallarını talan edip ve bu temelde Osmanlı imparatorluğunu inşa ettikten sonradır ki yeniden Kürdistan topraklarına talan ve çapul için yönelmişlerdir. Talan ve çapul alanları tek tek elden çıktıkça da Kürdistan'daki bu yönlü politikalarının dozunu artırdılar. XIX. yüzyılda ise hemen hemen tüm talan ve asker devşirme alanlarını kaybettikleri için, Kürdistan'a yüklendikçe yüklendiler. Bu amaçla sayısız katliamlar tertiplediler. Bu durum XX. yüzyılın başlarında daha da derinleşerek devam etti. Hemen hemen tüm alanlar elden çıkmış, ancak Kürdistan'ın büyük bir bölümünü halen denetimlerinde tutmaktadırlar. Orada da I. Dünya Savaşı sonrasında askeri denetimini yitirmiş gibidir. Fakat M. Kemal ve arkadaşlarının çeşitli hile ve entrikalarına aldanan Kürdistan'ın işbirlikçi ve uşak feodalleri, M. Kemal hareketinin çevresinde kümelendiler. Bu güçlerin de desteğini alan M. Kemal içte ve dışta bazı boşluklardan yararlanarak TC'yi inşa etmeyi başardı. Fakat oluşturulan TC'nin toplumsal temeli o kadar zayıf ki, Misaki Milli sınırları içinde bulunan halklar ve azınlıkları (Türklerin dışında) ya katlederek ya da yok sayarak her türden değerlerini kendi çıkarlarınca değiştirip, temel alarak doğup gelişmeye çalıştı.

Türk egemen sınıfları XX. yüzyılın başlarına kadar at sırtından inmediklerinden elle tutulur, toplumsal bir değer de yaratamamışlardı. "Çağdaş" bir cumhuriyet kurmak gerektiğinde ise belli oranda bir toplumsal değerler bütünlüğü gerekiyordu. O halde olmayan değerlerin, talan edilerek kazanılması gerekiyordu. Ama yapılan Talan kervan soygunlarına pek benzemeyecekti. Bunu kısmen de olsa kamufle etmek zordu. Onun için sahiplerini ya katletmek gerekiyor ya da bütün dünyanın gözlerinin içine baka baka varlığını inkar etmek gerekiyordu. Bu yok sayma uzun sürede işleri bozabilirdi. Onun için onları hızla başkalaşıma uğratmak gerekiyordu. Tabiî her türlü yöntemi mübah sayarak... Bundan dolayı da cumhuriyet tarihinde Kürt halkının değerleri Türk uluslaşmasına aldıkları toplumsal değerleriyle temel harcı yapılmıştır. İşte hâlâ Kürdistan'da yapılan talan ve katliamın özünü bu anlayış teşkil ediyor.

Halkımızın geçim kaynağı tütünü gaspeden sömürgeci talancılar.

Talan ve katliamın biçimine gelince: Denilebilir ki bunun için dünyanın en tehlikeli ve barbar yöntemleri kullanılıyor. Kendi zayıflığının en büyük belirtisi de her zaman bir ordu gücüne dayanmış olmaları ve bu temelde yaşamalarıdır.

Kendisini II. Atatürk ilan eden bugünkü sömürgeci-faşist cuntanın başı da elbette Atatürk'ün yolunu takip edecektir. Özde ve biçimde Atatürk döneminin yöntemlerini kullanacaktır. Sömürgeci-faşist cunta son dört yıldır Kürdistan'da öyle bir politika sergilemiştir ki M. Kemal'e bile parmak ısırtacak cinstendir. Onun uygulamalarının gündeminde Kürdistan toplumunu atomlarına kadar parçalayıp dağıtmak, tüm toplumsal değerlerini yok etmek vardır. Bu uygulamalarının tümünü ve bütün yönleriyle burada ele almak imkansız. Ancak biz bu yazımızda Muş, Bitlis ve Siirt yörelerinde tütün alımları adı altında sürdürülen talan politikasına kısaca da olsa değinerek bazı uygulamaları gözler önüne sermek istiyoruz.

Bilindiği gibi adı geçen illerde halkın büyük bir bölümü tütün üreticiliği yapar. Şimdi, bu üretim nasıl yapılır; üretilen ürün nasıl pazarlanır? Ona kısaca göz gezdirelim. Türkiye genelinde olduğu gibi bu alanlarda da üretilen şark tütünüdür. Şark tütünü, üretiminde emek ve yoğun bir üretim faaliyetini gerektirir. Yani şark tütününde sermaye ya da teknoloji pek para etmez, para eden tek şey emektir. Bunun için de aile işletmeciliğini ön plana çıkarmıştır. Üretim yapılan saha aile bireylerinin sayısıyla doğru orantılıdır. Bir ailenin çalışabilir bireyleri ne kadar çoksa o kadar çok alana tütün ekimi yapılabilir. Daha somut ifade etmek gerekirse bir kişi ancak 700 m^2'lik bir alanın bakımını yapabilir. Dolayısıyla 10 kişilik çalışabilecek nüfusa sahip bir aile toprağı ne kadar çok olursa olsun ancak 7 dönümlük bir kesimine tütün ekebilir. Her dönüm de ortalama 100 kg tütün verebilir. Biz 5 kişilik çalışabilir nüfusa sahip bir aile düşünelim. Varsa toprağı 5 dönümlük bir sahaya tütün ekecektir ve yıl sonunda 500 kg tütün elde edecektir. Tütünün satışa hazır hale gelmesi en az yılın 12 ayında hizmet gerektirir. Hatta bazı alanlarda 13-14 aylık bir hizmet de gerektirebilir. Yine günlük çalışma süresi yılın büyük bir bölümünde 12 ile 14 saat arasındadır. Bu açıklamalar satışa hazır 1 kg tütünde ne kadar emeğin yoğunlaştığı hakkında ana bir fikir vermiştir sanırız.

Gelelim genelde Kürdistan'da özelde Bitlis, Muş ve Siirt'te satışa hazır hale getirilen tütünün pazarlanması olayına. Türkiye'den farklı olarak Kürdistan'da üretilen tütünün pazar alanı, daha doğru bir deyimle alıcısı devlet tekelidir. Fiyat belirleme hakkı ise yalnız ve yalnız devlete aittir. Satış ise zorunludur. "Fiyatı beğenmedim satmıyorum" gibi şeyler söylenemez. Söyleme cesareti gösterenler ağır cezalara çarptırılır. Dün olduğu gibi bugün de (fakat dozu daha da artırılarak) sözde alım olan şeyin özü talandır. Dolayısıyla alım politikasının özünü açık bir talan oluşturmaktadır.

Pratikteki uygulaması ise şöyledir: Alımlar başlamadan önce adet yerini bulsun diye devlet her bölge için bir baş fiyat saptar. Saptanan baş fiyat, o yılki dünya piyasasındaki fiyatların en çok 1/5 (beşte biri) olur. Örneğin bu yıl dünya piyasalarında şark tütünün kilosu 6 dolar civarında idi. 6 dolar bugünkü kur üzerinde 2 bin küsur TL'si yapar. Siirt bölgesinde uygulanan baş fiyat ise 430 lira idi. 430 TL'nin dolar karşılığı ise yine bugünkü kura göre 1 dolar 15 cent'tir. Ancak ilan edilen baş fiyat da bir aldatmacadır. Daha doğrusu yerel düzeyde ikinci bir sömürü içindir. Eğer baş fiyat 430 TL olarak ilan edilmişse bu demektir ki ortalama fiyat bunun yarısı olacaktır. Bu da yine devlet tarafından eksperlere bildirilir. Artık eksperlerin, yerel yöneticilerin ortalama fiyatı nasıl oluşturacaklarına ve bu aşamada nasıl ikinci bir vurgun vuracaklarına kalıyor. Bu aşamanın vurgun biçimi de şöyledir: bölge baş eksperinin başkanlığında toplanılır. Mülki ve askeri sorumlular görülür, anlaşmaya varılır. Ve piyasaya yeterli miktarda aracı salınır. 450 TL'lık baş fiyat temelinde halkın elindeki bir miktar tütün yaklaşık 200 TL'ndan alınır. Bu süre boyunca da bir takım bahaneler ile alımlar yavaşlatılır. Tek tek teslim edenlere ise 100 liraya kadar fiyat verilir. Örneğin bu yıl 70 liradan bile tütün alımı yapıldı. Bu şekilde aracıya verilen 300 TL'lık fiyat ile direkt üreticinin tütününe verilen 100-150 TL'lık fiyat ortalaması 200-225 TL'nı bulur. Aracının yaptığı kâr ise yerel yöneticilerce paylaştırılır. Direkt üreticinin başına gelen bununla da kalmaz. Teslim edilen tütününün %10'u bozuk diye yakılır. %5'i su çürüğüdür diye fire payı düşülür, %5 gelir vergisine çıkar. Böylece bizim 500 kg tütün üreten beş kişilik ailenin, eğer tütününü 200 liradan teslim etmeyi başarmışsa eline net 80 bin TL geçer. Sonuç olarak aile bireylerinin günlük ortalama kazancı 40 TL olur.

Bir kilo ekmeğin 80 liraya çıktığı günümüzde 40 TL günlük gelir komik görülebilir. Ama TC'nin talancı karakterine ancak böylesi yakışır. Sömürgeci-faşist TC'den başka bir tavır da beklenemez.

Kürdistan'da her türlü ekonomik faaliyetin özünü talan oluşturur. Bu bir politikadır. Yönetimin sosyal temeli bunu gerektiriyor. Egemenlerin tarihsel karakterleri böyle bir uygulamayı icap ettiriyor. Uygulama alanının Kürdistan olması bu uygulamayı gerekli kılıyor.

Yapılan talan karşısında halkın tepkisi ne olmaktadır. Evet, bu değerlendirme oldukça önemlidir. Eğer insan emeği üzerinde bu boyutlarda bir talan mevcut ise, yapılacak iki şey olur: ya direnmek, böyle bir zulmü, vahşeti kabul etmemek, emek değerinin her kuruşuna sahip çıkmak; ya da olanlara boyun eğmek. Boyun eğmek, iki paralık olmak, rezil rüsva olmak... Sömürgeciler bunun bilincinde olduklarından en ufak bir karşı koyuşu dahi şiddetle eziyorlar. Bu duruma boyun eğilmesi için her tedbiri alıyorlar. Böyle korkunç bir haksızlığa boyun eğişte ise, kitlede büyük bir manevi çöküntü baş göstermektedir. Haksızlıklar karşısında çaresiz kalmanın yarattığı ruhsal bir çöküntü halkı başka arayışlara itiyor. Ve bu durum toplumu bir kurt gibi kemiriyor. Zaten maddi olarak da tam bir açlık ve sefalet hali yaşanıyor. Ve bu durum özellikle cunta döneminde çok daha belirgin olarak hissedilmekte ve yaşanmaktadır. Halk hiç tepki duymuyor mu diye sorulabilir. Tepki göstermesine gösteriyor, ancak sonuç alıcı bir tepki biçimiyle değil. Tütün alım-satımına ilişkin söz açıldığında herkesin yüzü kin ve nefret doluyor. Ama o kadarla sınırlı kalıyor. Daha doğrusu bugüne kadar birkaç münferit olay dışında hep öyle kalmış. Zaman zaman tek tek şahısların eksperleri dövme tehdit etme biçiminde bazı olaylar gelişebilmiştir.

Yukarıda rakamlar ile ifade ettiğimiz gibi tütün üzerine yapılan talan o kadar açıktır ki, halka TC'nin talanını anlatmak lüzumsuz oluyor. Hatta halk TC'nin tütün politikasından hareket ile diğer uygulamalarını da rahatlıkla tasavvur edebiliyor. Ve bu talana topyekûn dur diyebilecek bir gücün ardından harekete geçmeyi sabırsızlıkla bekliyor.

Halkımız mücadelenin yöntem ve araçlarını algıladığı bu yöntem ve araçlara adapte olduğu gün, talancıların vay haline. Halkımızın yüzyıllardır birikmiş kini yanardağlardan yüzlerce, binlerce defa daha güçlü patlayacaktır. Aksi takdirde bir toplumsal çöküş ve çürüme başgösterecektir. Çökmüş ve çürümüş bu toplumu ayağa kaldırmak zor olacağından, Kürdistan'da ilerici, yurtsever ve hatta insanım diyebilenlerin tarihi ve kutsal olan ulusal direniş mücadelemizin bayrağı altında bütünleşmeleri kaçınılmazdır.

*** Kahrolsun Talan ve Zulüm!**

*** Yaşasın Tarihi Direnişimiz!**

*** Yaşasın PKK!**

30.7.1984
N. JÎYAN

YURTSEVERLER HAKKINDA İSTENEN İDAMLAR NEYİ HEDEFLİYOR?

●Eruh ve Şemdinli'de Tutuklanan Yurtsever, Yoksul Kürt Köylülerinin 30'u Hakkında İdam İsteniyor!

Baştarafı 1. sayfada

ve birçok eylemde bizzat yer alarak düşmana karşı savaştığını kendi gözleriyle gören sömürgeci kolluk kuvvetleri, büyük bir telaş içerisine girerek sağa-sola saldırmaya başlamışlardır. Durum karşısında nasıl tavır takınacaklarını dahi hemen kestiremeyen ve çok çelişkili bir ortamda kalan faşist Türk devleti, bir türlü adını veremediği bir düşmanla savaşmanın yarattığı kaos ortamına girmiştir. Bir yandan "bir avuç terörist, eşkiya karakollarımızı basıyor" diye beyanat verirken, diğer yandan ordu güçlerinin büyük bir bölümünü ve özel yetiştirilmiş dağ komando taburlarını seferber edip, uzun süreli bir savaşın hazırlıklarını başlatmıştır. Bu durum büyük bir çelişki arzettiği gibi, Türk sömürgecilerinin karakterini de net bir şekilde yansıtmaktadır.

Savaş hali ilan ettiği ülkemizde insanlarımızı evlerinden toplayan ve tam bir savaş esiri muamelesi yapan, sömürgeci-faşistler, onları kadın-erkek, genç-yaşlı demeden köy meydanlarına doldurarak dayak ve işkenceden geçirmektedirler. Bunu ilk zamanlarda boyalı burjuva basını, halkımıza "ibret" olması için geniş şekilde yayınlamış ama umduklarının tersine bir etki bırakan bu yayınlarını çete başı Evren'in emriyle yarıda kesmişlerdir.

15 Ağustos sonrası belli bir süre sözde yumuşak politika izleyen faşist barbarlar, halkımızdan umdukları ilgiyi görmeyince ve devrimcilerin kitlelerle olan bağlarını koparamayınca azgınlıklarını ortaya koymuşlar ve yurtsever insanlarımızı ya köyünde herkesin gözü önünde katletmiş, ya da tutklama kamplarına dönüştürdüğü askeri tugaylara götürmüşlerdir. Özellikle de yataklık suçunun çok ağır olduğunu haftalar boyu tüm yetkili ağızlarından açıklayarak ve halkımızı tehdit ederek, öncü ile halkın bütünleşmesini engellemek istemişlerdir. Uzun süreli halk savaşı stratejisini bilen ve bu konuda en irisinden emperyalist güçlerin deneyimine sahip olan faşist Türk sömürgecileri, gelinen aşamada yaşanan olayların ne basit bazı eylemler, ne de "şakilerin isyanı" olmadığını çok iyi bildiklerinden, bu gidişin kendi sonunu getirecek kadar "tehlikeli" olduğunu açıkça belirtmektedirler.

İşte böylesine amansızca sürdürülen bu savaşımda partizan birlikleri karşında acze düşen kolluk kuvvetleri, siyasi ve lojistik savaş yöntemlerini de gündemleştirerek onlarla halk arasındaki bağları koparmak, beslenme kaynaklarını kurutmak istemektedirler. Nitekim son on günlük süre boyunca hemen hergün basın-yayın organlarında yer alan bir haberde bu yönlü bir savaşım yöntemi olarak değerlendirilmelidir. Adeta günün konusu olan bu haberlerde Eruh ve Şemdinli eylemlerinin ardından yakalanan halktan insanlarımızın idam talebiyle yargılandıkları ve büyük ihtimalle en kısa sürede idam edilecekleri açıklanmaktadır. Mahkemeye çıkarılan 84 yurtsever insanımızdan 30'u olan Şevket Solmaz, Şehmuz Aycan, Ali Gün, Resul Balıç, Mehmet Acar, Hüseyin Aksu, Mahmut Aydın, Abdurrahman Başkak, Mehmet Yardım, Hasan Koçak, Şemsettin Çetin, Mahsun Kepti, Halil Başak, İzettin Yılmaz, Adil Öztunç, Hazım Öztunç, Suphi Öztunç, Derviş Tatar, Şemsettin Öztunç, Abdulmecit Ceviz, Halil Ay, Levent Ercan, İbrahim Batmaz, Mahfuz Özbey, İbrahim Tepe, Mete Basut, Seyfettin Çetin, Orhan Yaşar, Yılmaz Aynas, Adnan Aydın adlı yurtseverler için idam istenmektedir.

1925-40'lar dömenindeki sömürgeci uygulamaları anımsatan bu girişim, o dönemde de olduğu gibi, sömürgecilere karşı isyan edenlerin korkutulması, mücadeleden vazgeçirilerek pasifize edilmesini amaçlayan bir gözdağı olarak nitelendirilebilir. Feodal-aşiret reisleri önderliğinde gelişen o dönemdeki isyanlarda özellikle toplumun ileri gelenlerini ve sözü geçen elemanlarını ele geçirip Diyarbakır'da kurdukları sıra-sıra üc ayaklı darağaçlarında idam eden ve bunu da zorla meydanlara topladıkları halkın gözü önünde yapan aynı sömürgeci güç, günümüzde farklı zaman ve mekan koşullarında devrimci mücadelemize karşı da bu yöntemi izleyerek, aynı başarıyı sağlamak istemektedir. Çoğu okur-yazar olmayan, köyünün dışına dahi çıkmamış yoksul insanlarımızın, sırf yurtsever duygularından ötürü böylesi bir cezaya çarptırılması, sömürgecilerin bir anlık öfkeyle ya da ölen askerlerinin öcünü almak için değildir. Hayır, düşmanımız uzun vadeli düşünmektedir ve gelişmelerin her geçen gün aleyhine işleyeceğini iyi bilmektedir. Onun için de daha işin başındayken tedbirini almaya ve halkımıza yaptığı vahşi baskıların yanısıra, böylesi uygulamalarla da gözdağı vermek istemektedir. Fakat onlar bunu yaparken, bir gerçeği unutmaktadırlar. O da, halkımızın zaten yüzyıllardan beri baskı ve işkence içinde yaşadığı, hergün defalarca öldüğü, idam ve katliamların ise adeta günlük yaşamının bir parçası haline geldiğidir. Evet halkımız bunları her an görmekte, yaşamaktadır. O, zaten bunlardan kurtulmak, özgür ve insanca bir yaşama kavuşmak için mücadele vermekte öncüsü PKK'ye bunun için dört elle sarılmaktadır. Bu uygulamalar, mücadelemizi ve halkımızın düşmana duyduğu soylu kini kızıştırmaktan başka bir işleve de sahip olamayacaktır.

Sömürgeci faşist Türk devletinin hiç bir tehdidi, şantajı, zulmü ve halkımıza vermek istediği gözdağı, halkımızın, PKK önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesi saflarında birleşmesini engelleyemeyecektir.

★★★

Antep Cezaevindeki PKK'li Savaş Esirleri Direnişe Geçtiler...

Baştarafı 1. sayfada

birbirlerinden ayırıp tek tek hücre ve koğuşlara doldurma ve böylelikle toplu direnişleri engelleme yöntemi, cunta sonrası 6. Kolorduya bağlı olan Antep, Hatay ve Mersin cezaevlerinde de etkin bir biçimde uygulamaya konulmuştur.

Başlangıçta Antep cezaevinde toplanan ve ortak bir davada yargılanan PKK'li savaş esirleri, direnişleri ve mahkemelerdeki kararlı tutumlarıyla sömürgecilerin uygulamalarını boşa çıkarınca, cunta yetkilileri onların bir arada kalmasını engellemek amacıyla dağıtım sorununu göndemleştirmiş ve 1983 Mayıs ayından sonra gruplara bölünerek Hatay, Mersin ve Adıyaman cezaevlerine göndermişlerdir.

Özellikle de Mersin ve Hatay'da tutukluların büyük çoğunluğunu oluşturan PKK militanları, her koşul altında ideolojilerine olan bağlılıklarını kanıtlayarak dağıtım oyununu boşa çıkarmışlardır. 15 Ağustos eylemleriyle açılan yeni dönemde, tutuklular üzerindeki taktiklerini değiştiren sömürgeciler, daha önce dağıtıma tabi tuttuğu savaş esirlerini Kasım 1984'te yeniden Antep'e getirerek, en ağır işkence yöntemlerini uygulamaya başlamışlardır.

Antep cezaevine getirildikten sonra ikişer-üçer kişilik gruplar halinde bölünerek hücre ve koğuşlara konulan devrimciler, birbirinden tecrit bir durumda pasifize edilmek istenmelerine karşı çıkarak, direnişe geçmişlerdir. Cezaevi koşullarına uymayacaklarını ve siyasi tutuklu muamelesi görmek istediklerini belirten devrimciler, oradan oraya sık sık dağıtımlarının yapılmamasını da belirtip tüm cezaevini kapsayan aktif bir direniş sergilemişlerdir. Bu arada diğer bir grup PKK'li savaş esiri de yoldaşlarının direnişini desteklemek ve sömürgeci faşist cellatların, işkence ve baskılarını protesto etmek için kendilerini yakmışlardır. Büyük bir telaşa kapılan ve olaya müdahale eden sömürgeciler, yangını söndürerek yaralanan devrimcileri hastaneye kaldırmışlardır. Dışardan da gerek tutuklu yakınları ve gerekse yöre halkı tarafından tepkiyle karşılanan cezaevi olayları, sömürgecileri çıkmaza sokmuştur. Tutuklu devrimcilerin görüşmesine giden yakınları, onların ayakta duramaz bir vaziyette olduklarını ama, moral ve coşkularından hiç bir şey yitirmediklerini de bildirmektedirler.

Hakkari'den Mektup...

Baştarafı 4. sayfada

kendiliğinden ve bireysel eylem yürütülürse, devrimci propaganda ve örgütlenmeye de bazı olumsuz etkiler yapacaktır. Bu durumun, aslında devrimci müdahale açısından iyi değerlendirilmesi ve belli bir sonuca bağlanması gerekir. Herşeyden önce bu tür eylemler kitlenin kin, öfke ve nefretinden de kaynaklansa, kendiliğinden yapılması kitlenin örgütsüzlüğünü ortaya koymaktadır. Halkın kin, öfke ve çelişkisi örgüte dönüştürülmeli, kendiliğinden değil, planlı yürütülmelidir. Bir ajanın veya tortunun ortadan kaldırılması doğru ve iyi bir şeydir. Ama bu iyi ve doğru şey kendiliğinden ve bireysel yapıldı mı kâr kadar zararı da olabilir.

Buraya aktardığımız benzer birçok olaylar bölgemizde ortaya çıkmıştır. Ama şu an biz bununla yetinelim.

Son olarak diyeceğimiz tek şey şudur: Sömürgeciler her türlü baskıyı yapmaya kendisini hür ve özgür görüyorsa, bir halk da bu baskılara cevap vermekte hür ve özgürdür.

Devrimci selamlar.
13 Ekim 1984

Her Türlü Liberalizme Karşı Mücadele . . .

Baştarafı 12. sayfada

getirilip koşullar elverir vermez; zarar vermemesi ve Parti düşmanlığına yönelmemesi için gerekli tedbirler alınıp, zararlı olması mutlaka önlenerek parti dışına atılmalıdırlar.

Bu arada belirtmek gerekir ki, sözkonusu sağcı olumsuz belirtiler, çok sınırlı bir kesim dışında kişilerde fazla billurlaşmamış ve tüm kişiliği hakimiyeti altına almamış olduğu için, sağ belirtilerin etkisi altındaki birçokları proleter devrimcilikle küçük-burjuva devrimciliği arasında tereddütlüdürler. Eğer özenle yaklaşılırsa, büyük çoğunlukla bunları kazanmak da mümkündür. Bütün bunlar yapıldığında, Partinin profesyonelleşme ve gelişmesini ağırlaştıran, saflarımızda belli bir durgunluğa yolaçan, çizgimizin başarı şansını azaltan bu sağ belirtilerin tehlikelerini bertaraf etmek mümkündür.

PKK'nin ruhuna yakışır tek bir devrimcilik türü vardır. PKK'deki gerçek stil ise Haki'ler, Cuma'lar, Mazlum'lar, Hayri'ler ve Kemal'lerin çıkışları ile temsil edilmiştir. Bu yoldaşların şahsında somutlaşan devrimci stil PKK'nin zafere giden çizgisinin güçlü bir belirtisidir. Bunlar Partimiz tarafından Kürdistan halkının devrimciliğinin özgün tipleri olarak değerlendirilmektedirler. Bu yoldaşlar, direnmesi gerektiği gibi direndiler, mücadele edilmesi gerektiği gibi mücadele ettiler, Partimiz bu yoldaşların kişiliklerinde yarattıkları devrimci espriyi, meşru, tarihi, bağlı kalmamız gereken ve altında zaferin gerçekleştirileceği bayraklar olarak değerlendirmektedir. Onların çok sınırlı olanaklar çerçevesinde sergiledikleri bu büyük ve coşkulu tipi; bu kadar olanağa sahip olarak yaratamayacağımızı söylemek, saflarımızdaki hiç bir insan için mümkün olamaz. Onların açtığı yoldan yürümemek için hiç kimse kendinde hak bulamaz.

Espri olarak, tutulması gereken halka olarak, altında savaşılması gereken bayrak olarak ve esilmesi gereken rüzgar olarak bu yoldaşların kişiliklerinin, mücadelelerinin ve anılarının tüm yapıya egemen kılınması ve özellikle de Parti önder kadrolarının bunun şaşmaz neferleri olması tartışılmaz bir zorunluluktur.

Tüm bu gerçeklerden ötürü şu veya bu nedenle, yine şu veya bu oranda, saflarımızda sağ belirtilerin etkisi altında olanlar, Partiye, halka ve ülkeye bağlılığın bir gereği olarak mevcut tehlikeli konumlarından hızla sıyrılmak ve Partiyle güçlü bir bütünleşmenin soylu savaşını tutarlılıkla yürütmelidirler. Yine Parti kadroları bu tür belirtilerin Parti varlığımızı ve mücadelemizi tehdit etmesini önlemek için, belirtilen yol ve yöntemler içinde sözkonusu eğilime karşı duyarlı ve titiz bir savaşı aralıksız biçimde sürdürmelidirler.

★★★

Kürdistan Halkının Umudu Sönmeyecek. . .

Baştarafı 18. sayfada

rindeki oyunlarını bozmaktadır. Bügün sinsi oyun ve baskılara rağmen ajan, muhbir ağı teşhir olan bir avuç insanla sınırlı kalmıştı. KUK gibi reformist mücadelesiz güçlerin yaptığı tahribatlara rağmen, halkın devrimcilerle bağı artmaktadır. Devrimci propaganda dağdaki çobandan, çiftçiye, askere alınan gençlere, metropole giden mevsimlik işçilere, kadınlara kadar toplum kesimlerini kucaklayarak, şehirlere dayanmıştır. Konuştuğumuz yaşlı bir ana devrimcilerle tanışmasını ve onlara yaptığı yemeklerin gururunu şöyle anlattı: "*Geçen yıl oğlum sizinle ilişkiye geçtiği zaman çok tedirgindim, oğlum sizlere yemek getirdiğinde korkuyla dönüş saatini beklerdim. Şimdi o tedirginliği giderdim, artık Kürdistan'ın kurtulacağına eminim. Köye baskın yapıldığında oldukça soğukkanlıyım. Hiç unutmam, köyün yakınında 20'ye yakın devrimci vardı. Askerler köyü bastı, buna rağmen itinayla yemek pişirip oğullarıma ulaştırdım. Şimdi bu işe yeni başlayan köyün kadınlarına durumumu anlatıp, onları teskin ediyorum.*" Şehirin durumunu sorduğumuz bir köylü ise söze şöyle başladı: "*Siirt'te bakkalda, arabada, kahvede herkes mücadeleyi konuşuyor. Köylüler şehire gittiğinde uygun bir tarzda esnafdaki geniş yurtsever kesimler tanıdıklarından yazıları ve son gelişmeleri soruyorlar. Şehirde devrimci propaganda almış yürümüş, ajanlar ancak askerlerin kontrolünde gezebiliyorlar.*"

Bir halkın bu kadar diri olması, ve önemli bir kesimi bizi ilk defa görmelerine rağmen bağırlarına basmaları bizi duygulandırdığı gibi, mülteci küçük-burjuva soysuzlara kinimiz arttıkça arttı. Onur sahibi her insanın mücadeleye atılmasından başka alternatif bırakmayan halkın direniş talepleri, devrimcilerin daha yoğun faaliyetini zorunlu kılmaktadır. Kürdistan köylü yığınlarının sömürgeci baskı ve feodal yasıya duyduğu bu kin mücadelenin tükenmez kaynağı olduğu gibi, ulusal kurtuluş zaferimizin de güvencesi olacaktır.

Devrimcileri görünce "askerlerim" diye zılgıt atan yaşlı kadına, devrimcilerin silahını öpen amcaya, verecek yeteri şeyi olmadığından hayıflanıp dizini döven kadından, "bir silah patlasın, ötesini görmeyeyim" diyenlere kadar çoğaltabileceğimiz sayısız örnekler. Kürdistan köylüsünün genel durumunun, direnişe ne kadar olgun olduğu, ulusal kurtuluş özlemlerinin ne kadar canlı olduğunu fazlasıyla göstermektedir. Halkın bu duygularını gerilik diye değerlendirip, halkın durumunu soysuz yaşantılarına katık etmek isteyen küçükburjuva soysuzlara en iyi cevabı yine halk vermektedir. Her yerde Kürdistan halkı reformistleri lanetle anmaktadır. Küçük-burjuva. milliyetçi grupların tabanı da dahil. halk yığınları bilinçli bir tarzda PKK direnişçiliği etrafında toplanmaktadır. Ve halkın soylu umut ve desteği ile birleşen PKK direnişçiliği, küçük-burjuva bozguncuları sığındıkları Avrupa ülkelerinde de yakalayarak, kendi adına hareketten menedecektir. Ve bu direnişçilik, somürgeci-faşist şiddeti püskürterek mutlaka ulusal kurtuluşa ulaşacaktır. Halkımızın sönmeyen ulusal kurtuluş özlemi, özgür halk geleceğimizin güvencesidir.

Serxwebûn'a!

Baştarafı 9. sayfada

mızın güvencesi altında bir yayın organıdır. Kürdistan halkı uzun aradan sonra kavuştuğu bu yol gösterer fenerini söndürmeyecek, onu [illegible] tutuşturmanın aracı haline getirecektir. Bunun için gerekli azmi ve fedakarlığı da göstermeye kararlıdır. Nasıl ki bir halka onun gerçek anlamda çıkarının nerede olduğu gösterildiğinde, o halk zaptedilemezse ve mutlaka hedefe doğru gitmeye çaba sarfederse, bizim koşullarımızda **Serxwebûn**'da halkımızın çıkarlarının ifadesidir.

Yüzyılların biriktirdiği kin ve nefretle ayağa kalkan ve düşmanı ezmeye azmetmiş olan halkımız, ne kadar çok hedef şaşırtıcılığı yapılırsa yapılsın, o, izleyeceği güzergahı öğrenmiştir ve asla geri dönmeyecektir.

Serxebûn, yeni yıllara doğru kararlıca ilerlerken, marksist-leninist düşünceler ışığında mücadelemiz ve halkımıza kılavuzluk yapmaya devam edecektir.

●Yaşasın Halkımızın Şanlı Onueri PKK!

●Biji Serxwebûn!

● Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği ve Hertürden İşbirlikçileri!

İsveç'ten bir okuyucu
6.1.1985

"Uyanmak Davaya Sarılmak İçin ..."

Baştarafı 5. sayfada

yara olmuş, hatta daha kötü bir duruma gelmiştik. Sabahları semeri giydiğimizde kuruyup soğuyan yaraların acısından baygınlık geçiren arkadaşlarımız da oluyordu. Çalışınca yara ısınıyor, acısı da kesiliyordu. Ama kısa süreli molalardan sonra bile acı dayanılmaz bir hal alıyordu.

Birgün bir arkadaşımız, çimento torbasını sırtlamış, altıncı kata çıkıyordu, sırtının acısına dayanamayıp, bayılmış yere düşmüştü. Düşerken çimento torbası da yırtılmıştı. Başımızdaki Arap çavuş, torba yırtıldığından işçinin ücretini keseceğini söylüyor, bir yandan da Türkler'e düşman olduğunu, çünkü, tarihte Osmanlıların kendi atalarına çok baskı yaptığını söyleyerek düşmanlığını, kinini dile getiriyordu. Bunun üzerine biz Türk olmadığımızı, ama Türk olan işçilerin de tarihin sorumluluğundan hiç bir suçlarının olmadığını, Osmanlıların geçmişte tüm halklara zulüm ettiğini ve yine bugünkü Türk devletinin de onun bir devamı olduğunu söylediğimizde de lafı değiştirip, "*siz komünist ve bölücüsünüz*" diyerek tehdit etmeye başladı. Bundan da anlaşılıyordu ki bu adam Türk firmalarıyla işbirliğindeydi. Bu durum, Ortadoğu gericiliği ile faşist Türk devletinin işbirliğinin ufak bir yansımasıydı.

Tüm bu uygulamalara karşı, yer yer direnildiyse de iş dalında Arap gericiliğine ve faşist cuntaya karşı bir grubun direnişi, eldeki mevcut olanağında yitirilmesine neden oldu. Örneğin, bazı çıkışlar yaptığım için Arap polisi tarafından alındığım bir hafta süreli işkenceler sonucu felç tehlikesiyle karşı karşıya geldim. Ükeye gittiğimde iki ay boyunca Ankara'da hastahanede yattım ve kazandığım parayı da buralarda tüketerek, çaresiz tekrar Arabistan'a döndüm.

Ülkede izinde olduğum dönem, 15 Ağustos eylemlerinin halkımızı içten içe kaynattığı, küskünleri, dargınları barıştırdığı, herkesin kendi gerçek kurtuluşunu tartışmaya başladığı bir zamana denk geldi.

Kendi şehrime döndüğümde, cezaevlerinde yoğun bir direnişin başlatıldığını, devrimcilerin açlık grevine girdiklerini öğrendim. Şehrimizde, Diyarbakır'da tutuklu olan ... arkadaşın ailesine haber gelmişti: "*Oğlunuz öldü, gelin cenazesini alın*" diye. Cenazeyi almak için Diyarbakır'a giden kalabalık kitleye ben de katıldım ve cezaevi önüne gittim.

Cezaevinin önü çok kalabalıktı. Sömürgeciler bir taktik uygulamışlar, direnişteki tüm devrimcilerin ailelerine aynı haberi vermişlerdi. Amaçları, cezaevi önüne gelen ana-baba-eş ve yakınlar vasıtasıyla onları direnişten vazgeçirtmekti.

Ama cezaevi önüne gelen kitlenin önce bu taktikten haberi yoktu ve büyük bir yas havası vardı. O esnada bir tutuklu anasının kitleye yönelik yaptığı konuşma, ömrüm boyunca unutamayacağım bir etki bıraktı üzerimde. Bu ana, özetle şöyle konuşmuştu: «*Şehit düşen PKK savaşçıları ve halen savaşanlar hepimizin evlatlarıdır. Onların savaşmadaki kararlılığı, düşmanda büyük bir korku ve telaş yarattı, bizler bu dava uğrunda değerli evlatlarımızı kaybederken; düşmana karşı kinimizi bilemeli ve bu direnişin hepimizin gururu ve onuru olduğunu bilmeliyiz*». İnsanın oğlunun ölüm haberini alan bir ananın bu sözlerinden etkilenmemesi mümkün değildi. Kendimi tutamayarak bir köşeye çekilip ağladım. Diğerlerine baktım ağlamıyorlardı. Bu acılara, sıkıntılara alıştıkları belliydi.

O hafta Diyarbakır hapishanesinin önü ve tüm kahveleri, Kürdistan'ın dört bir yanından gelen oğullarının, kızlarının, yakınlarının ölüm haberini alan insanlarla dolmuştu. Bir kahvehanede başka bir ana; "*PKK, tüm halkımızın ve bizim evlatlarımızın öcünü alıyor, devletin Eruh'taki durumuna bakın, köpek gibi kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırmış, masum görünmek istiyorlar*" diyor elini de göğsüne dayayıp "oh" çekiyordu.

Sömürgeci faşist Türk devleti, cezaevindeki direniş karşısında ailelerini çağırtıp devrimcileri direnişten vazgeçirtmek istedi, ama ailelerden bu yüzü bulamayınca onları dışarı kovdu.

Neticede, sömürgeci cellatlar, gerek cezaevlerinde gerekse de dışarda tüm çabalara rağmen hiç bir sonuç alamadılar. Benim iznim dolduğundan tekrar Arabistan'a döndüm. Oradayken yakınımın gönderdiği HRK'nin bildirisini okuduğumda elim hiç bir işe varmak istemiyordu. İçimde büyük bir istek kabarıyor, Partizanlara katılacağım günleri adeta iple çekiyorum.

15 Ağustos eylemleri halkımızı ve dostlarını nasıl birleştiren bir etken olduysa, düşmanımızı da birleştirmişti. Bu eylemler ardından, benim bulunduğum şehirdeki ... firmaları, Arap gericiliği ve ABD firmaları, Kürdistan'da yürütülen "huzur" ve "güneş" harekatlarına yardım yağdırmaya başladılar. Benim öğrenebildiğim kadarıyla Irak hükümetiyle işbirliği halinde sağlık, teknik, silah, cephane, lavazım araçları göndermişlerdir. Emperyalistlerin bölgede en güvendikleri orduya bu tür yardımları yapmaları ise, bizler tarafından anlaşılır şeylerdir.

Tüm bu olup bitenlerin karşısında, halkına ve insanlığa karşı kendini sorumlu hisseden birey ve örgütler nasıl davranmalıdırlar? Avrupa'nın bol olanakları içinde mücadeleye maddi ve manevi destekte bulunmak, ayrıca fiilen ülkeye gidip savaşmak mı gerekir, yoksa tersini mi iddia etmek gerekir? Bazı güçler cezaevlerindeki yoldaşları için oralarda ahkam kesiyorlar, ama biz buradaki Kürdistanlı yurtseverler de diyoruz ki, bırakalım cezaevlerini, Arap çöllerinde bir odaya hapsedilen ve beş ay boyunca biz PKK sempatizanları tarafından bakılan arkadaşlarına bile bakamıyorlar. TKSP'li bayların Avrupa'daki vurdum duymazlıkları, direnişe saldırmaları, onlara hiç bir şey kazandırmayacağı gibi çok şey kaybettirecektir.

Mektubumun başından beri anlattıklarım, biz Kürdistanlıların yaşamının bir bölümüdür sadece. Önemli olan, tüm çektiklerimize cevap verebilecek, kurtuluşumuzu sağlayacak bir önderliğe kavuşmuş olmamızdır..

Sonuç olarak; tüm halkımıza sesleniyorum; bu kölelik zincirlerini daha ne zamana kadar taşıyacağız. Uyanmak, davaya sarılmak için daha neyi bekliyoruz. Yoksa, en kıt olanaklar içinde canını dişine takarak ulusal bağımsızlık savaşımızı geliştiren ve daha ilk adımlarıyla düşmanlarımızı çıkmaza sokan PKK gibi bir önderliğimiz mi yok?

Eğer bugün PKK önderliğindeki HRK güçleri, halkımızın devrimci silahlı mücadelesini başlatarak tüm şüphe ve kararsızlıkları silmiş ise, o halde bize de önderimizin gösterdiği ışıklı yolu takip etmek görevi düşer. Bunu yapamazsak, yok olup gitmekten, en alçak ve onur kırıcı muamelelere maruz kalmaktan kurtulamayız.

●Yaşasın Kürdistan Halkının Şanlı Önderi PKK!

●Yaşasın 15 Ağustos Eylemleri ve HRK!

●Kahrolsun Emperyalizm, Bölge Gericiliği ve Faşist Türk Sömürgeciliği!

S.Arabistan'dan
bir PKK taraftarı
20.11.1984

Ortadoğu Mektubu...

Baştarafı 20. sayfada

FKÖ, Mısır'ın bir dayatması sonuc Arap ülkeleri topluluğunda alınan kararla 1964'te kuruldu. Daha geri bir programa sahip ve siyasi örgüt ve partilerin katılmasını reddeden bu örgütü, 1967 yılında savaşın hemen akabinde, örgütler hızlandırdıkları faaliyetleriyle (özellikle Ürdün'de, İsraillileri yenilgiye uğrattıkları Karame çatışmasının ardından açtıkları askeri kamplarda silahlı güçleri **25 000'e ulaştı)** ön plana çıkanı ele geçirdiler. Cephe biçiminde yer aldıkları FKÖ'nün programını yeni temelde oluşturdular. Bu yıllar mücadelenin bu önderlikle yükseldiği yıllardır. İsrail'in gelişmiş teknolojiye sahip ordusu karşısında büyük yenilgilere uğrayan Golan ve Sina'yı kaybeden Arap ülkeleri savaştan yılgın ve yorgun çıkarken, Filistin Direniş Hareketi gerilla taktikleriyle İsrail'e önemli darbeler vurdu. Filistin Direniş Hareketi'nin bu radikal konumu, aynı zamanda göç ettikleri Arap ülkelerinin yönetimleri üzerinde de önemli etkide bulunmuş, hatta Ürdün'de yurtsever hareketle birlikte mevcut krallık yönetimini yıkacak ölçülerde gelişerek, ileri boyutlara varmıştır. Duyulan bu korkudan ötürü Ürdün yönetimi Filistinlileri esas mevzilerinden söküp atmak üzere, 1970'te Kara Eylül katliamını yaptı.

Filistin devriminin önderliğindeki uzlaşma eğilimlerinin nüveleri, yenilgiden sonra Lübnan'a taşınmasıyla başladılar. Ama gerek devrimdeki ayrışmanın, gerekse Arap-İsrail çelişkisinin o koşullarda bulunduğu durum, uzlaşmacı ve tasfiyeci eğilimin devrim üzerindeki tehlikesinin şimdiki boyutlara ulaşmasını engellemiştir. Çünkü denge direniş yürüten güçlerin lehindeydi. Ama yenilgilerin küçük-burjuvazide kararsızlığı artırdığı, uzlaşmaya ve tasfiyeciliğe ittiği genel ilkesi gözönüne getirilirse, bu çizginin Araplarla-İsrail arasında çıkan 1973 savaşının ertesinde daha da derinleşeceği ortadadır.

Bu savaşın sonuçları diğer nedenlerle birlikte, sonuna kadar direnmeme özelliğinden ötürü Nasırcılığın emperyalizme sığınmasına, Filistin sahasında uzlaşmacılığın ve tasfiyeciliğin FKÖ kararlarına yansımasına yol açtı.

1973'ten sonra başgösteren uzlaşmacılık ve tasfiyecilik eğilimi son İsrail saldırısına kadar derece derece Filistin Devriminde yer etmiştir. Önce Fetih önderliğinde başlayan bu eğilim, daha sonra da en oportünist örgütten başlayarak marksist-leninist olduklarını iddia eden sol örgütlere kadar sıçramıştır. Tam bir küçük-burjuva vefasızlığını ifade eden bu duruma bir örnek vermek yerinde olacaktır. "*FKÖ 7. toplantısında şu kararı alan silahlı halk mücadelesi, İsrail'le aramızdaki ilişkide başvurulacak biricik seçenektir. ... tasfiyeci siyasi çözüm sadece teslimiyet olmayacak, aksine mücadelemizin, kayıplarımızın bilinçli inkarı, kurtuluş hedefine varmak için devrim hareketimizi engelleyecektir. (Meclis Tutanaklarından) Bu çelişkinin çözümünde biricik seçenek kabul edilen silahlı halk mücadelesi açısından kararlı tutumdur; ama hemen ertesinde uzlaşmacı çizginin egemenliğinde bir dizi gelişmelere de tanık olundu.*

Bu sırasına göre şöyledir:

Silahlı mücadele biricik çözüm dür.

Silahlı mücadele diğer vesilelerin yanısıra...

Silahlı mücadelenin de içinde olduğu tüm yöntemleri kullanma.

Tüm yöntemleri kullanma

Bu gerilemelerin doğal sonucu düşmanla olan çelişkinin çözümünde askeri seçenek. Fas zirvesinin kararlarını onaylamaktı."Nezih Ebunidal Kurtuluş ve Uzlaşma Çizgileri Arasında Filistin Programı, s: 77.

Böyle bir seyir izleyen Filistin Devrimi Lübnan'da artık topraksız bir devlete dönüştü, kurduğu nizami birliklerle (böyle bir örgütlenmeyi, Filistin devriminin izlediği FUM'nin kararlaştırdığı uzun süreli halk savaşı stratejisini köstekleyen bilinçli bir tasfiyeci çaba olarak yorumlanmaktadır. Yukarda adı geçen yazı) oluşturduğu kurumlarla, kurduğu diplomasi ile, aldığı yardımlar ve bütçesiyle bu örgütün nereye ulaştığını basit bir gözlemde bulunan herkes rahatça görecektir. Özünde bugün kaşarlanmış bu kuruluşlarda palazlanmış sol adına hareket eden grupların FKÖ'nün parçalanmasından çok endişeli olmaları, siyası sonuçlarından öteye bu olanakları kaybettiklerindendir. Yoksa geçmiş yıllarda verecekleri sağlıklı bir mücadeleyle devrimin bu noktaya varmasını engelleyebilirlerdi. Diğer bir deyişle bu konuda kendilerinin de devrimin buraya sürüklenmesinde önemli payı vardır.

Uluslararası barış konferansı var. Filistin Devrimi açısında dönüm noktasının, 1982 Haziran'ında İsrail'in Lübnan'a saldırısıyla yenilgi alarak devrim güçlerinin bu alanı terk etmesiyle başladığını herkes teslim etmektedir. Bu yenilginin ardından teslimiyet, uzlaşma ve tasfiyeciliğin hızlandığı da yine bilinmektedir. Artık bu çizginin tutma zemini de vardır. Mısır Camp-Dawid yönetimi, Ürdün gerici yönetimi, Irak diktatörlüğü ve daha başka bir dizi gerici Arap yönetimi bu konuda ağırlıklarını koyarken, sorunu çözmek için sunulan Reagan Planı Fahd Planı, Ürdün Konfederasyon Planı, kısaca üzerinde manevra yapacağı uygun bir sürü seçenek mevcut. ...

Dizginsizce bu yolda ilerlenmesinin nedenleri az önce belirtilen nokta lardır. Küçük-burjuva önderliğinin devrimi gelip tıkadığı nokta, onun yetersizlik ve istikrarsızlığının açık örneğidir. Bu hareket radikal çizgide bir süre daha yürüyemez miydi, diye sorulabilir. Hayır! Varılan bu noktada Filistin hareketinin özgül koşullarını da göz önünde tutarsak, bütçesi tüm üçüncü dünya ülkelerinin bütçelerini geride bırakan, diplomatik alanda herhangi bir devlet başkanı hatta BM genel sekreterinin rolünü aşan bir role sahip olan vb. bir kişi veya kurum devrim diye bir şey düşünebilir mi? Aksine devrime engel olur.

Burada bir devrim değil tasfiyecilik, uzlaşmacılık ve teslimiyetçiliğin bir devrimi çok olumsuz bir noktaya getirişinin tablosu çizildi. Buna karşılık, devrimci direnişi surdurmek isteyen güçlerin de çabası vardır. Bu ilk olarak bu çizginin cambazlığını yapan Arafat'ın örgütünde ortaya çıktı. 1983 yılının ortalarında örgütün önemli bir bölümü ayaklanarak bu gidişi durdurmak istedi. Diğer yandan radikal örgütlerin bu yönlü çabaları sürmektedir. Ama açık ki bu çizgiye karşı güçlü bir şekilde yönelebilmek için içinde bulundukları yetersizliği aşıp, direnişçi temellerde, emekçi halk kitlesine dayanarak, onun gerçek çıkarları doğrultusunda cesaretli adımlar atmak zorundadırlar. Yoksa bir vampir gibi kendilerini de yutacak böylesi bir tehlikeye karşı ciddi bir başarı sağlayamazlar. Diğer yandan kendi mücadelesine ve devrimlerine büyük desteği alarak, bölge halklarının mücadelesini desteklemek zorundadırlar. Yoksa eskiden olduğu gibi, emperyalizme karşı tek başına direnme, artık emperyalizmi geriletme bir yana yenilgiye götürecektir. Bu temelde halkların gerçek direnişçi güçlerini desteklemek göreviyle karşı karşıyadırlar. Emperyalizme ve gericiliğe ancak bu şekilde karşı konulabilir ve halkların çıkarına köklü değişiklikler ancak bu biçimde sağlanabilir. Yine böyle bir mücadeleyle tasfiyecilik boşa çıkarılabilir.

Kars'ta Sömürgeci...

Baştarafı 2. sayfada

şine düşürülmüş, ama buna rağmen hiç bir devrimci yakalanmadığı gibi, halk, devrimcilere sahip çıkıp onları korumuştur. Operasyonlarda bilhassa da teslim olan hainin verdiği bilgilerden dolayı devrimci hareketi yörede bitireceği hakkında epeyce umutlanan sömürgeciler, halktan çok sayıda insanın (ki çoğunun devrimcilerle hiç ilişkisi yoktur) tutuklanmasından başka hiç bir şey elde edememişlerdir.

Halen de sürdürülmekte olan operasyonlar hakkında aradan uzun bir zaman (42 gün) geçmiş olmasına rağmen henüz bir açıklama yapılmadı. Fakat sömürgeciler, ne kadar azgınlaşırsa azgınlaşsın, uyguladıkları baskı, işkence ve zulüm işe yaramamış ve yaramayacaktır. Halkı ve devrimcileri birinden ve mücadeleden koparamadıkları gibi halk, düşmanın iğrenç yüzünü daha iyi görmekte ve devrimcilere tek kurtuluşçu güç olarak daha çok sarılmaktadır. Devrimciler ise, uygulanan baskı, operasyon ve karşılaşılan zorluklardan dolayı mücadeleden kopmak, halkın mücadelesine sırt çevirmek şurda dursun –bir iki ihanetçi ve teslimiyetçinin çıkması bu gerçeği değiştirmez– daha büyük bir azim, kararlılık ve bilinçle mücadeleye sarılmakta, dönemin ihtiyaç hissetirdiği militan kişiliğe ulaşmaya daha çok çalışmaktadırlar.

Sömürgeci-faşist Türk devletini hiçbir baskı, işkence ve zulüm kurtaramayacak, yaptıklarının hesabı on kat misliyle kendisinden mutlaka sorulacaktır.

12.12.1984
C. ARARAT

Aley Mahmut...

Devamı 24. sayfada

zorlukla karşılaşır. Fakat hangi zorlukla karşılaşırsa karşılaşsın, öz güce dayanmak ve eldeki imkanları en iyi bir tarzda mücadelenin hizmetine sunmak esas olmalıdır. Bu belirleme bizim açımızdan da böyledir. Eskiden olduğu gibi günümüzde de, ABD ve Fransız emperyalistlerinin "öz evladı" durumunda olan ve babalarından büyük çapta ekonomik ve askeri destek alan (Fas gericiliği) bir düşmanla savaşan bir güç olarak, elbette ki, düşmanın imkanlarıyla bizim imkanlarımız arasında kıyaslanmayacak derecede bir farklılık göz önündedir.

Tüm zorluklara rağmen, El Verkiz, Limasil, Bir Anziran, Al Havle, Libirat, Al Mah Bas, Al Kilte vb. alanlarda Sahra Halk Kurtuluş Ordumuzun alçak ve korkak olan düşmana karşı gerçekleştirdiği şanlı eylemlerle büyük oranda silahlar ele geçirildi ve ganimetler elde edildi. Bu da ordumuzu ve halkımızı silahlandırmada belirleyici bir faktör olmuştur.

SERXWEBÛN- *Ortadoğu'da faşist Türk sömürgeciliğine karşı giderek önemi artan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini nasıl görüyor ve Kürdistan halkı ile Batı Sahra halkının geliştirdiği devrimci mücadele arasında nasıl bir bağ kuruyorsunuz?*

Aley MAHMUD- Kürdistan İşçi Partisi'ndeki (PKK) yoldaşlarımızın yürüttüğü haklı ve soylu mücadele dünya devriminin kopmaz bir parçasıdır. Bunun için Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin elde edeceği en ufak bir kazanım tüm ilerici, devrimci ve demokratik güçlerin bir kazanımı olacaktır. Nasıl ki, faşist Türk devleti ile gerici Fas yönetimi arasındaki o bilinen ilişkiler ne denli sıkıysa; Kürdistan devrimi ile Batı Sahra devrimi arasındaki bağ da o denli önemlidir. Çünkü; gerek faşist Türk devleti, gerekse gerici Fas yönetimi ABD emperyalizminin bir üssü, gözde bir müttefiği ve doğudan batıya kadar çıkarlarını korumakla mükellef saldırgan bir canavar durumunda olan bu sömürgeci ve gerici güçlere karşı, ayrı ayrı kıtalarda savaşıyor olsak da esas olarak hedefimiz bir ve aynıdır.

SERXWEBÛN- *Son olarak gazetemiz* **Serxwebûn** *aracılığıyla ülkemizin devrimci-demokratik kamuoyuna iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?*

Aley MAHMUD- Herşeyden önce tutuklu ve dışarıdaki Kürdistanlı yoldaşlarla dayanışma içerisinde olduğumuzu belirterek, pratik mücadelemizde elde ettiğimiz deney ve tecrübelere dayanarak, şunu belirtmek istiyorum, bağımsızlığa ve özgürlüğe bedelsiz varılamaz! Buna ulaşmak için de hepimiz yılmadan, bıkmadan direnelim!

Serxwebûn'*a!*

Baştarafı 9. sayfada

şiarlara kadar güçlü tarzda yerine getirilmesi gereken görevler yüklemektedir.

Halklarımızın sevinç ve övünme kaynağı olan 15 Ağustos direniş ve saldırı eylemleri, **Serxwebûn** aracılığıyla en geniş kesimlere ulaştırılmış ve geniş bir destek sağlanmıştır.

Yeni dönemde KUKH ve gelişen mücadele, dünya kamuoyuna duyurulmuş, mücadelemize halkların desteği de sağlanmıştır. Böylesi bir süreçte **Serxwebûn**, mücadeleci, aktif ve daha savaşkan bir yayın organı olmasını bilmelidir. O'nun bu görevi de başaracağına inanıyor tüm çalışanlarına üstün başarılar diliyorum.

●Yaşasın KUKM ve Onun Öncü Gücü PKK!

●Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin Sesi!

●Kahrolsun Emperyalizm, Sömürgecilik ve Hertürden Gericilik!

Hannover'den bir Serxwebûn
okuyucusu

Afrika Birliği Örgütü üyesi Aley MAHMUD ile yapılan röportaj.

Aley Mahmud: "*Bağımsızlığa ve Özgürlüğe Bedelsiz Varılamaz!*"

SERXWEBÛN- *Bilindiği gibi Afrika kıtası yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarına sahip olan bir alandır. Bundan dolayı tarihsel olarak sömürgeci güçlerin işgal, talan ve sömürgeci bir politika uygulamalarına sahne olmuştur. Özellikle Portekiz ve İspanya sömürgecilerinin Afrika halkları üzerinde geliştirdikleri işgal, katliam ve sömürgeci politikaya karşı, Afrika halklarının bu sömürgeci boyunduruktan kurtulmak için verdikleri ulusal kurtuluş mücadeleleri hakkında bir açıklama yapar mısınız?*

Aley MAHMUD- Afrika kıtası eskiden olduğu gibi, günümüzde de sömürgecilerin ve emperyalistlerin hedeflerinden birisidir. Bu herkesçe bilinen nedenlerin başında yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarına ve kıta olarak stratejik bir öneme sahip olması gelmektedir. Fakat sömürgecilerin vahşice uygulamalarına karşı uyanan, bağımsızlık ve kendi kaderlerini özgürce tayin etmek uğruna görkemli bir mücadele içerisine atılan yiğit Afrika halkları, kurtuluşlarını peşpeşe zaferle perçinleştirdiler.

1962 yılında ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ önderliğinde Cezayir halkının kurtuluşu Fransız emperyalistlerini hezimete uğratarak bu alandan kovulmasına yol açarken, Güney Afrika'da da ANGOLA, MOZAMBİK, GİNE BİSSAU ve ZİMBABWE halkları Portekiz ve İngiliz sömürgecilerine karşı silahlı mücadele içerisine girerek direnişin bayrağını yükselttiler. Sömürgecilerle kıran kırana süren bir mücadele sonucunda 1975 yıllarında MPLA önderliğinde ANGOLA, FRELİMO önderliğinde MOZAMBİK ve 1981 yılında ZİMBABWE halkları tam bağımsızlıklarına kavuştular. Yine aynı tarihlere takabül eden silahlı halk cephesi önderliğinde BATI SAHRA halkı da, İspanyol sömürgeciliğine karşı soylu bir mücadele yürütmekteydi. Bu soylu mücadele karşısında daha fazla tutunamayan İspanyol sömürgecileri ölümcül darbe üstüne darbe alarak ve büyük kayıplar vererek ülkemiz B. Sahra'nın tüm topraklarından çekilmek zorunda kaldılar.

Geçmeden şunu da belirtmek isterim ki; sömürge mazlum halkların, sömürgecilerin boyunduruğunun altından kurtulmalarının tek garantisi ve güvencesi en uygun ve en doğru biricik mücadele yöntemi silahlı mücadele ve bürüneceği biçim olan uzun süreli halk savaşı stratejisidir.

SERXWEBÛN- *İspanya sömürgecilerinin ve emperyalizmin özelde de ABD emperyalistlerinin, Batı Sahra ve diğer Afrika halklarına karşı geliştirdikleri ve geliştirmek istedikleri karşı-devrimci komplolar hakkında bilgi verir misiniz?*

Aley MAHMUD- Sömürgecilik, yenilgiye uğratıldığı ve halklar tarafından ölümcül darbeler yediğinde, sömürgeleştirdiği ülkeden alalacele kaçmak zorunda kalır. Fakat daha sinsi yol ve yöntemler deneyerek aynı ülkeye tekrar girmek için özen gösterir. Yani kapıdan çıkıp pencereden girmek isteyecektir. Bu yöntem emperyalizmin ve sömürgeciliğin her alanda başvurdukları karşı-devrimci iğrenç politikalarının bir parçasıdır.

Buradan yola çıkarak, yukarıda da izah ettiğim gibi emperyalizmin ve sömürgeciliğin Afrika kıtasında nüfuz alanlarını geliştirme ve genişletme çabalarına her geçen gün hız vermektedirler. Bunun için sömürgecilik ve emperyalizm Moboto Sisko, Kral II. Hasan, Biter Bota, İyen Smith vb. sadık ve aşağılık uşakları eliyle karşı-devrimci plan ve entrikalarını Afrika kıtasında gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Bu konuda sarfedilen çabaların en bariz örneğini ise, Moboto, Kral II. Hasan ve Biter Bota'nın İsrail siyonistleriyle ve terörizmin odağı ABD emperyalistleriyle sarmaş-dolaş olarak geliştirdikleri her yönlü sıcak ilişkileri gösterebiliriz.

Yine bu amaçla, ırkçı Güney Afrika Cumhuriyeti'nin oynadığı rol çok belirgin bir olaydır. SWAPO önderliğinde kahramanca mücadele eden yiğit NAMİBYA halkı üzerinde vahşice estirdiği terör, cinayet, katliam ve soykırımı, dünya kamuoyunun ve uluslararası kuruluşların (Birleşmiş Milletler, Afrika Birliği Örgütü, Bağlantısız Ülkeler Bloku vb.) protestolarına rağmen insafsızca uygulamaktadır.

Uşak ruhlu Kral II. Hasan da emperyalizmden aldığı destekle zor kullanarak ülkemizin bir kısmını ilhak etti. Bununla da yetinmeyerek Batı

Batı Sahra halkı, genç-ihtiyar, çocuk-kadın...

Sahra'yı tam bir asır (100 yıl) boyunca kendi egemenliği altında tutan ve süreç içerisinde asimilasyoncu politikadan tutun da, beyinsel sömürgeciliğe kadar her türlü insanlık dışı yöntemleri halkımız üzerinde uygulamayı mübah gören sömürgeci İspanya diktatörlüğüyle de işbirliğine gitti. Fakat bu gemlenmemiş sömürgeci baskılar altında halkımızın uyanması fazla sürmedi. Halkımızın tarihsel kini soylu direniş emarelerine dönüştürülerek, böylece sömürgecilerin tüm oyunları boşa çıkarıldı. Halkımızın bu soylu direnişi, İspanyol sömürgecilerinin ülkemizdeki zenginlik kaynaklarını talan etmesini engellediğinden ve tatlı bir çehreye bürünme siyasetini de su yüzüne çıkararak uygulanamaz hale getirdiğinden dolayı daha da çılgınlaşarak, bu sefer, halkımızı sindirmek, katletmek, rastgele tutuklamak ve mücadeleci insanlarımızı ülkeden kovmak gibi yöntemlerle ve karşı-devrimci zorunun dozajını daha da arttırarak egemenliğini sürdürmeye çalıştı. Ama nafile! Çünkü, Batı Sahra halkının iradesi eskisinden de daha güçlü ve çelikleşmiş bir iradeye dönüşüyordu. Çünkü; halkımız, tek kurtuluş yolunun silahlı halk savaşından geçtiğini çok iyi biliyordu. Çünkü, 20 Mayıs 1973'te XANKÊ köyünde İspanyol sömürgeciliğine karşı ilk kurşunu sıkarak devrimin kıvılcımlarını tutuşturan halkımızın biricik önderi SAKİYA AL HAMRA-VADİ DAHAB HALK KURTULUŞ CEPHESİ (POLİSARİO) doğmuştu artık...

SERXWEBÛN- *Batı Sahra halkına önderlik eden POLİSARİO'nun oluşumunda ve mücadelesinde karşılaşılan zorluklar ve mücadele sürecinde kazanmış olduğunuz deney ve tecrübeler hakkında bilgi verir misiniz?*

Aley MAHMUD- İspanyol sömürgecileri gerici Fas krallığıyla elele vererek çeşitli entrika ve komplolar düzenlediler. Oynanmak istenen bu oyunların altında yatan gerçekleri kısaca şöyle belirleyebilirim:

Birincisi; yakılan devrim ateşini söndürme çığırtkanlığı; ikincisi; silahlı halk devrimi hareketi olan önderimiz POLİSARİO'yu "bölücü, terörist, kanun kaçkınları" vb. demogojilerle halkın nezdinde itibarını sarsmaya çalıştılar. Tüm bunların yanısıra, İspanyol sömürgeciliğinin ve gerici Fas krallığının devrim alternatifi olarak ortaya çıkardıkları, başını Fas ordusundan ADVAR MOHA adındaki yüksek rütbeli ajan bir subayın çektiği "MAVİ ADAMLAR HAREKETİ" ile başını AHLİYHEN EL RAŞİD adındaki bir hainin çektiği "KURTULUŞ BİRLİĞİ HAREKETİ" veya "BİRLİK PARTİSİ" de diyebileceğimiz paravan ajan-provakatör örgütler yaratıldı. Oluşturulan bu ajan-provakatör örgütler eliyle İspanya ve Fas polisi, çeşitli provakatif eylemlerle cephemiz POLİSARİO'nun saflarında tahribatlar yaratmaya ve savaşçıların moralini bozmaya çalıştılar. Ancak devrimcilerin bilinçliliği ve uyanıklığı sömürgeciler tarafından oynanmak istenen tüm oyunları boşa çıkarmayı başarmıştır.

Devrimci ideolojiye ve ilkelere bağlılık yukarıda da belirttiğim gibi, entrika dolu olan düşmanın tüm oyunlarını boşa çıkarmanın en büyük teminatıdır. Çünkü devrim ile karşı-devrim arasındaki çelişki antagonisttir ve sonsuza dek sürecektir. Ancak tarihten öğrendiğimiz gerçek odur ki, zaman sürekli devrim lehine işlemektedir. Devrim lehine işleyen bu zaman sürecinde kazanımlar çoğalır, saflar giderek çelikleşir, deney ve tecrübeler artar. Alçak ve kalleş olan düşman saflarında ise panik, korku, tedirginlik, çöküş ve yokoluş başlar.

SERXWEBÛN- *Sizin de üyesi olduğunuz Afrika Birliği Örgütü'nün oluşum nedenlerini ve Afrika halklarının sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı verdikleri UKM'lerinde oynadığı rol hakkında ve emperyalizmin Afrika gericiliğiyle birlikte Afrika Birliği Örgütü üzerinde egemen olma çabaları hakkında bir değerlendirme yapar mısınız?*

Aley MAHMUD- Afrika Birliği Örgütü, Afrika ve dünya halklarının önemli kazanımlarından birisidir. Oluşum nedenleri ise, Afrika kıtasında sömürgeciliğin tasfiyesini sağlamak, bağımsızlık ve kendi kaderini kendisinin özgürce belirlemesi uğruna mücadele eden halklara maddi ve manevi olarak aktif destek sağlamaktır.

Afrika Birliği Örgütü, Afrika başkanlarının bir toplantısında Nikoroma, Cemal Abdul Naser ve Niyriyriy'nin aldıkları tarihi bir kararla 1963 yılında kurulmuştur. ABÖ, kuruluşundan bu yana Afrika halklarının verdikleri ulusal kurtuluş mücadelelerini destekledi ve halklarını savunmada, samimi davranarak pratikte attığı adımlarla gerçek bir dost mertebesinde olduğunu kanıtladı. Bununla da yetinmeyerek, emperyalizmin ve sömürgeciliğin Batı Sahra sorununa yönelik geliştirdikleri karşı-devrimci planların boşa çıkarılmasında yoğun bir çaba harcadı. Çeşitli entrika ve düzenbazlıklara maruz kalmasına rağmen, B. Sahra sorununa karşı takındığı tavır, küçümsenmeyecek derecede tutarlı bir tavırdır. Günümüzde biz de diğer üyeler gibi, eşit haklara sahip olarak ABÖ üyesi durumundayız. Demokratik Sahra Arap Cumhuriyeti, Afrika Birliği'nin 51. üyesidir ve diğer dost ülkelerin yanında yer alarak aktif bir biçimde rolünü oynamaktadır.

Hiç şüphesiz ki, Afrika Birliği'nin, Afrika kıtasında bu özelliğinden dolayı ABD ve Fransız emperyalistleri başta olmak üzere sömürgecilerin ve her türden uşaklarının saldırılarına maruz kalmaktadır. Fakat bu denli saldırılara rağmen Birliğimiz dağıtılamadı, dağıtılamayacaktır. Birliğimizi dağıtamayan ABD ve Fransız emperyalistleri bu sefer, sömürgeci uşakları olan Kral II. Hasan, Mobotov, Ömer Bonkov, Siykotury vb. vasıtasıyla ABÖ parçalanmak ve işlemez hale getirilmek istendi. Fakat, direnişçi bir iradeyle mücadele eden Afrika halkları bu oyunları da sonuçsuz bıraktı.

SERXWEBÛN- *Cepheniz önderliğinde gelişen ulusal direniş mücadelesiyle, İspanya sömürgeciliğinin kovulmasından sonra Moritanya, Fas sömürgeciliğine ve emperyalist komplolara karşı geliştirdiğiniz mücadele hakkında kısa bir açıklama yapar mısınız?*

Aley MAHMUD- Daha önce de belirttiğim gibi, İspanya sömürgeciliği tam yüzyıl boyunca ülkemiz üzerinde egemenlik kurmuştu. Bu uzun zaman sürecinde halkımızı sindirmeye, dünya halklarından tecrit etmeye ve kurtuluş gözeneklerini tıkamaya çalıştı. Baskı, katliam, açlık, yokluk, yoksulluk ve siyasi abluka altına alınmasına rağmen, halkımızın direniş ruhu ezilemedi. Böylece halkımız, "eşitlik, okuma hakkı, 8 saatlik iş günü" vb. sınırlı (ekonomik-demokratik) haklar isteminde bulunarak hareketlendi. Hemen ardından İspanya sömürgecileri Batı Sahra'yı İspanya'nın sınırlarına katmak amacıyla bir miting düzenledi. Sömürgecilerin tertiplediği mitinge karşılık halkımız da, aynı gün (17 Haziran 1970) muhteşem bir yürüyüş düzenler. Bu yürüyüşe hemen hemen halkımızın tümü katılır. Fakat halkımız, salt ekonomik-demokratik hakların istemiyle yetinilemeyeceğini pratikte kavrayarak, bağımsızlık ve özgürlük sloganlarını haykırdı. Sömürgecilerin tahtını sarsan halkımızın bu güçlü baş kaldırışına karşı düşman, silah ve bombalarla karşılık vererek yüzlerce insanımızı katletti. Böylece 17 Haziran halkımızın tarihinde ulusal bir gün haline gelerek her sene güçlü bir biçimde anılıyor. O günden itibaren halkımız sömürgecilerden barışçıl yollarla en ufak bir kırıntının dahi alınamayacağı gerçeğini kavradı. Karşı-devrimci zor kullanılarak en kutsal değerlerimiz gaspedilmişse, ancak, halkın devrimci şiddeti ile alınabileceği ve bundan başka bir seçeneğin olmadığı gerçeği bir kez daha kanıtlandı.

Nitekim halkımızın meşru ve biricik temsilcisi SAKİYA EL HAMRA-VADİ DAHAB HALK KURTULUŞ CEPHESİ (POLİSARİO) şehit Veli Mustafa SEYIT yoldaşın önderliğinde 10 Mayıs 1973'te I. Kongre ile birlikte ilan edildi. Cephenin ilanıyla birlikte 20 Mayıs 1973'te İspanyol sömürgecilerine karşı XANKÊ köyünde ilk silahlı eylemini gerçekleştirerek, bir daha sönmemecesine devrim ateşini yaktı. Böylece, halkımızın ve tüm yurtsever güçlerin Sakiya El Hamra-Vadi Dahab Halk Kurtuluş Cephesi etrafında kenetlenerek ve dinmek bilmeyen şanlı eylemler gerçekleştirerek, 1975'lerin sonlarına doğru gelindiğinde sömürgeciler ülkemizden nihaî olarak kovuldu. Halkımız kahramanca mücadelesinin meyvelerini henüz yeni topladığı bir sırada, Fransız ve Amerikan emperyalistleri, sadık uşakları durumunda olan gerici Fas krallığını ve Vald Dada başkanlığındaki gerici Moritanya yönetimini devreye sokarak, adeta "Batı Sahra'yı yeniden işgal edin, sömürgeleştirin" biçiminde emirler yağdırdılar. Ancak ülkemizi yeniden işgal etmeye yönelen emperyalizmin uşakları olan Fas ve Moritanya gerici rejimlerine karşı, POLİSARİO önderliğindeki halkımız, savaşı yeniden başlattı.

Halkımızın ölümcül darbeleriyle işbirlikçi Vald Dada yönetimi yıkıldı. Yönetime bir grup subay el koydu. Yönetime el koyan bu subaylar, kendi çıkarlarını garantiye alabilmek için savaşın durdurulmasından yana tavır takındılar ve **POLİSARİO** ile Sahra'dan çekilme ve henüz genç olan B. Sahra Cumhuriyeti'ni vb. içeren bir anlaşma imzaladılar. Fakat Fas gericiliğiyle savaşımız durmadı. Fas ordusu, SAHRA HALK KURTULUŞ ORDUSU'nun yiğit savaşçıları tarafından büyük darbeler yedi ve mahdut bir bölgeye sıkıştırıldı. Böylece Sahra topraklarının % 90'ı tekrar kurtarıldı.

İşbirlikçi Kral II. Hasan, Sahra halkına karşı savaşı sürdürebilmesi için, efendileri olan ABD ve Fransız emperyalistlerinden ve Suudi gericiliğinden daha fazla destek sağlamaları isteğinde bulundu. Tüm bunlara rağmen Sakiya El Hamra Vadi Dahab Halk Kurtuluş Cephesi'nin elde ettiği en önemli kazanımları şöyle sıralayabiliriz:

- Demokratik Sahra Arap Cumhuriyeti'nin topraklarının % 90'ının kurtarılması.
- Demokratik Sahra Arap Cumhuriyeti, Afrika Birliği Örgütü'nün bir üyesi durumuna kavuşturulması.
- Gerici Fas krallığının Afrika ve uluslararası alanda teşhir ve tecrit edilmesi.
- 59'a yakın ülkenin Demokratik Sahra Arap Cumhuriyeti'ni resmen tanıması.

SERXWEBÛN- *Sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı yürüttüğünüz ulusal kurtuluş mücadelenize dünya devrim güçlerinin sağladığı katkı hakkında bilgi verir misiniz?*

Aley MAHMUD- POLİSARİO ve Demokratik Sahra Arap Cumhuriyeti emperyalizme, sömürgeciliğe ve gericiliğe karşı mücadele eden tüm devrimci ilerici güçlerle sıkı bir ilişkisi vardır. Özelde de Cezayir ve Libya ile ilişkileri bulunmaktadır.

SERXWEBÛN- *Günümüzde Demokratik Sahra Halk Cumhuriyeti'nin içte ve dışta karşılaştığı zorluklar hakkında bir açıklama yapar mısınız?*

Aley MAHMUD- Karşılaştığımız zorluklar hakkında belirleme yapmadan önce, şunu belirtmek isterim ki; her ulusal kurtuluş hareketi ve silahlı mücadeleye atılan her halk diğer olumsuzlukların yanısıra, tarihi olumsuzluklardan da kaynaklanan bir çok

Devamı 23. sayfada

Impressum
V. I. S. d. P.:
İ. Demir
Neusser Strasse 13
5000 Köln 1

Yazışma Adresi:
SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 Köln 1

Ödeme Adresi :
Deutsche Bank Köln
İ. Demir
Konto Nr.: 107 45 58
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.
Avusturya	15.00 s.
Ingiltere	0.50 £.
Hollanda	2.50 hfl.
Belçika	50 bfr.
Norveç	5.00 nkr.
Fransa	5.00 ff.
İsviçre	2.00 sfr.
İsveç	5.00 skr.